

Chicken Soup for the Sister's Soul

hạt giống
tâm hồn

Chị tôi

First News

NHÀ XUẤT BẢN TỔNG HỢP TP. HỒ CHÍ MINH

Chị tôi

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách : Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[LỜI GIỚI THIỆU](#)

[Chị Hoa hồng](#)

[Kế hoạch bắt ông già Noel](#)

[Chinh phục đỉnh cao](#)

[Chị chắc chứ?](#)

[Những người chị em của tôi](#)

[Đưa em mê ngủ](#)

[Hoàn thành nhiệm vụ](#)

[Joe và Molly](#)

[Kelly đáng yêu](#)

[Khu vườn hoàn hảo](#)

[Lời hứa với Roxanne](#)

[Món quà tình yêu](#)

[Người chị bất ngờ](#)

[Người chị tinh nghịch](#)

[Nhật ký](#)

[Những tấm hình kỳ diệu](#)

[Những đầu bếp tài ba](#)

[Quà của anh](#)

[Sẻ chia](#)

[Theo chị](#)

[Tiếng cọt két trên mái](#)

[Tình yêu của chị](#)

[Báu vật của tôi](#)

[Chị đang nói đó!](#)

[Ước gì...](#)

[Xin chào và tạm biệt](#)

[Sự khác biệt](#)

[Nguồn sức mạnh](#)

[Giáng sinh đẹp nhất](#)

[Mối liên kết kỳ lạ](#)

[Những con bò biển](#)

[Không ai bắt tử](#)

[Người mẹ thứ hai](#)

[Ký ức tuổi thơ](#)

[Không ràng buộc](#)

[Em chồng](#)

LỜI GIỚI THIỆU

Dù gắn bó do quan hệ huyết thống hay bởi “duyên” gặp gỡ, chị em gái luôn là những người hiểu nhau một cách đặc biệt. Họ không chỉ giống nhau ở diện mạo mà còn có nhiều điểm chung khác: sở thích, tính tình, cách cảm nghiệm cuộc sống. Họ hiểu nhau, chứng kiến quá trình trưởng thành của nhau, nâng bước cho nhau trước sóng gió cuộc đời.

Không những thế, chị em gái còn là người cùng lưu giữ những kỷ niệm quý giá: lúc đùa giỡn dưới chân, khi đắm mình trong dòng nước mát, lúc tập kịch cho buổi biểu diễn ở trường, rồi những chuyến du lịch, những bí mật, hay những rung động đầu đời... Tất cả những kỷ niệm thời niên thiếu ấy chính là sợi dây gắn kết tình chị em với nhau.

Những khi gặp sóng gió, người mà ta muốn tìm đến chia sẻ nhất vẫn là chị hoặc em gái mình. Là chị em, nghĩa là có một sự tin tưởng tuyệt đối. Chúng ta có thể thú nhận những điều ngu ngốc, những chuyện điên rồ chúng ta mắc phải, và cả những ước mơ thầm kín nhất chúng ta đang ấp ủ. Tình chị em sẽ trở nên bền vững hơn khi chúng ta biết chia sẻ và cảm thông. Bất kể đó là hạnh phúc hay đau khổ, chiến thắng hay thất bại... khi được sẻ chia, chúng ta sẽ tìm thấy niềm vui, sự thanh thản nơi tâm hồn.

Điều đặc biệt khác không thể không kể đến đó là giữa chị em gái không chỉ có tình chị em, mà còn có tình cảm bạn bè, tri âm, tri kỷ, yêu thương, thấu hiểu, chân thành và hỗ trợ nhau.

Với tất cả những điều kể trên, **Chị tôi** như một món quà dành riêng cho những chị em gái. Hy vọng cuốn sách này sẽ đưa đến cho bạn một cái nhìn sâu sắc hơn về vai trò quan trọng của chị em gái trong cuộc sống. Bên cạnh đó, bạn có thể bắt gặp trong cuốn sách một số truyện liên quan đến tình cảm giữa anh trai với em gái, hay chị gái với em trai. Điều này là vì, mặc dù chúng ta khó có thể chia sẻ mọi vấn đề của nữ giới với anh em trai, nhưng chúng ta vẫn có thể chia sẻ với họ một tình cảm đặc biệt, bởi có chung một quan hệ huyết thống. Anh trai chính là người thầy đầu tiên dạy chúng ta về một nửa còn lại của thế giới bằng cách chỉ cho chúng ta leo trèo, đấu vật, hay hào hứng theo vũ điệu xoay tròn của quả bóng trên sân.

Tất cả các câu chuyện trong cuốn sách này đều hướng đến tình yêu, sự thử thách, gia đình, sự trưởng thành, chia ly, bốn phận làm cha mẹ, sự mất mát và mối liên kết giữa hai thế hệ. Hy vọng cuốn sách sẽ mang đến cho bạn những cảm nghiệm mới mẻ về cuộc sống, về tình cảm sâu lắng giữa chị em, và hơn thế nữa, bạn sẽ thấy được mình đã may mắn và hạnh phúc thế nào khi cuộc đời ban cho bạn một người chị hoặc người em như hiện có.

Chị Hoa hồng

Chúng ta là chị em. Mãi mãi là như vậy. Sự khác biệt giữa chúng ta là có thực, nhưng niềm vui giữa chúng ta luôn luôn hiện hữu.

- Elizabeth Fishel

Thuở nhỏ, tôi thường chơi một mình trong vườn nhà bà. Tôi leo lên những cây thực quỳ và những cây cao lớn trong vườn. Dù rằng rất thích chơi ở đó nhưng tôi luôn cảm thấy cô đơn. Mẹ mất khi tôi mới lên ba, bố thì không có nhiều thời gian bên tôi. Những năm sau đó tôi phải thay đổi chỗ ở liên tục với những người mẹ kế, với bà và thậm chí là ở trại trẻ mồ côi. Tôi luôn ao ước có một người chị. Dường như một phần ký ức của tuổi thơ đã trượt qua tôi. Tôi không thể nhớ nổi, nhưng rõ ràng, có một khoảng trống sâu thẳm, vô hình nào đó trong tôi – nỗi khao khát khôn nguôi về một người chị. Nhưng tôi biết đó là điều không thể.

Khi chơi trong vườn nhà bà, tôi luôn tưởng tượng mình có một người chị xinh đẹp như hoa, người sẽ cùng tôi đến trường, sẽ kể chuyện cho tôi nghe và sẽ chơi búp bê cùng tôi.

Lớn lên, tôi kết hôn và có một gia đình. Tôi làm việc chăm chỉ và hài lòng với những gì mình có. Nhưng đôi khi, trong những buổi tối tĩnh lặng, khi ngắm nhìn bãi cỏ xanh mênh mông hay vô số những ngôi sao lấp lánh trên bầu trời, tôi vẫn cảm thấy trong mình nỗi khao khát kỳ lạ về một người chị.

Buổi tối nọ, sau một ngày làm việc mệt mỏi, vừa ngồi trên xích đu thêu thùa, vừa ngược nhìn bầu trời, bất chợt nỗi khao khát ấy lại trỗi dậy trong tôi. Khi chuẩn bị vào nhà để ngủ thì chuông điện thoại reo. Tôi để bàn thêu lại và đi vào.

- Alô?

- Xin chào! Hy vọng rằng tôi không nhầm số. Đây là sở cảnh sát Springfield.

- Cảnh sát? – Tôi hỏi lại, chờ đợi một tin xấu.

Thị trấn Springfield cách đây vài giờ đi xe. Tôi có vài người họ hàng sống ở đó. Tôi cũng từng học trung học ở Springfield, nhưng tôi đã rời khỏi đó nhiều năm trước.

- Chúng tôi có một lá thư nhờ tìm kiếm địa chỉ của Luanne Higgins. – Người cảnh sát tiếp tục. Higgins là tên thời con gái của tôi. Tôi vội đáp:

- Tôi là Luanne. Có chuyện gì vậy?

- Chị cô muốn tìm cô. – Nhân viên cảnh sát trả lời. Chị! Tôi thở dài và lắc đầu:

- Tôi không có người chị nào cả!

- Vậy sao? À, người ấy có yêu cầu chúng tôi để lại số điện thoại nếu như cô muốn trả lời.

Tôi không nói gì thêm, nhưng rồi cũng ghi lại số điện thoại. Tôi đọc lại địa chỉ: Manley. Chẳng có ấn tượng gì cả. Đó là số điện thoại ở Maine. Tôi không biết một ai ở Maine cả. Nó không đem đến cho tôi bất cứ cảm giác gì. Có lẽ đây là một trò đùa. Nhưng sau hai ngày nhìn chằm chằm vào số điện thoại trên mảnh giấy nhỏ, một ý nghĩ cứ bám lấy tôi: Nếu như đó là sự thật? Nếu như...? Tôi quyết định gọi lại.

Cũng phải mất khá nhiều thời gian cho việc lấy can đảm của tôi. Hết nhìn vào điện thoại, tôi lại quay đi và bước ra ngoài. Cuối cùng tôi nhấn nút gọi. Đầu dây bên kia bắt đầu đổ chuông.

Reng... một lần... hai lần... Chuyện này điên rồ quá. Tôi nên cúp máy. Ba lần...bốn lần...

- Alô? – Có tiếng người trả lời.

Nên nói gì đây? Tôi lúng túng với vốn ngôn từ của mình:

- Dạ... tôi là... tôi là Luanne.

Cả hai đều im lặng. Tuyệt! Tôi vừa làm một chuyện ngu ngốc và biến mình thành tên hề. Người phụ nữ đầu dây bên kia vẫn không có phản ứng gì.

Một lúc sau, tôi nghe giọng nói yếu ớt, gần như thì thầm:

- Luanne? Ôi, của tôi...Luanne! Là em thật sao? Chị đã tìm em suốt mười lăm năm nay!

- Tôi... tôi xin lỗi, nhưng tôi không biết chị là ai! – Đến lượt tôi cà lăm.

- Chị là chị của em! – Người bên kia cố gắng giải thích.

Chưa bao giờ có ai nói rằng tôi có một người chị cả. Tôi cố gắng hết sức để nhớ về chuyện này.

Ừ... đúng là tôi đã muốn có một người chị biết chừng nào. Nhưng tôi vẫn không thể tin vào điều đó. Làm sao tôi biết được đó là sự thật?

- Khi mẹ kết hôn với cha em, chị đã tám tuổi rồi! – Người phụ nữ giải thích. – Chị vẫn nhớ ngày em được sinh ra. Lúc đó em rất nhỏ. Mẹ và cha Bill không chắc rằng em có thể sống được hay không.

Đúng là sự ra đời của tôi không hoàn toàn bình thường. Tôi bị thiếu cân khi sinh - tôi chỉ nặng có 450 gram và được nuôi trong lồng kính. Tôi đã được nghe kể nhiều về chuyện này. Nhưng tuổi thơ của tôi quá lộn xộn, đến nỗi tôi không nhớ được gì, cũng chẳng ai trong số họ hàng của tôi quan tâm điều này cả.

- Chị đã chơi với em, và giúp mẹ chăm sóc em. Em giống như một con búp bê vậy! Sau khi mẹ qua đời, chúng ta ở với bà. Nhưng một ngày, khi chị đi học về thì em đã đi. Cha Bill đã mang em đi. Chị đã hứa rằng một ngày nào đó chị sẽ đi tìm em. Và bao năm nay chị đã làm điều đó.

Tâm trí tôi xoay tròn trong sự xúc động. Cả cuộc đời tôi luôn cảm thấy cô đơn, luôn khao khát về một người chị. Nhưng tôi chưa bao giờ biết sự thật là tôi có một người chị và người đó đang tìm kiếm tôi. Càng nghĩ về bí mật tuyệt vời này tôi càng cảm thấy nó giống như một giấc mơ kỳ diệu. Tôi cần gặp chị ấy để chắc rằng đó là sự thật. Bỗng dưng, tôi có cảm giác mình như một cô gái nhỏ đang chơi trong vườn nhà bà.

Cuối tuần đó, khi đứng trước sân ngắm nhìn chiếc xe tải nhỏ màu xanh chạy trên đường, tôi nghe tiếng tim mình đập nhanh hơn. Tôi ôm chặt lấy ngực như cố gắng giữ cho mình khỏi tan vỡ thành hàng triệu mảnh nhỏ. Chiếc xe tải nhỏ dừng lại và một người phụ nữ với mái tóc nâu dày nháy ra khỏi cửa, chạy về phía tôi. Chị tôi!

- Luanne! – Chị ấy hét lên.

Chị ôm chặt lấy tôi, và tôi cũng ôm lấy chị. Những giọt nước mắt ngọt ngào và ấm áp chảy xuống cổ tôi. Tôi đã chờ đợi cái ôm này từ rất lâu. Chúng tôi dành cả ngày chỉ để ngắm nhìn khuôn mặt của nhau, tìm những điểm giống nhau, kể chuyện quá khứ, nói về tương lai. Tôi không biết nhiều về chị, nhưng tôi biết rằng chúng tôi có sự liên kết từ trong trái tim, đơn giản vì chúng tôi là chị em. Cuối cùng, tôi đã có được bông hoa xinh đẹp đó, bông hoa mà tôi luôn

mơ ước khi chơi trong vườn nhà bà.

Và ngẫu nhiên làm sao chị tôi tên là Hoa Hồng.

- Luanne Holzloehner

Kế hoạch bắt ông già Noel

Về mặt khoa học thì ngày dài nhất trong năm là ngày hạ chí, nhưng với những đứa trẻ như tôi thì ngày dài nhất trong năm là ngày Giáng sinh. Với anh chị tôi và tôi, thời gian của ngày Giáng sinh là một cơn ốc sên chính hiệu. Trong khi mẹ tất bật với việc nhà cửa, lau chùi và chuẩn bị một bữa tiệc thật thịnh soạn thì chúng tôi chỉ biết chạy loăng quăng, lú lú bên mẹ:

- Mẹ ơi, mấy giờ rồi?
- Mẹ ơi, còn bao lâu nữa thì đến tối?
- Mẹ ơi, khi nào ông già Noel mới xuất hiện?

Suốt một ngày dài, chúng tôi chờ đợi, cố gắng ngoan ngoãn và kiên nhẫn, vì chúng tôi biết rằng ông già Noel đang quan sát chúng tôi gần hơn bao giờ hết. Mặc dù chúng tôi cố gắng giết thời gian bằng cách chơi trò này trò kia, làm việc này việc nọ nhưng thời gian ban ngày vẫn trôi qua quá chậm chạp. Không năm nào mà chúng tôi không có cảm giác này, trừ năm đó.

Đó là năm chúng tôi vừa đủ lớn để không thể kìm nén sự tò mò về ông già Noel. Người đàn ông trong bộ quần áo nhung đỏ là có thật hay được thêu dệt lên? Chúng tôi quyết định rằng lần này chúng tôi phải thừa nhận hoặc bác bỏ sự tồn tại của ông ấy. Có lẽ năm ấy mẹ không hiểu tại sao lại có thể hút bụi, dọn dẹp, nấu nướng mà không bị quấy rầy một chút nào. Mẹ không hề biết rằng ba đứa con của mình đã trốn lên cầu thang để bàn tính và lập kế hoạch bắt ông già Noel.

Cả ngày dài, chúng tôi chuẩn bị cho “chiến dịch” vào giữa đêm. Chúng tôi phác thảo chi tiết từng nhiệm vụ, viết tắt cả xuống một tờ giấy nhỏ xé từ quyển sổ tay, xóa đi rồi viết lại. Chúng tôi giấu dây thừng, đèn pin và tìm cách nói dối để bố mẹ cho chúng tôi ngủ chung một phòng, căn phòng gần cầu thang nhất. Chúng tôi tập dượt nhiều lần và cố gắng hết sức để cột được thông lọng với nút trượt, vì mục tiêu của chúng tôi là bắt ông già Noel và một hoặc hai con tuần lộc nữa nếu được.

Càng gần tối, chúng tôi càng hồi hộp, nôn nóng. Đứa nào cũng đi ra đi vào, rồi chúng tôi quyết định leo lên giường. Trước đây chưa bao giờ có chuyện chúng tôi chịu đi ngủ sớm như thế. Và đây cũng là lúc thực hiện bước đầu tiên trong kế hoạch của chúng tôi: nói dối để được ngủ chung. Ba đứa chúng tôi tiến lại gần cha mẹ với vẻ mặt dễ thương và nụ cười vô tội nhất.

- Mẹ! – Chị tôi hỏi bằng giọng ngọt ngào tối đa. - Tụi con có thể ngủ chung trong phòng Skipper tối nay được không?
 - Như vậy mẹ sẽ không phải dọn dẹp đến ba cái giường vào buổi sáng. – Anh tôi cố pha trò.
 - Con hứa là sẽ đi ngủ ngay lập tức. – Tôi hào hùng tuyên bố, trang nghiêm như người lính sắp ra trận.
- Bố mẹ nhìn nhau cười, rồi xoa đầu tôi:
- Nhưng tụi con sẽ phải ngủ trong túi ngủ và nằm trên sàn. Tụi con sẽ bị đau lưng, rồi sẽ mệt mỏi cả ngày mai. Mẹ vẫn nghĩ các con tự ngủ trên giường của mình sẽ tốt hơn.
 - Mẹ yên tâm, tụi con không sao đâu! – Chị tôi quả quyết.
 - Con chỉ ao ước được ngủ trên sàn thôi. – Tôi mạnh mẽ không kém.

- Còn con thì chưa bao giờ được nằm trong túi ngủ. – Anh tôi ra về tiếc nuối.

Bố mẹ bật cười. Chúng tôi nhìn bố mẹ chờ đợi. Bố tôi nhún vai rồi gật đầu:

- Nếu mẹ cho phép thì bố không có ý kiến.

Chúng tôi nhảy cẫng lên, rồi quay sang mẹ với cặp mắt long lanh. Mẹ tôi lắc đầu, có vẻ không hài lòng, nhưng cuối cùng cũng đồng ý. Nhiệm vụ đã hoàn thành!

Nhưng sau đó còn một số nhiệm vụ mà chúng tôi phải thực hiện: tụ tập trên trường kỷ để nghe mẹ đọc truyện *Buổi tối trước Giáng sinh*. Chưa bao giờ tôi thấy mấy câu chuyện cổ tích này lại lê thê đến thế. Ngay khi mẹ vừa dứt lời, chúng tôi chạy vội lên cầu thang. Túi ngủ và gối đã được chuẩn bị sẵn sàng trên sàn. Chúng tôi ôm hôn mẹ, chúc mẹ ngủ ngon bằng tốc độ nhanh nhất có thể rồi bò vào trong túi ngủ. Ngay khi mẹ vừa khép cánh cửa lại là thực hiện bước hai.

Anh tôi chui ra khỏi túi ngủ và chạy nhanh vào phòng mình, nơi những dụng cụ đã được giấu dưới nệm. Đèn pin được lấy ra và kiểm tra mấy lần để chắc chắn là nó hoạt động tốt. Ánh sáng chớp tắt trong căn phòng tối chứng tỏ pin vẫn còn đầy. Anh cẩn thận nhét dây thừng dưới túi ngủ, và để phòng trường hợp ngủ quên, chị tôi đặt đồng hồ báo thức dưới gối chị. Chúng tôi cười khúc khích và thì thầm trong bóng tối, lắng nghe tiếng bước chân của bố mẹ và tiếng lộc cộc từ móng guốc tuần lộc.

Suốt đêm hôm đó, chúng tôi chỉ ngủ chập chờn, nhưng cũng có những lúc thiếp đi không biết gì nữa. Quá nửa đêm, anh tôi đánh thức tôi dậy. Ánh sáng của những ngọn đèn ngoài phố hắt vào làm cho căn phòng có một vẻ đẹp kỳ quái. Những cái bóng nhảy múa trên tường. Anh tôi thì thầm với giọng run run:

- Anh nghe thấy ông ấy! Giờ ông ấy đang xuống cầu thang! Nghe kìa!

Tôi ngồi thẳng dậy trong túi ngủ, căng tai lắng nghe những tiếng ồn khác thường. Tôi lay chị dậy, chị cũng ngồi thẳng dậy ngay lập tức. Chúng tôi cố gắng lắng nghe, âm thanh ngày càng rõ ràng hơn. Có tiếng cọt kẹt dưới nhà. Không còn nghi ngờ gì nữa, đôi giày đen bóng của ông già Noel đang gõ xuống sàn gần cầu thang. Người đàn ông to khỏe với bộ râu trắng như tuyết đang ở trong nhà chúng tôi! Chúng tôi còn nghe thấy tiếng động gì đó phát ra từ mái nhà. Có lẽ là những con tuần lộc đang ở trên đó chẳng? Tôi nhìn anh mình. Anh ấy nhìn chị tôi. Một cảm xúc hỗn độn: sợ hãi và thích thú bao trùm lấy cơ thể run run của chúng tôi.

- Chúng ta làm gì bây giờ? – Chị thì thảo luận.

Đột nhiên, cả ba chúng tôi thấy việc bắt ông già Noel chẳng có gì hay ho cả. Xét cho cùng, chúng tôi chẳng biết phải làm gì khi bắt được ông ấy? Giữ cho riêng mình thì thật ích kỷ. Đó là chưa tính đến việc chúng tôi làm ông giận lên và đưa tất cả những món quà của chúng tôi về lại Bắc Cực. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu ông không bao giờ trở lại với chúng tôi nữa? Chúng tôi im lặng. Bỗng nhiên tiếng chuông báo thức vang lên, cả ba nhanh chóng chui vào trong túi ngủ và kéo chăn qua đầu. Không ai nói với ai lời nào, nhưng ngay lúc đó chúng tôi biết chúng tôi đã thực hiện xong nhiệm vụ và tìm được câu trả lời: ông già Noel là có thật!

Chúng tôi lại chìm vào những giấc ngủ chập chờn trong suốt phần còn lại của đêm. Cuối cùng, bình minh cũng đến. Cả căn nhà chìm trong yên lặng. Ánh sáng nhẹ nhàng lan ra trên bầu trời. Chúng tôi lục đục kéo nhau xuống cầu thang. Trời vẫn chưa sáng hẳn nên chúng tôi vẫn phải dùng đèn pin. Chúng tôi thở phào khi thấy bố mẹ vẫn ngủ trong phòng. Chúng tôi nhón chân đi xuống cầu thang và hồi hộp nhìn trộm qua góc phòng. Lúc này nỗi lo lắng lớn nhất của ba chúng tôi là ông già Noel đã biết về kế hoạch của tụi tôi, và sợ rằng ông chỉ để lại những cây roi và mấy cục than. Nhưng trước mắt chúng tôi là những món quà xinh xắn – những chiếc hộp,

những chiếc rổ đầy kẹo và trái cây, tuyệt nhất là những chiếc xe đạp mới! Đây là những món quà tuyệt nhất từ trước đến giờ. Còn quá sớm để đánh thức cha mẹ dậy nên chúng tôi lặng lẽ trở lên cầu thang rồi chui vào túi ngủ và thích thú thì thầm về đêm qua cho đến khi không chịu được nữa, chúng tôi lao vào phòng bố mẹ và nhảy lên giường, đánh thức họ dậy.

Giờ đây, tôi đã trưởng thành và có những đứa con xinh xắn. Chúng cũng thường than thở rằng ngày Giáng sinh sao dài thế. Tuy không nói ra, nhưng tôi biết chúng cũng bắt đầu nghi ngờ về sự thật trong những câu chuyện về ông già Noel mà chúng được nghe. Có lẽ chúng cũng bàn tính và lập kế hoạch như anh chị tôi và tôi từng làm. Tôi nghĩ rằng có lẽ chúng cũng sẽ không dám quấy rầy ông già Noel như chúng tôi. Tuy nhiên, để chắc ăn, tôi sẽ giấu hết đèn pin và dây thừng cho đến hết Giáng sinh!

- Terri Duncan

Chinh phục đỉnh cao

Mười một tuổi, tôi quyết định thực hiện chuyến phiêu lưu *“trèo lên đỉnh thế giới”*.

Đó là một ngày cuối hè. Mới chỉ khoảng năm giờ sáng, bên ngoài trời vẫn tối. Cả nhà vẫn đang say ngủ. Tôi rón rén đi vào nhà bếp, mở tủ lạnh, lấy ra những nguyên liệu cần thiết để làm bữa trưa. Nhét tất cả vào một chiếc bịch to màu nâu, tôi không quên với tay lấy thêm một bình sữa.

Đi đến bất cứ đâu mà không có sự cho phép của bố mẹ là điều không thể chấp nhận. Nhưng tôi có một khao khát mãnh liệt và tôi nghĩ mình có đủ lý do để thực hiện điều đó. Tôi tìm một tờ giấy, một cây viết chì, viết lại vài dòng cho bố mẹ, nói rằng đừng lo lắng, tôi chỉ muốn trải qua một ngày của riêng mình và sẽ trở về vào bữa tối. Khi chuẩn bị xong xuôi, chậm chạp và thận trọng, tôi mở cánh cửa màu đen. Tiếng cọt két vang lên. Lisa - đứa em kế út của tôi bất thình lình xuất hiện sau lưng:

- Chị đang làm gì vậy?

Thót tim, nhưng rồi tôi nhanh chóng bình tâm lại và thì thầm một cách kiên quyết:

- Shhhhhh, im lặng! Đừng đánh thức mọi người dậy!

Thấy vẻ nghiêm trọng của tôi, Lisa cũng thì thầm:

- Chị định đi đâu vậy?

Tôi tiếp tục thì thầm:

- Bố mẹ không cho chị đi cắm trại, vì thế hôm nay chị sẽ tự đi cắm trại.

- Ồ, tuyệt quá! Cho em theo với. – Lisa năn nỉ. – Đi mà, cho em theo với!

- Không! – Giọng tôi cứng rắn. – Để chị nói cho em nghe. Sáng ra bố mẹ sẽ đi tìm chị, và tối khi chị về, chị sẽ gặp rắc rối lớn!

- Em không sợ. – Lisa kiên quyết.

- Nhưng em chỉ mới bảy tuổi, làm sao đi cắm trại được!

- Em không nhỏ! Em đi cắm trại được. – Lisa trả lời. – Em muốn đi! Nếu chị không dẫn em theo, em sẽ đánh thức bố mẹ dậy ngay bây giờ.

Không còn cách nào khác, tôi đành dẫn Lisa theo. Chúng tôi làm thêm vài cái sandwich bơ đậu phộng, lấy thêm khoai tây chiên và táo, rồi lên ra ngoài.

Ngày hôm trước, trên đường từ trường về nhà, tôi đã để ý trong bãi đất cách khá xa nhà tôi - nơi người ta san lấp chuẩn bị xây nhà, có một đồng đất khổng lồ. Với một đứa bé mười một tuổi như tôi thì đó là một ngọn núi. Chính ngọn núi này đã mời gọi tôi. Đây là địa điểm tuyệt vời để cắm trại. Ngày đặc biệt để thực hiện chuyến phiêu lưu là thứ bảy khi tất cả những chiếc xe ủi đất đã được nghỉ việc.

Lisa và tôi đến nơi, leo lên ngọn núi cao đầy bụi trong khi chúng tôi đều mang giày trắng, vớ trắng, và áo đầm cũng màu trắng. Chỉ sau ít phút, tất cả những gì chúng tôi mặc đều nhuộm màu đất. Dù biết rằng bố mẹ sẽ rất giận vì dám làm dơ quần áo, nhưng bây giờ thì chuyện đó chẳng có nghĩa lý gì cả, chúng tôi vẫn tiếp tục leo lên. Trước nay, bố mẹ vẫn cố gắng nuôi dạy

chúng tôi trở thành những quý cô thanh lịch. Bởi vậy, được nếm trải cảnh bụi bặm, quần áo bẩn thỉu, móng tay đầy đất... tất cả đều quá mới mẻ với tôi và Lisa. Chúng tôi tận hưởng từng giây phút của cuộc thám hiểm. Nghĩ lại thì ngay cả tôi cũng không biết đây có gọi là cắm trại không nữa.

Khi bò được lên tới đỉnh và ngồi xuống thở, một cảm giác lạ lùng tràn ngập chúng tôi. Vầng dương lộng lẫy bắt đầu hé lộ giữa những đám mây hồng. Chúng tôi ngồi đó, im lặng, chăm chú ngắm nhìn. Mặt mũi, tay, áo đầm, giày và vớ đầy bụi. Tôi quay sang Lisa, mỉm cười và nói:

- Chúng ta đang ở trên đỉnh của thế giới.

Em nhìn tôi với đôi mắt xanh lung linh và gương mặt rạng rỡ, hào hứng:

- Chắc chắn là chúng ta đang ngồi trên đỉnh thế giới!

Sau đó, chúng tôi ăn sáng rồi thỏa thích chơi đùa trên ngọn núi cao, trải qua ngày cắm trại theo cách của riêng chúng tôi. Nhưng vừa kết thúc bữa trưa thì bố tôi xuất hiện dưới chân núi. Tôi không nghĩ bố có thể tìm thấy chúng tôi trên đỉnh núi này. Tôi biết chúng tôi sẽ gặp nhiều rắc rối vì dám cãi lời và làm cho bố mẹ lo lắng. Sau bài thuyết giáo dài dòng của mẹ, chúng tôi đã bị bắt về phòng và không được ra ngoài trong vài tuần sau đó.

Đó là một hình phạt kinh khủng đối với những đôi chân ham vui như chị em tôi, nhưng chúng tôi không hối tiếc vì những gì mình đã làm. Cuộc đời là một quá trình hình thành những kỷ niệm. Mặc dù Lisa không còn ở với chúng tôi nữa nhưng những kỷ niệm luôn trở về trong tôi. Lòng tôi tràn ngập niềm vui khi nhớ lại khoảnh khắc chị em tôi cùng ngắm mặt trời trên đỉnh núi. Mỗi khi thấy một đồng đất lớn, mặt trời rực rỡ và những đám mây hồng, tôi lại cảm thấy Lisa đang cùng ở trên đỉnh thế giới.

Tôi chưa bao giờ hối hận khi dẫn Lisa đi với tôi trong chuyến đi đó. Với tôi, điều ấy đáng giá hơn bất cứ thứ gì.

- Sharon McElroy

Chị chắc chứ?

Trái tim có lý lẽ của riêng nó, không ai có thể hiểu được.

- Blaise Pascal

Năm đó tôi học lớp hai. Đang ngồi trong lớp, tôi giơ tay xin phép đi ra ngoài. Tôi đi xuống tầng dành cho lớp bốn, gõ cửa một phòng học và xin gặp chị tôi. Tôi vừa khóc vừa thì thầm với chị:

- Em quên đem bữa trưa rồi.

Không một chút do dự chị tôi nói:

- Chờ ở đây!

Chị tôi chạy đi lấy cái túi màu xám của chị và đưa cho tôi một nửa bơ lạc, một nửa bánh sandwich, một nửa bánh quy, một nửa chùm nho và thậm chí một nửa bánh cookie yến mạch của chị. Chị nói:

- Đây, cầm lấy! à? - Chị chắc chứ? Cả bánh cookie của chị nữa à?

Chị mỉm cười và gật đầu.

- Cảm ơn chị!

Tôi nói rồi ôm lấy bữa trưa trở lại lớp mình.

Nhiều năm sau, chị rạng rỡ trong ngày cưới, tôi đứng cạnh chị. Và chị cũng bên tôi trong ngày cưới của tôi. Không lâu sau đó, tôi được chẩn đoán bị viêm tử cung. Tôi bắt đầu đấu tranh để giữ lấy khả năng sinh con với thuốc và những cuộc phẫu thuật liên miên. Cũng trong thời gian ấy, chị tôi mang thai. Trong khi chị chuẩn bị cho việc sinh con thì tôi chuẩn bị cho lần phẫu thuật thứ tư - phẫu thuật cắt bỏ tử cung.

Lần này cái tôi mất lớn hơn bữa trưa rất nhiều, và không ai có thể giúp tôi nữa. Nhưng chị vẫn đến cùng với đứa con vừa sinh, nhờ tôi và chồng tôi trở thành cha mẹ chăm sóc, nuôi dưỡng con gái mới sinh của chị nếu như có chuyện gì không hay xảy ra đối với vợ chồng chị. Trong giây phút ấy, câu nói ngày xưa như vọng lại bên tai tôi rằng:

- Đây, cầm lấy!

- Chị chắc chứ?

Tôi vẫn hỏi và chị vẫn mỉm cười gật đầu.

- Cảm ơn chị!

Tôi thì thầm, ôm chặt lấy cô con gái xinh đẹp của chị.

- Penny Perrone

Những người chị em của tôi

Một người bạn trung thành bằng mười ngàn người họ hàng xa.

- Euripides

Tôi vốn không có chị em ruột nhưng cũng không lấy thế làm buồn, bởi tôi đã có được rất nhiều người chị em theo cách khác. Đó là những người bạn gái thân thiết, những người luôn chia sẻ với tôi mọi điều: sở thích, niềm đam mê, những khi hạnh phúc hay lúc tuyệt vọng. Họ thực sự là những người chị em thân thiết của tôi.

Đó là Ferida. Chị hiểu tôi như thể chị là một phần trong tôi. Chúng tôi có thể ngồi bên nhau hàng giờ. Trong khi chị chỉ ăn những thực phẩm có lợi cho sức khỏe thì tôi lại sẵn sàng ngấu nghiến tất cả những món ăn giàu đường sữa. Ngoài khác biệt đó, chúng tôi gần như trở nên một trong việc theo đuổi một ý tưởng hoặc say sưa với một câu chuyện nào đó. Chúng tôi cùng khóc khi bị tổn thương. Sau những lần cùng nhau chạy bộ như khi mười lăm tuổi, chúng tôi vẫn cười khúc khích thật lớn, đung đưa tay, làm những hành động kỳ quặc mà người ta thường làm với chị em ruột của mình.

Đó là Carol. Tôi gặp cô ấy vào lúc bi đát nhất trong đời - chồng tôi vừa qua đời còn tôi thì bị ung thư. Chúng tôi gặp nhau trong một nhóm chia sẻ. Thật sự tôi không muốn đến đó. Tất cả chúng tôi đều bị tổn thương và tuyệt vọng. Nhưng chính cô ấy đã vực tôi dậy, cả về tinh thần lẫn thể xác. Cô ấy đã giúp tôi đứng trên đôi chân mình, điều mà chỉ có những người chị em mới có thể làm cho nhau. Cho đến bây giờ, tình chị em giữa chúng tôi vẫn hết sức sâu nặng. Chúng tôi sẽ không để cho nhau rơi vào tuyệt vọng một lần nữa. Đó là Linda - người đã bên tôi từ thuở ấu thơ đến lúc trưởng thành, và dù cuộc sống có thay đổi thế nào, chúng tôi vẫn luôn nhớ về nhau. Dù ít có điều kiện gặp nhau, nhưng chúng tôi luôn dành cho nhau một chỗ trong trái tim mình. Linda dạy tôi không quá tự mãn với những gì mình làm được trong cuộc sống, những thứ mà lẽ ra có thể làm tốt hơn. Em luôn là một điều gì đó vĩ đại hơn tôi. Cho đến giờ, Linda vẫn luôn làm tôi cảm thấy phải cố gắng nhiều hơn nữa. Và vì có em, tôi đã làm được.

Họ là những người chị em của tôi. Khi tôi ở cùng họ, tôi không phải che giấu những khuyết điểm của mình và luôn là chính mình. Tôi không có chị em ruột, nhưng tôi có những người chị em yêu thương. Và tôi tự hào về điều đó!

- Harriet May Savitz

Đưa em mê ngủ

Bên cạnh bạn bè, có thể bạn phải mang một lớp mặt nạ. Nhưng bên cạnh chị em của mình, bạn luôn được là chính bạn.

- Deborah Moggach

- Connie! Dậy đi!

Tôi lay đưa em gái. Thấy Connie cự quậy, tôi gõ vào trán nó, nhưng nó vẫn lơ đi. Gọi Connie dậy luôn là chuyện khó nhất trong ngày. Nhưng tôi có tuyệt chiêu của mình:

- Em ngáy lớn quá đấy!

- Chị muốn gì? Chị muốn em chết hả? Em phải thở chứ!

Thấy chưa? Tôi đã nói là tuyệt chiêu mà. Connie luôn thức dậy cùng với những câu gắt gỏng:

- Bực mình chị quá đi! Em muốn ngủ tiếp!

Đã gọi nó dậy mà nó còn la lối như thế! Nhưng tôi chẳng có gì bực mình. Đã nói tôi có tuyệt chiêu riêng mà. Connie không hề biết là tôi đã nhét mấy đôi vớ dơ của tôi vào trong bao gối của nó. Tôi cũng không biết làm sao nó có thể gối đầu lên cái gối đó mà không để ý tới cái đồng lùm xùm bên trong. Tôi xoay cái gối và đặt quần áo dơ lên bên cạnh nó. Thật ra thỉnh thoảng tôi mới làm chuyện này thôi, vì nếu không, Connie sẽ nhận ra và kiểm tra gối trước khi đi ngủ. Tôi biết hành động của mình là quá đáng nhưng tôi không muốn Connie ngủ. Không phải chỉ vì tôi lười đánh thức nó, mà còn vì tôi muốn nói chuyện với Connie. Nhất là những lúc không ngủ được, tôi muốn Connie thức và nói chuyện với tôi. Cuộc trò chuyện tuyệt vời nhất là vào thời điểm căn phòng chìm trong bóng tối và căn nhà hoàn toàn yên ắng. Tôi không thể hiểu được tại sao con bé có thể ngủ ngon lành như vậy, và ngược lại, Connie cũng không thể hiểu tại sao tôi lại đặt quần áo dơ vào bao gối của nó.

- Kiểm tra bao gối đi, Connie!

Mỗi lần tôi nói như vậy là nó nổi giận.

- Chị có điên không? Suốt ngày làm chuyện này là sao? – Connie hỏi trong lúc lôi những chiếc vớ dơ của tôi ra.

- Bởi vì chị yêu em.

Đó không phải là một lời nói dối, nhưng đồng quần áo dơ lại làm cho nó trở thành một lời nói dối.

- Chị điên thật rồi. – Connie nhìn tôi và nói. Connie thấy đồng đồ dơ ra ngoài, rồi chui vào chăn ngủ. Suốt một giờ sau đó, tôi muốn đánh thức Connie dậy và xin lỗi, nhưng tiếng ngáy của nó cho tôi biết nó đang ngủ và giận dữ. Connie sẽ không tin là tôi hối lỗi vì tôi sẽ lại nhét đồ vào bao gối nó lần nữa.

Connie ngủ, còn tôi thì mở mắt nằm thao láo. Nó không hề biết những đêm của tôi dài như thế nào. Tôi ngủ chung giường với đứa em gái lúc nào cũng ngáy một cách ồn ào. Tôi không muốn gọi Connie dậy và xin lỗi vì tôi không muốn giống cha tôi. Ông cũng đã xin lỗi như vậy sau khi làm một việc gì đó kinh khủng, rồi sau đó lại phạm phải lỗi lầm đó. Connie và tôi đã từng nói về chuyện đó.

- Cha không hề hối lỗi. Cha sẽ lặp lại chuyện đó đúng không? – Tôi hỏi Connie.
- Có lẽ. Nhưng mẹ tin ông ấy.
- Còn em, Connie?
- Không. Cha sẽ vẫn làm những chuyện đó.

Connie có vẻ như vẫn đang say ngủ. Tôi vẫn luẩn quẩn với những suy nghĩ miên man của mình, bỗng nhiên tôi cảm thấy sợ hãi và lay Connie.

- Chị muốn gì nữa đây? – Connie cầu nhàu.
- Connie, hôm nay chị đã cư xử giống cha phải không? – Tôi hoang mang.
- Không! Đừng hỏi em về chuyện đó nữa.

Connie lại quay qua phía bên kia giường. Tôi đành nằm xuống và nghĩ đến cha. Cha tôi không phải là một người cha gương mẫu. Ông hay uống rượu và chửi mắng chúng tôi. Nhưng ông không bao giờ xin lỗi trước những chuyện đó, có lẽ vì ông không cảm thấy có lỗi hay ray rứt. Việc duy nhất mà ông xin lỗi chúng tôi là việc ông bị ngồi tù. Ông xin lỗi vì ông biết điều đó sẽ làm chúng tôi xấu hổ với hàng xóm và bạn bè. Nhưng ông không hề biết những chuyện khác.

Ông không hề biết ngôi nhà đã bình yên như thế nào khi ông vào tù. Hằng đêm, chúng tôi không còn phải lo lắng về việc cha sẽ về nhà sau khi say xỉn, hoặc những rắc rối khi cha về. Chúng tôi không còn phải dọn phần cho cha ở bàn ăn nữa. Thậm chí chúng tôi có thể mời bạn bè, hàng xóm sang ăn cùng vì chúng tôi biết bữa ăn sẽ rất vui. Ở khía cạnh nào đó, đây thật sự là điều may mắn cho gia đình tôi và cho cả nơi cha làm việc. Cha không cần phải xin lỗi, nhưng ông đã làm. Cha xin lỗi vì khi bị tống vào tù, ông nhớ đến cha mình - người luôn ở trong tù. Và ông nhớ ông từng xấu hổ thế nào vì điều đó.

Connie luôn nói tôi không cư xử giống cha, nhưng Connie chỉ nói như thế vào giữa đêm, khi căn phòng chìm trong bóng tối. Ban ngày, khi tôi làm nó giận dữ, nó luôn hét lên:

- Chị giống y như cha!

Nhưng tôi biết chỉ vào giữa đêm, Connie mới nói những lời từ tận đáy lòng của nó.

- Diane Payne

Hoàn thành nhiệm vụ

Anh trai là người bạn do Thượng đế gửi đến.

- Jean Baptiste Legouve

Đã có lúc tôi ước mình biến thành một chú ruồi nhỏ. Đó là lúc Becky - con gái tôi, chuyển đến ở chung với Brad và Chad - hai người anh sinh đôi của nó. Brad và Chad lớn hơn Becky năm tuổi. Nếu là một chú ruồi nhỏ bé, tôi đã bay đến căn phòng của chúng để xem chúng sống thế nào.

Trong suốt những năm tháng thơ ấu, Brad và Chad luôn chăm sóc và bảo vệ Becky. Không có một cậu bé nào, dù ngỗ nghịch đến đâu, dám chọc ghẹo Becky vì chúng biết chúng sẽ gặp rắc rối lớn với hai người anh của cô nếu chúng dám làm điều đó.

Brad, Chad và Becky quyết định chọn cùng một trường đại học khi Becky tốt nghiệp trung học để có thể ở cùng một căn hộ. Điều này không chỉ tiết kiệm tiền thuê nhà, mà Becky còn có người chăm sóc khi đi học xa. Không còn gì hoàn hảo hơn nữa. Nhưng tôi vẫn lo, dù sao đi nữa Brad và Chad cũng chỉ là những cậu thanh niên mới trưởng thành.

Một buổi sáng, đang làm việc thì tôi nhận được điện thoại.

- Alô? – Tôi nhắc máy.

Giọng nói giận dữ của Becky ở đầu dây bên kia khiến tôi lo lắng:

- Mẹ! Mẹ phải làm gì đi chứ. Con không chịu nổi anh Brad và anh Chad nữa.

- Có chuyện gì sao con?

- Hai anh còn khó hơn bố mẹ nữa, suốt ngày cứ nhắc nhở con phải làm cái này, không được làm cái kia.

- Vậy à? Vậy để mẹ coi sao.

Tôi mỉm cười khi cúp máy và cảm thấy thực sự yên tâm. Tôi biết giờ thì tôi không phải lo lắng về bất cứ chuyện gì về Becky nữa. Brad và Chad đang làm rất tốt công việc của chúng. Giờ thì tôi không cần phải ước mình trở thành chú ruồi nhỏ bé nữa.

- Nancy B. Gibbs

Joe và Molly

Một đứa bé được thông báo rằng nó sắp có em.

Nó chăm chú lắng nghe, sau đó nhìn vào bụng mẹ rồi hỏi:

“Dạ, nhưng ai sẽ là mẹ của em bé mới?”.

- Judith Viorst

Joe - con trai tôi, biết về Molly trước cả tôi.

Năm Joe mười bốn tuổi, một hôm nó đi ngang qua cửa phòng tắm, trong lúc tôi đang đứng trước bồn rửa mặt.

- Con chỉ muốn tìm lọ gel vuốt tóc.

Nó nói rồi vươn tay tìm kiếm trong hộp tủ trên đầu tôi. Tôi giật mình quay đi, nhưng đã quá trễ. Nó đã thấy vật tôi đang cầm trong tay.

- Cái gì vậy mẹ? – Joe hỏi.

Tôi nhìn nó một lúc mà vẫn không biết nói gì. *“Chắc nó sẽ không biết. Cứ nói dối cho xong.”* - tôi thầm nghĩ. Nhưng có một cái gì đó sâu thẳm trong tôi, một cái gì đó khiến tôi quay lại và nói với nó toàn bộ sự thật.

- Đây... là dụng cụ thử thai. – Tôi vừa nói vừa nhìn xuống cái que nhỏ màu trắng.

Joe tròn mắt nhìn tôi. Tôi lắp bắp: - Thật ra thì... chỉ là thử... mẹ cũng không nghĩ là... chỉ là cha con nói mẹ nên thử...

Mặt Joe cứ trắng dần ra. Nó có vẻ hoang mang. Xét cho cùng thì nó cũng chưa lớn lắm.

- Làm sao mà mẹ biết nếu như nó... có? – Joe hỏi. - À! – Tôi nói, mắt nhìn vào tờ giấy hướng dẫn sử dụng. – Sẽ có một vạch nhỏ màu đỏ xuất hiện.

Ngay lúc đó, điện thoại reo. Tôi đã chờ điện thoại của chồng tôi cả ngày nay. Có một số chuyện tôi cần nói với anh ấy.

- Chắc bố con gọi! Cầm cái này giùm mẹ. –

Tôi nói và đưa cái que cho Joe. – Đừng quăng nó đi! Mẹ sẽ trở lại ngay.

Đó không phải cuộc gọi của chồng tôi. Tôi quay lại chỗ Joe.

- Không phải bố con. – Tôi đưa tay ra. – Để mẹ quăng cái...

Tôi chột sững lại. Cái que đã được đặt trên la-va-bô. Joe đang nhìn chăm chăm vào cái que. Nó chậm chạp ngẩng đầu lên rồi nhìn thẳng vào tôi.

- Có một vạch... – Giọng nói của nó có vẻ khó khăn. – Một vạch nhỏ màu đỏ.

Nó nhìn tôi, vẻ mặt căng thẳng, rồi bước ngang qua chỗ tôi ra khỏi nhà tắm, xuống cầu thang đi ra ngoài. Và suốt chín tháng sau đó, nó cố gắng hết mức để tránh mặt tôi. Đó là cách nó biết về Molly - em bé gái của nó.

Trong thời gian chờ Molly ra đời, tôi phải làm quen với sự khó chịu và xa cách của con trai lớn. Tôi phải làm quen với rất nhiều thứ khác, nhất là việc có một đứa con không mong đợi ở tuổi ba mươi chín. Từ lâu, tôi đã nghĩ gia đình tôi hoàn hảo với hai đứa con trai. Nhưng chồng tôi thì khác, anh cực kỳ vui sướng khi nhận tin này. Shea - con trai út mười một tuổi của tôi, thì lại say sưa nghiền ngẫm những cuốn sách nói về em bé, háng hái theo dõi sự phát triển của đứa em gái nhỏ qua từng tuần. Trong suốt thời gian đó, Joe hiếm khi nói chuyện với tôi, ngoại trừ hai câu:

- Mẹ không phải đến trường của con!

Và:

- Molly là tên con chó của Ron. – Khi chúng tôi thảo luận về tên của em bé.

Cuối cùng, Molly cũng chào đời – nhỏ xíu và hoàn hảo trong sáu cánh tay của gia đình. Trong khi đó, cánh tay của Joe vẫn khoanh trước ngực, và đứng cách xa căn phòng trong bệnh viện. Tôi cố bước ra ngoài gọi Joe, nhưng nó khẽ lắc đầu rồi trở lại hành lang. Tôi thở dài khi nhìn thấy Joe đứng đó, hai tay vẫn khoanh trước ngực, nhìn chăm chăm về phía trước.

Joe tìm cách ngủ lại nhà bạn vào ngày Molly và tôi xuất viện. Nó vẫn tiếp tục ở ngoài thêm mười ngày nữa cho đến khi tôi đưa Molly đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe. Thằng bé trở về vì tình trạng sức khỏe của Molly.

- Bác sĩ nói em con có thể có vấn đề về thính giác... – Tôi nức nở. – Molly không phản ứng như bình thường. Chúng ta phải đưa em đi kiểm tra. Trong khi chồng tôi cố an ủi tôi, tôi để ý thấy Joe dừng lại bên cạnh Molly đang ngủ ngon lành trong ghế xe hơi. Joe khẽ nựng vào má em, nhẹ nhàng kéo nôi xích qua để em không bị cản vào thành ghế.

- Em sẽ khỏe thôi. – Joe vừa nói vừa nhìn xuống Molly. – Em không sao cả, ngoại trừ chuyện em quá nhỏ.

Joe nhìn lên chúng tôi cười. Bỗng nhiên tôi cảm thấy yên lòng.

- Con đang định đi trượt băng. – Joe nói. – Con sẽ chuyển đồ của mình về nhà khi nào con về.

Ba tháng sau, lúc ấy là năm giờ sáng, Molly vẫn đang khóc. Tôi ôm con bé trên tay, lưỡng lự bước vào phòng Joe để đánh thức nó dậy. Molly lúc này đã 6 tháng tuổi và hoàn toàn khỏe mạnh, ngoại trừ chuyện khóc nhè.

- Joe, con có thể bế em giúp mẹ được không? Chỉ một chút thôi! – Tôi nói với Joe. - Mẹ không thể đặt em xuống, bố thì đã đi làm, mà mẹ thật sự cần nghỉ một lát.

Joe không nói gì, tung chăn ngồi dậy rồi đón lấy đứa em gái nhỏ từ tay tôi. Nó đặt em nằm lên giường, quấn chặt em lại trong chiếc khăn to. Để em dựa lên vai, Joe vỗ nhẹ lên lưng em, thì thầm với em, đi qua đi lại một cách chậm chạp trong hành lang trước phòng. Đó là đêm đầu tiên của Joe với Molly, và tất nhiên, không phải là đêm cuối cùng.

Những tháng trước khi Molly ra đời, rất nhiều người kể cho tôi nghe những điều thú vị khi có con muộn.

- Giống như tự nhiên có một đứa cháu vậy. – Một người đàn ông trung niên nói. – Chúng tôi cũng có một đứa, đó là điều tuyệt vời nhất mà chúng tôi từng có.

- Đứa bé đó sẽ làm thay đổi hoàn toàn cuộc sống của cậu! – Bạn tôi nói.

- Đó là biểu tượng của may mắn! – Một người dì của tôi nói. – Chúng luôn luôn là điều tuyệt

vời nhất.

Họ cam đoan rằng chúng tôi nhất định sẽ thích món quà bất ngờ này. Họ đã đúng! Nhưng họ đã không nói đến những điều thú vị khác. Họ đã không nói với chúng tôi hình ảnh một chiếc nôi em bé nằm cạnh sân bóng rổ, đứa bé một tuổi với mái tóc rối đang cười ngặt nghẽo, thích thú khi một thiếu niên gầy và cao lêu nghêu làm trò trước mặt nó. Họ đã không kể cho tôi nghe về một đứa bé mũm mĩm đang tập đi, mặc cái áo nịt len hockey size lớn, đang hất quả bóng khúc côn cầu bằng chiếc găng quá khổ trên tay. Họ đã không mô tả hình ảnh một bé gái hai tuổi ngồi trên một đồng nệm đặt trên bàn trong nhà bếp, “nhiệt tình” giúp anh mình giải những bài toán lớp mười một. Hoặc đứa bé bốn tuổi ôm chặt lấy chân cậu học sinh tốt nghiệp trung học với nụ cười rạng rỡ.

Không một ai đoán được rằng, người khách đầu tiên đã ngạc nhiên tới mức nào khi viếng thăm căn phòng ký túc xá của một nam sinh viên, nơi có sáu bức tranh của tuổi mẫu giáo về hai người giống nhau đứng dính sát nhau được treo lên tường cạnh một cuốn lịch với những cô gái chân dài. Họ đã không miêu tả cảnh hai cánh tay to khỏe đang cố gắng giữ lấy một người mới biết bơi, một người run run khi trượt băng, một người lần đầu chơi trượt tuyết. Tất nhiên, cũng không ai nói với tôi rằng, phải giữ cho trái tim mình không thổn thức vào đêm Giáng sinh, khi một bé gái bảy tuổi, luôn nhớ về người anh trai ở bên kia đại dương, hỏi rằng con có thể đổi tất cả những món quà dưới gốc cây thông để có được *“Joe của chúng ta ở nhà”* không.

Chưa từng có người nào nói với tôi về niềm vui sướng khi thấy đứa con gái bé nhỏ ngồi trên vai người anh trai trưởng thành, đôi tay bé bỏng ôm lấy cổ anh, và gương mặt đẹp trai của cậu thanh niên đó cười toe toét quay lại nhìn cô em gái đang cười ngặt nghẽo. Họ không thể nói với tôi, bởi vì họ không biết được điều đó!

- Liz Mayer

Kelly đáng yêu

- Em thật sự rất thích cô ấy!

Giọng em trai tôi hào hứng qua điện thoại. Tôi mỉm cười, sau đó là một chuỗi những câu hỏi mà một người chị gái có thể nghĩ ra:

- Kể cho chị nghe về cô ấy đi! Cô ấy trông như thế nào? Em đã gặp cô ấy ở đâu? Cô ấy là “duy nhất” chứ?

Tôi có thể nghe thấy tiếng cười trong giọng nói của cậu em khi kể về người bạn gái ấy. Thậm chí tôi có thể hình dung được sự chân thành trong mắt nó. Suốt hai mươi phút tiếp theo, Steven thao thao bất tuyệt mọi điều về cô gái đó. Tôi vừa nghe vừa cười. Bỗng nhiên cảm thấy có gì đó kì kì. Nói chuyện gần nửa tiếng mà em tôi vẫn không hề nhắc đến tên cô gái ấy.

- Cô ấy tên gì? Tôi lên tiếng hỏi và cố gắng sao cho thật tự nhiên, vui vẻ. Em trai tôi đột nhiên im lặng. Đến khi tôi định lên tiếng thì nghe giọng nó ngán ngại:

- Kelly.

Bỗng chốc, chiếc điện thoại như biến thành cục than nóng bỏng trong bàn tay run rẩy của tôi. Tôi im lặng, không biết phải nói gì. Cuối cùng, tôi cố gắng áp ứng:

- À... Giờ chị có việc phải đi. Chị sẽ gọi lại cho em sau.

Tôi bỏ điện thoại xuống, vừa thần thờ nhìn cái điện thoại vừa nhớ về cái tên Kelly, một Kelly khác, một Kelly mà tôi không dám nhắc đến.

Tôi vẫn nhớ lần đầu tiên tôi thấy em. Lúc đó tôi bảy tuổi. Ngay khi tan học, tôi đã lao vào nhà như một cơn bão. Nhưng vừa bước vào thì đã thấy mẹ đặt ngón trỏ lên môi thì thầm:

- Im lặng nào. Em bé đang ngủ.

Không khí tĩnh lặng khiến tôi cũng phải thì thào và bước đi nhẹ nhàng bằng đầu ngón chân.

- Con có thể nhìn em không?

- Khi nào em thức dậy.

Mẹ dịu dàng mỉm cười. Tôi nhìn cha vì biết cha sẽ giúp tôi. Cha chỉ nháy mắt và dẫn tôi ra ngoài, nhẹ nhàng lén vào phòng nơi Kelly đang nằm ngủ. Kelly, em gái tôi, mặc một cái áo dài có hình những bông hoa màu xanh. Tôi áp mặt mình vào thành nôi nhìn em. Rồi tôi thò tay qua những song nôi, sờ vào má em. Cha quỳ xuống cạnh tôi và nhẹ nhàng đánh thức em dậy. Kelly mở to đôi mắt xanh và nhìn vào mắt tôi.

- Em của chị, em bé xiu của chị!

Tôi nói với ánh nhìn hân hoan. Tôi đã yêu em từ ngay giây phút đó.

Chúng tôi lớn lên cùng nhau và khám phá cuộc sống cùng nhau. Chúng tôi cùng cười khúc khích về những chàng trai, về thời trang và những kiểu tóc. Tôi trả lời mọi thắc mắc của em về chu kỳ kinh nguyệt, về tình yêu và những ngôi sao băng. Chúng tôi đã cùng thề với lòng mình và hy vọng sẽ mãi là những người bạn tốt nhất của nhau. Hàng đêm, khi cùng nằm trên giường và áp lưng vào nhau, chúng tôi cùng chia sẻ tất cả những bí mật, những giấc mơ và cẩn thận lên kế hoạch cho tuổi già của chúng tôi. Chúng tôi sẽ sống cùng nhau và đi du lịch vòng quanh thế

giới. Chúng tôi sẽ là “*những quý bà già vui vẻ*” như chị em nhà Baldwin ở núi Walton.

Ngày tôi phải rời nhà để đi học cao đẳng, Kelly và tôi ôm nhau khóc nức nở một lúc lâu. Cuối cùng mẹ phải kéo em lại và cam đoan với tôi rằng Kelly sẽ ổn. Dù tôi cũng không biết mình có ổn không nữa.

Khi tôi hai mươi lăm tuổi, Kelly mười tám, bác sĩ đã chẩn đoán rằng tôi mắc phải một căn bệnh nguy hiểm và không thể mang thai. Kelly đã đề nghị chính em sẽ mang thai con của tôi và chồng tôi, Jeff. Tôi đã suy nghĩ lời đề nghị của em trong một thời gian dài. Mặc dù tôi đã xúc động đến mức không ngôn ngữ nào có thể diễn tả được, nhưng thật sự tôi hoàn toàn không bất ngờ. Tôi biết Kelly sẽ làm như thế. Nhưng rồi, tôi quyết định từ chối lời đề nghị ấy. Tôi yêu Kelly rất nhiều. Tôi không thể và không muốn em phải thay tôi mang thai, sinh em bé, rồi sau đó lại trao đứa bé cho tôi. Dù biết chắc chắn em sẽ vui vẻ mà làm vậy, nhưng em sẽ đau lòng lắm.

Chuông điện thoại reo. Tin vui, phải không?

Làm sao chúng ta biết được khi điện thoại reo là tin xấu? Hôm đó là trưa Chủ nhật ngày 26 tháng 1 năm 1986, chúng tôi đang ăn hamburger tại Super Bowl Sunday. Jeff nghe điện thoại:

- Phải. Khi nào? Tôi hiểu.

Có linh cảm gì đó, tôi nhìn vào mắt anh.

Không có gì giấu được trong đó. Tôi thấy sự u tối mà anh đang cố che giấu. Tôi hỏi khi Jeff chậm chạp đóng nắp điện thoại lại.

- Có chuyện gì rồi phải không?

Anh ấy ôm chặt lấy tôi và nhẹ nhàng nói:

- Kelly mất rồi. Tối qua Kelly ở khách sạn và hình như hít phải khí carbon monoxide rò rỉ từ một vết nứt của cái lò cũ. Em ấy chết khi đang ngủ.

Em gái của tôi, em gái bé xiu của tôi. Tôi mất em rồi! Tôi không thể tin điều đó. Chúng tôi còn có rất nhiều kế hoạch. Điều đó không thể là sự thật. Không thể!

Ba năm sau cái chết của Kelly, tôi vẫn không chịu được khi phải nói về em. Thậm chí tôi không thể nói tên em mà không khóc. Chuyện Steve hen hò và có thể sẽ kết hôn với một người tên Kelly thật ngoài sức chịu đựng của tôi. Nhưng cuối cùng thì Steve cũng kết hôn với “Kelly của cậu ấy”, và tôi đã phải tìm ra hàng ngàn cách mỗi khi nhắc đến người em dâu này mà không phải gọi tên cô ấy. Với Steve, tôi hay nói:

- Vợ của cậu khỏe không? Cô ấy đang làm gì?

Với cha mẹ thì:

- Mẹ có nghe gì từ Steve và vợ của cậu ấy (hoặc *từ hai đứa nó*) không?

Steve và Kelly sống ở Washington, Jeff và tôi thì ở Alaska. Từ khi Steve lấy vợ, tôi đã không gặp cậu ấy và cô em dâu trong suốt sáu năm trời, tuy thỉnh thoảng tôi cũng nói chuyện với cô ấy qua điện thoại. Có vẻ như Kelly của Steve là một người vợ tốt. Em trai tôi rất hạnh phúc. Tôi mừng cho nó. Dần dần tôi bắt đầu chờ những cuộc gọi của cô ấy mặc dù tôi vẫn cố tìm cách kìm nén mình lại.

Nhưng đến Giáng sinh thì mọi chuyện thay đổi hẳn. Steve, Kelly, Jeff và tôi gặp nhau tại nhà

cha mẹ ở Texas. Kelly, Steve và tôi đã có nhiều thời gian nói chuyện và trở nên hiểu nhau hơn. Tôi nhận ra mình ngày càng thích cô ấy. Chúng tôi đã rất vui, cười khúc khích và chia sẻ những bí mật, giống như chị em gái với nhau. Khi chúng tôi đang đi dạo quanh khu phố vào buổi chiều, Kelly nói:

- Có chuyện này em luôn tự hỏi...

- Chuyện gì?

- Em không biết Kelly của chị có thích em không? Quá bất ngờ, tôi đã trả lời ngay lập tức, không hề do dự:

- Ồ, chị biết Kelly sẽ thích em mà. Chắc chắn Kelly sẽ ngắm soi em một cách tỉ mỉ, nhưng em ấy sẽ thích em. Em xinh đẹp, cuốn hút và vui vẻ. Em giống như một chú mèo dễ thương vậy. Và trên tất cả, em làm cho em trai của Kelly hạnh phúc. Đặc biệt Kelly sẽ yêu cái tên của em lắm.

Lễ Giáng sinh năm đó, Kelly tặng tôi một chiếc hộp nhỏ màu xanh đen có thắt nơ. Tôi tháo sợi nơ được thắt cẩn thận ra và nhấc nắp hộp lên. Nhẹ nhàng, tôi lật lớp bông mỏng phủ trên món quà. Bên dưới là một hàng chữ được xếp khéo léo bằng những mảnh nam châm nhỏ hình bông hoa bướm màu hồng và tím: *"Chị em được tạo nên nhờ tạo hóa. Bạn bè được tạo nên bằng trái tim"*.

Những giọt nước mắt bất chợt lăn dài trên má tôi. Tôi thì thầm rồi ôm lấy Kelly:

- Cảm ơn, Kelly! Chị yêu em.

Nhiều mùa Giáng sinh trôi qua kể từ ngày lễ năm đó, Kelly trở thành một người bạn thân của tôi, và là một người em gái khác mà tôi yêu quý. Tôi dán dòng chữ Kelly tặng lên tủ lạnh để tôi có thể thấy nó mỗi ngày và nhớ đến tình yêu mà chúng tôi cùng chia sẻ. Cảm ơn vì tôi đã có một Kelly khác, cũng đáng yêu như Kelly của riêng tôi.

- Pamela Haskin

Khu vườn hoàn hảo

Chúng ta là chị em. Sẽ mãi là chị em. Những khác biệt giữa chúng ta có lẽ không bao giờ biến mất, nhưng những bài ca của chúng ta vẫn là mãi mãi.

- Nancy Kelton

Cách đây ba mươi năm, sau khi ăn tối xong, lần đầu tiên cha cho tôi biết tôi có một người em gái nữa. Lúc đó tôi mười hai tuổi. Nghĩ là cha đang đùa, tôi mỉm cười quay qua nhìn mẹ đang ngồi phía bên kia bàn. Trước gương mặt nghiêm túc của mẹ, tôi im bật và cảm thấy tầm quan trọng của chuyện sắp diễn ra.

Khi nghe nói về Annie, tôi đã ngoan ngoãn chấp nhận đến mức cha mẹ tôi cũng phải ngạc nhiên. Giọng cha dịu dàng như để cam đoan với tôi rằng thế giới của tôi sẽ chẳng có gì thay đổi. Lần đầu tiên tôi biết mình có một đứa em gái đang sống trong bệnh viện cùng những đứa trẻ bị khiếm khuyết khác. Tôi tưởng tượng ra cha mẹ đã giấu em trong hộp đựng giấy rồi đem em đi. Tôi nghĩ cha mẹ đang tưởng tượng ra hình ảnh em và có lẽ, họ cũng muốn tôi làm thế. Hình như cha mẹ muốn nói với tôi:

- Mọi chuyện đã diễn ra như thế đó.

Mặc dù chưa từng thấy em lần nào trong giai đoạn trưởng thành, đôi khi tôi vẫn nghĩ về em với những câu hỏi vu vơ. Em có gầy như tôi không? Có phải em cũng bện tóc giống tôi? Tôi nhớ mẹ đã nói gì đó về bệnh não úng thủy. Khi Annie ra đời, bác sĩ nghĩ rằng Annie sẽ không sống được lâu. Lúc đó cha mẹ đã cân nhắc có nên đưa em về nhà không. Cuối cùng họ quyết định để em lại, vì họ nghĩ em sẽ vui hơn khi sống cùng với những đứa trẻ giống em.

Sau này tôi cảm thấy mừng cho em vì cha mẹ tôi đã quyết định như thế, bởi thế giới mà tôi sống là một thế giới khuôn mẫu, phức tạp. Nhà tôi chẳng khác nào một viện bảo tàng. Nội thất được làm bằng đồ gỗ đen tuyền, có tuổi thọ gắn liền với lịch sử gia đình. Những bông hoa được các nhà tư vấn sắp xếp một cách chuyên nghiệp, không khí trong nhà cứng nhắc đến nỗi không thể trò chuyện được. Bên ngoài là khu vườn thanh lịch không một khuyết điểm. Những cụm huệ tím nằm trong một biển hoa kim châm vàng. Những cây mẫu đơn đang ra hoa được treo lên cao trên những chiếc cọc, và những dây hoa leo thì bám một cách hoàn hảo vào hai vòm lưới mắt cáo. Không hề bị phá rối vì đám cỏ dại hay những chiếc lá rụng, đó là một khu vườn kiểu mẫu. Chắc chắn sẽ không có chỗ thích hợp cho Annie ở nơi đây. Em ấy sẽ phải đứng bên ngoài như cây cỏ dại trong khu vườn đúng kiểu Anh quốc này.

Năm 1993, lần đầu tiên tôi đến gặp Annie. Tôi đã ba mươi chín tuổi và em ba mươi sáu. Lúc này tôi đã biết được nhiều hơn về em, những điều em thích và những thứ em ghét, em thích nhất màu đỏ và cỡ váy của em là số mười. Em sống trong một ngôi nhà gạch trên một con đường không xa nhà tôi là bao. Tôi ngồi trong xe quan sát ngôi nhà. Màn cửa sổ kéo kín. Cái cổng nhỏ đã tróc hết sơn. Khu vườn trước nhà là một khoảng đất khô cằn.

Tôi băng qua đường sau một hồi do dự, tay xách một túi đầy quà. Bông tai, kẹo sô-cô-la, một cái túi xách nhỏ màu đỏ, quần thể dục, giày tennis. Tôi bước trên mặt đường thô ráp. Một người đàn ông gầy và cao lêu nghêu đang hút thuốc ở cổng kế bên dõi theo mọi hành động của tôi với đôi mắt u ám. Một nhà hoạt động xã hội dẫn tôi vào căn phòng được thắp sáng mờ mờ. Tiếng ồn của ti-vi phát ra từ góc phòng. Vài người phụ nữ tiến lại gần tôi cùng một lúc. Có bốn người. Họ nhìn chăm chú vào tôi, chen lấn nhau để có thể nhìn rõ hơn. Tôi nhìn lướt qua khuôn mặt từng người, lúng túng gọi:

- Annie?

Mọi người im lặng rồi một người bước ra nắm lấy tay tôi. Đó là Annie. Mặt em có những nét

giống tôi. Chúng tôi có cùng màu tóc nâu và đôi mắt xanh. Em xanh xao và thấp hơn tôi. Tôi trao cho em túi quà của mình.

Annie nhìn vào mắt tôi, nói với giọng khàn như của một cậu học sinh:

- Em nhớ chị!

Nhà hoạt động xã hội tươi cười nói với Annie:

- Annie, mở quà ra đi! Xem chị của em mang gì cho em nào?

Annie xé lớp giấy gói quà một cách hăng hái. Em ôm cái túi xách nhỏ vào ngực mình. Em nhờ tôi đeo bông tai cho em rồi tự ngắm nghía mình trong gương. Em mặc quần thể dục dưới váy và khiêu vũ quanh phòng. Khi chúng tôi lên cầu thang để đến phòng em, em nói lú lo với tôi như thể đã giữ những lời đó suốt nhiều năm trời. Em đưa tôi một tập giấy và yêu cầu tôi viết lại tên mình nhiều lần, cả ngày tháng và thời gian chính xác. Tôi đã gọi lại cho em vào tuần sau đó.

Đã năm năm trôi qua, tôi vẫn thường gặp em, tôi trở nên quen thuộc với Annie. Tôi quen với việc nghe em nói “Em nhớ chị!”. Tôi vui khi nghe em hồn nhiên an ủi rằng:

- Em sẽ gặp chị vào tháng sau, chị đừng lo lắng!

Và khi em cúi người tới trước, hít hít người tôi và nói lớn: “Hôm nay chị thơm lắm!”, tôi đã không còn cảm thấy ngượng hay lúng túng.

Hôm nay, khi đưa em về nhà, tôi rủ em trồng một vài cây hoa. Em trả lời:

- Em sẽ nhìn chị làm. Nhưng khi chúng tôi đến nơi, em nói:

- Được rồi, chị yêu quý, em sẽ giúp chị. Đúng vậy, em sẽ giúp.

Khi thấy em đặt cây giống vào những cái lỗ mà tôi đào sẵn, tôi hơi lo lắng. Em nắm chặt thân cây tới mức thân cây oằn đi, muốn gãy. Rồi em nhồi nhét rễ cây vào trong đất xốp cho tới khi tôi đặt tay lên vai em và nói được rồi. Em thả lỏng bàn tay, nhìn thẳng vào mặt tôi và nói:

- Em làm tốt không?

- Em làm tuyệt lắm!

Tôi nói nhanh, trong khi đệm thêm đất chung quanh gốc cây. Giọng tôi như nghẹn lại. Tôi sợ rằng mình đã xúc phạm em. Nhưng em đã ôm lấy cây khác. Em chum những bông hoa lại trong tay rồi đưa mũi vào những cánh hoa xinh đẹp và cả những chiếc lá. Em ngửi chúng như thể em đang ngửi mùi hương thơm nhất thế giới.

- Bông hoa này thơm quá!

Em nói, mặt sáng ngời thích thú. Sau đó, em tiến lại gần và đưa bông hoa cho tôi như một món quà, em lại ấn những bông hoa vào mũi và môi tôi. Tôi ngửi những bông hoa trong tay em. Hít lấy mùi thơm của cúc vạn thọ. Tôi gần như có thể nếm được vị nồng nồng của nó trôi xuống cổ họng tôi. Nhưng vẻ vui sướng của Annie làm tôi cảm thấy dễ chịu. Mọi thứ dường như tan biến đi, những rào cản, những khoảng cách từ nhiều năm xa cách trở nên nhẹ nhàng hơn. Ngay lúc này, những bông hoa đang nằm im trong tay em dường như là tất cả những gì có ý nghĩa.

Sau khi đưa Annie về, tôi dừng lại trong vườn để ngắm nhìn những bông cúc vạn thọ của

chúng tôi. Một vài bông đang rũ cái đầu vàng của chúng xuống thân cây, nhiều cây đang ra hoa bị đè bẹp. Nhưng chắc chắn phần lớn những bông hoa này sẽ tiếp tục tỏa hương sắc vì có sự hiện diện của Annie quanh đây. Điều đó vừa là niềm vui vừa là một nỗi đau trong tôi. Bỗng nhiên tôi mỉm cười. Với tôi, vườn cúc vạn thọ này thật hoàn hảo.

- Molly Bruce Jacobs

Lời hứa với Roxanne

- Ăn sáng nào!

Tôi gọi. Vài giây sau sàn tầng trên rung lên vì những bước chân đang lao xuống. Tôi quay lại và nhìn vào tấm hình những cậu bé đang ngồi trong vòng tay của mẹ. Tôi thầm nghĩ: “Roxanne, vòng tay của chị vẫn đang ôm lấy chúng!”.

Mặc dù Ross mới là anh trai lớn nhất trong nhà nhưng Roxanne - người chị giữa, mới là chỗ dựa vững chắc của tôi.

- Mạnh mẽ lên!

Chị đã nói như vậy với tôi khi cha mẹ tôi ly dị. Không hiểu sao, có điều gì đó kỳ lạ trong Roxanne khiến những lời an ủi của chị luôn có hiệu quả với tôi.

Sau khi Roxanne kết hôn, những đứa con của chị lần lượt ra đời. Justin là con trai đầu; hai năm sau, chị có thêm Shaun. Nhìn chị chăm sóc, âu yếm chúng, tôi đã tự nhủ: *“Mình ao ước một ngày nào đó, mình cũng có được hai đứa con trai giống như vậy”*.

Nhưng cuộc sống không có gì hoàn hảo cả. Sau khi chị ly hôn, tôi chuyển đến giúp chị trông nom nhà cửa để chị vừa có thể đi làm vừa có thể đến trường. Trông nom hai đứa trẻ quả thật không phải là chuyện dễ dàng.

Một thời gian sau, tôi dọn ra ngoài sống riêng. Trong thời gian đó, Roxanne cũng hẹn hò với vài người nhưng tôi không quan tâm cho tới khi chị ấy gặp Tony - người thật sự yêu thương chị và bọn trẻ. Tôi đã rất vui mừng khi họ kết hôn. Nhưng đúng là cuộc sống chẳng có gì hoàn hảo cả. Roxanne cảm thấy có gì đó không ổn trong cơ thể chị.

Hôm ấy khi đang học, chị buồn ngủ kinh khủng. Người chị vẫn còn gầy gầy sót.

Chị đến gặp bác sĩ và nhận được câu trả lời:

- Đã sang giai đoạn AIDS!

Sự kinh hoàng bao trùm cả phòng. Tony và mẹ ôm lấy chị trong khi tôi vẫn đứng đó, run sợ và hoài nghi. Roxanne đã khóc rất nhiều, nhưng chị không ngạc nhiên về bệnh tình của mình.

Một người đàn ông mà chị đã hẹn hò, người mà tôi không ưa, anh ta từng sử dụng ma túy. Không những tôi không an ủi được chị, mà chị còn quay sang an ủi tôi:

- Đừng khóc cho chị! Hãy xem đó như là điều mà chị lựa chọn.

Tôi cố gượng cười. Chị cũng cười rồi nhìn tôi như thể chị đã nghĩ rất nhiều về điều mình sắp nói:

- Rhonda, chị muốn em chăm sóc các con của chị

“Ôi Roxanne”, - tôi nghĩ. - *“Chị không được chết! Họ sẽ tìm ra cách chữa trị mà!”*. Hôm đó tôi về nhà và khóc suốt đêm. Tất cả những gì chúng tôi nói với bọn trẻ là mẹ của chúng bị bệnh. Chúng tôi muốn giấu chúng nỗi đau này càng lâu càng tốt. Nhưng chúng tôi không hiểu rằng chúng cảm thấy tổn thương khi bị nói dối. Tôi vẫn phải luôn quan sát và nhắc nhở chúng:

- Đây là thời gian khó khăn. Nhưng các con không được đầu hàng. Hãy nhớ các con là con của ai!

Tuy nói với chúng như vậy nhưng tim tôi quặn thắt khi nghĩ đến sự thật đây là những đứa con của một người mẹ sắp chết. Ngày nọ, khi tôi đang làm việc thì nhận được điện thoại của Roxanne:

- Justin đã ăn cắp một chiếc xe hơi, và có người đã đưa cần sa cho Shaun!

Khi tôi đến nhà chị, hai má của Justin nhễ nhại nước mắt. Roxanne thì thảo với tôi:

- Chị quá yếu nên không thể chăm sóc chúng, trong khi Tony thì bận chăm sóc chị. Chúng cần em ngay bây giờ!

- Bây giờ sao? – Tôi run lên.

- Chị muốn chúng trở thành những chàng trai tuyệt vời. – Chị khóc. – Chị muốn chúng trở thành những người đàn ông tốt.

Tôi nhìn thấy nỗi buồn và sự van xin trong mắt chị. Làm sao tôi có thể bỏ rơi chị lúc này được? Tôi đã không có mặt ở đó khi Roxanne nói với các con rằng chúng sắp mất mẹ và sẽ phải rời khỏi nhà. Nhưng khi ngồi một mình ở phòng khách trong đêm tối, tôi hình dung ra những giọt nước mắt của chúng và tự hỏi *“Tôi có đủ sức để giúp chúng không?”*.

Tôi không có thời gian để đắn đo. Hai tuần sau tôi được chính thức giao nhiệm vụ giám hộ chúng. Ban đêm là thời gian khó khăn nhất, đặc biệt sau khi các cậu bé trải qua một ngày bên Roxanne. Shaun ôm lấy tôi và tôi có thể cảm thấy thằng bé đang khóc trên vai mình.

- Con sợ quá, con muốn về nhà!

- Được rồi! – Tôi thì thầm. – Mẹ và dì đều yêu con nhiều!

Tôi thoáng thấy Justin đang đứng đó trong bộ pijama. Nó muốn nói với tôi rằng nó chắc chắn sẽ không khóc. Khi Roxanne yếu hơn, tôi biết mình phải mạnh mẽ hơn vì chúng. Nhưng điều đó chẳng dễ dàng chút nào.

- Hãy hoàn thành bài tập về nhà trước! – Tôi nói và tắt ti-vi.

- Nhưng mẹ vẫn cho tụi con coi! – Chúng phản kháng.

Hoặc:

- Không đi nhà thờ! – Chúng la lên.

- Có, chúng ta sẽ đi. – Tôi trả lời.

Mặc dù ban đầu chúng đi với vẻ mặt khó chịu nhưng một thời gian sau, chúng bắt đầu kết thân với những người bạn mới. Chúng ít gây sự hơn và điềm tĩnh hơn khi đến thăm Roxanne. Tôi lặng lẽ quan sát khi chúng kể cho Roxanne nghe về những chuyện ở trường. Roxanne ôm lấy các con trong vòng tay, chị nhìn tôi qua vai những chàng trai và nói:

- Cảm ơn!

Trong một lần đi nhà thờ, tôi đã gặp Jerry, một người đàn ông mà Roxanne từng nghĩ rằng: *“Đây là người có thể nuôi dưỡng các con tôi”*. Tôi cũng đã nghĩ như vậy, nên quyết định gần bó với anh ấy. Vào mùa xuân, khi Roxanne quá yếu đến nỗi không thể gặp bọn trẻ thì Jerry chính

là người chơi bóng với bọn trẻ. Khi tôi đến thăm chị vào tháng sáu, chị đã nói với tôi:

- Chị muốn xin Chúa cho chị thêm một mùa hè nữa! Hãy mang đến cho chị cảm giác bình yên để chị biết rằng cuộc sống của các con chị vẫn tốt đẹp khi chị ra đi.

Năm ngày sau khi mùa thu bắt đầu, Roxanne qua đời. Trong những tuần sau đó, các cậu bé và tôi nói với nhau về thiên đường.

- Mẹ sẽ là thiên thần hộ mệnh của chúng ta.

- Chúng đã nói với tôi như vậy.

Chúng tôi cùng chia sẻ những câu chuyện về Roxanne. Những giọt nước mắt của chúng tôi đã được thay thế bằng những cái ôm. Tháng sáu năm sau, Justin và Shaun đứng cạnh tôi khi Jerry và tôi cùng thề nguyện trong lễ cưới.

Bây giờ, nếu chúng tôi ra ngoài và có ai đó nói với các cậu bé rằng:

- Cha mẹ của các con...

Tôi luôn nói lại với họ:

- Chúng tôi là dì Rhonda và chú Jerry.

Tôi không bao giờ có thể thay thế vị trí của Roxanne – và tôi cũng không muốn làm vậy. Tôi chỉ muốn nuôi dưỡng chúng thành những chàng trai tốt như chị đã muốn.

- Con sẽ đi làm tối nay!

Justin nhắc lại với tôi khi đang ăn sáng. Cậu bé đã mười sáu tuổi và đang học trung học.

- Yêu dì!

Shaun nói khi rời khỏi bàn. Cậu bé đã mười bốn tuổi và mơ ước trở thành nhà sinh vật học biển. Tôi biết mơ ước của nó có thể thay đổi cả triệu lần. Nhưng nó đã biết ước mơ. Đôi khi tôi nói với chúng khi chúng ra ngoài rằng:

- Mẹ các con sẽ rất tự hào về các con!

Chúng cười. Trong nụ cười tươi sáng đó chứa đầy sự tự tin và hy vọng vào cuộc sống. Tôi thấy trong ánh mắt ấy có hình bóng của Roxanne, và tôi biết chị vẫn luôn dõi theo chúng. Mỗi lần nghĩ đến những chuyện chúng tôi đã cùng nhau trải qua, tôi yên lòng và biết rằng chúng tôi không bao giờ phải đi một mình. Thượng đế đang dẫn lối cho gia đình tôi.

Và Roxanne à, tất cả chúng em luôn cảm thấy vòng tay của chị!

- Rhonda Adkins

Món quà tình yêu

Em sẽ bơi nhanh hơn khi có chị bơi bên cạnh.

- **Mariah Burton Nelson**

- Bốn giờ rồi! – Em gái tôi thì thầm.

Tôi uể oải ngồi dậy. Bốn giờ sáng! Sao tôi phải dậy vào cái giờ này chứ? Nhưng hôm nay là sáng Giáng sinh. Tôi không nên làm em gái tôi mất hứng.

Chúng tôi rón rén đi nhanh vào hành lang. Trời vẫn còn tối. Bố mẹ vẫn ngủ say. Tôi biết em tôi đã chờ đợi ngày này cả năm trời. Thậm chí nó còn đếm và gạch bỏ từng ngày trên tờ lịch. Hai đứa chúng tôi đã cùng xem rất nhiều chương trình Giáng sinh đặc biệt trên ti-vi và tưởng tượng về ngày hôm nay. Cuối cùng thì Giáng sinh cũng đến, chắc phải rất cố gắng em gái tôi mới không hét lên, nhảy tung tung hay xé toạc mấy món quà của mình ra.

Khi đến gần căn phòng, em tôi đặt một ngón tay lên môi và thì thầm:

- Nhẹ nhẹ thôi! Ông già Noel có lẽ vẫn còn ở đây.

Tôi gật đầu, mỉm cười vì sự ngây thơ của nó. Năm sáu tuổi, tôi đã biết sự thật về ông già Noel và các phép màu của ông. Giờ đây khi đã mười một tuổi, không hiểu sao tôi lại bị cuốn theo sự háo hức và huyền kỳ của em gái mình. Chúng tôi đi vào phòng khách để tìm quà. Tôi cố nén một tiếng thở dài vì tôi biết năm nay tôi sẽ không có món quà như mơ ước.

Cuối cùng chúng tôi cũng bước vào phòng, theo phản xạ, cái nhìn đầu tiên của tôi là hướng đến những món quà được xếp cẩn thận, nhưng bỗng nhiên có một cái gì khác thu hút sự chú ý của tôi. Thay vì nhìn những món quà, tôi ngạc nhiên nhìn chằm chằm vào căn phòng. Chưa bao giờ tôi có một cảm giác khác lạ như vậy về căn phòng này, tôi ước gì cảm giác này kéo dài mãi mãi. Em tôi cũng lặng lẽ đứng bên cạnh. Chúng tôi cùng nhìn vào cây thông Noel được trang trí vào tuần trước. Bóng đèn sáng lung linh, những trái cây lấp lánh, những thiên thần màu vàng xinh đẹp ngồi trên ngọn cây. Một khung cảnh thật ấm áp, tuyệt vời.

Trên bàn kế đó, những chiếc bánh cookie mà chúng tôi để lại cho ông già Noel đã biến mất, thay vào đó là một lời nhắn: *"Cám ơn các cháu, chúc Giáng sinh vui vẻ!"*. Mắt tôi mở lớn ngạc nhiên nhìn vào tờ giấy, nhưng tôi còn ngạc nhiên về chính mình hơn. Đây đâu phải lần đầu tiên tôi nhìn thấy những thứ này, sao tôi lại có cảm giác như vậy - một cảm giác như thể ông già Noel thật sự tồn tại. Và lời nhắn này chính là bằng chứng rõ ràng nhất. Khi tôi còn chưa thật sự hết ngạc nhiên thì em tôi đưa cho tôi một món quà nhỏ.

- Em tặng chị! – Nó nói nhỏ, có vẻ mắc cỡ.

Tôi mỉm cười, chậm chạp mở món quà, cẩn thận giữ lại chiếc nơ bướm màu xanh. Sợi dây chuyền mà em thích nhất nằm bên trong. Một sợi dây chuyền vàng với mặt dây là hình trái tim nhỏ. Ông ngoại đã tặng món quà này cho em cách đây hai năm. Đây là món quà tôi mơ ước. Tôi từng đoán rằng ông sẽ tặng món quà ấy cho tôi vào năm nay. Tôi xúc động đến rơi nước mắt khi nhìn thấy nó. Em ôm lấy tôi:

- Ông đã định tặng chị một cái vào năm nay, nhưng... - Em dừng lại, gạt những giọt nước mắt đang chảy dài trên má. – Ông không làm được.

Ông tôi đã qua đời 7 tháng trước, vào ngày lễ Phục sinh vì bệnh tim. Đó là một cú sốc lớn với cả gia đình chúng tôi. Đến giờ mẹ vẫn khóc mỗi khi ở một mình.

Em gái tôi mỉm cười:

- Em nghĩ chị sẽ vui khi có cái của em. Tôi nắm chặt sợi dây như thể nó là báu vật duy nhất trên đời. Nó đang tỏa sáng, thậm chí còn sáng hơn những bóng đèn trên cây thông.

- Để em đeo giúp chị.

Em vòng ra sau để đeo sợi dây lên cổ tôi. Trái tim nhỏ mang lại cảm giác ấm áp cho da tôi. Trong trí nhớ của mình, tôi có thể thấy được ông tôi. Ông rất thích Giáng sinh, và ông luôn luôn cố gắng đem đến một điều bất ngờ cho mỗi người vào ngày lễ này.

- Đây là món quà ông gửi chị đó!

Em tôi nói. Tôi mỉm cười, cứ như là nó đọc được suy nghĩ của tôi vậy. Tôi kéo em lại và ôm em thật chặt. Chúng tôi ngồi bên nhau cho đến khi cha mẹ tôi bước vào. Căn phòng thật đẹp, với cây thông sáng lấp lánh, mười hai món quà chưa mở, và hai chị em ôm nhau thật chặt.

- Cindy Beck

Người chị bất ngờ

- Cậu phải gặp Karin! - Giọng Sandra quả quyết như thể tôi không còn lựa chọn nào khác. - Karin có thể là người chị thất lạc của cậu đó.

- Tớ không có người chị thất lạc nào cả.

- Ý tớ là Karin giống y như cậu từ ngoại hình cho đến tính cách. Hai người chắc chắn sẽ rất hợp nhau.

- Ủ! - Tôi đáp cho xong chuyện.

Dù là bạn thân, nhưng Sandra gần như đối lập với tôi về mọi thứ. Thật khó mà tin được cô ấy biết người nào hợp, người nào không hợp với tôi. Hơn nữa, tôi có rất nhiều bạn tốt. Tôi còn có mẹ và em gái. Họ rất yêu thương tôi và tôi cũng rất thân với họ. Tôi có nhiều mối quan hệ đến mức chính tôi còn không có đủ thời gian để quan tâm đến tất cả. Một người bạn mới thì có thể mang lại gì cho tôi chứ? Nhưng Sandra vẫn khẳng định bắt tôi phải gặp.

- Tại sao cậu không đến bữa tiệc Giáng sinh của mình nhỉ? Karin sẽ đến.

- Đồng ý! - Tôi chấp nhận.

Sandra là một người vui vẻ, những bữa tiệc cô ấy tổ chức thường rất thú vị, vì thế tôi không muốn bỏ lỡ dù có Karin ở đó hay không. Hai tuần trước Giáng sinh, tôi bị kéo đến nhà Sandra để trang trí cho lễ hội. Có rất nhiều người đến giúp. Tôi luôn tỏ ra thân thiện, nhưng thật lòng không muốn kết bạn mới, nhất là những người bạn của Sandra. Họ không thuộc tuýp người của tôi, ngoại trừ Karin.

Lần đầu tiên tôi thấy Karin lúc cô ấy đang ngồi lặng lẽ trong góc của căn phòng. Ngay lúc ấy, tôi đã biết đó là Karin.

- Chào! - Tôi nói, hơi gượng gạo.

Karin nhìn tôi. Sandra nói đúng. Chúng tôi giống nhau một cách kỳ lạ. Hầu hết các bạn tôi đều nhỏ nhắn và dễ thương trong khi tôi lại cao khác thường. Tôi từng mất tự tin vì cao hơn hẳn mọi người như thế. Karin cũng cao, xương xẩu và mảnh khảnh, giống tôi. Cả hai chúng tôi đều tóc vàng và ngắn. Tôi ngồi xuống cạnh cô ấy và ngập ngừng bắt đầu trò chuyện.

Càng trò chuyện chúng tôi càng khám phá ra nhiều điểm giống nhau. Karin có hai anh trai và một em gái, tôi cũng vậy. Dù cô ấy hơn tôi tám tuổi, cả hai chúng tôi đều có hai con: con trai lớn và con gái nhỏ. Chúng tôi đều thích ngựa, và hiện tại mỗi chúng tôi đều vừa bắt đầu huấn luyện một con ngựa nhỏ. Chúng tôi thích những hoạt động ngoài trời, thích mua đồ giảm giá, hiếm khi xem ti-vi và mê đọc sách. Cả hai chúng tôi đều thích tạp chí People dù chưa bao giờ mua. Chúng tôi chỉ sống cách nhau vài dặm. Chúng tôi nhanh chóng thân nhau, và chẳng bao lâu gia đình Karin trở nên thân thuộc gần như gia đình tôi.

Tuy nhiên, phải mất một thời gian tôi mới nhận ra mối quan hệ của chúng tôi rất đặc biệt. Khoảng một năm sau khi tôi và Karin gặp nhau, chúng tôi bắt đầu nhận được những câu nói, đại loại như câu thông báo vui vẻ của người hàng xóm:

- Tôi đã thấy chị hay em cô trong thị trấn đấy!

- Em tôi không sống ở gần đây. - Tôi giải thích.

- Vậy sao? Nhưng cô ấy nhìn giống cô lắm!

Lúc đầu tôi cảm thấy kỳ lạ nhưng sau quen dần và chúng mau chóng trở thành trò đùa mà chúng tôi yêu thích. Mỗi khi có ai nói:

- Đây là em cô hả?

- Không, chúng tôi không có quan hệ họ hàng nào hết. – Tôi tỉnh bơ trả lời.

Karin thúc khuỷu tay vào tôi, và tôi bật cười khúc khích, khiến người kia ngỡ người không hiểu tôi đang nói đùa hay nói thật. Thật ra thì chính tôi cũng không biết chúng tôi có phải là chị em không nữa. Rõ ràng chúng tôi không có quan hệ huyết thống, nhưng không biết bằng cách nào chúng tôi đã trở thành chị em.

Quả thật, Karin đã làm tất cả những gì mà một người chị nên làm. Cô ấy luôn sẵn sàng chia sẻ những món ngon, quần áo đẹp, một chuyến du lịch, một ly rượu vang và một cuộc nói chuyện dài bên lò sưởi trong những đêm lạnh lẽo. Chúng tôi cùng cười ngửa, mua sắm những thứ linh tinh và gửi tin nhắn cho nhau. Chúng tôi gọi cho nhau đôi lúc chỉ để hỏi rằng: “Chị đang làm gì vậy?”. Chúng tôi cảm thấy thoải mái khi ngồi lặng lẽ bên nhau.

Một buổi tối khi chúng tôi đến chơi tại nhà Karin, chồng tôi đi vào phòng khách nơi tôi và Karin đang ngồi đọc sách bên lò sưởi.

- Anh không thể tin được là hai người đã ngồi đây yên lặng trong suốt buổi tối!

Tôi nhìn qua Karin và nhún vai. Không có gì để nói, chỉ có sự bình yên trong tình bạn êm ái của chúng tôi.

Bây giờ khi nghĩ lại, tôi khó có thể nhớ được cuộc sống của tôi khi không có Karin. Dù Thượng đế đã ban cho tôi một người em ruột quý giá, nhưng Karin là người chị mà chính trái tim tôi đã lựa chọn. Giờ đây khi nghe ai đó nói rằng:

- Tôi đã thấy chị hay em cô ngày hôm qua! Hay:

- Cô ấy là chị cô đúng không?

Tôi đều gật đầu và mỉm cười đáp:

- Phải, đó là chị tôi!

- Catherine Madera

Người chị tình nghịch

Chị tôi tên là Sarabeth - một cô bé can đảm, thích mạo hiểm, và luôn làm những việc không được phép. Nếu không cho phép chị trèo cây, chị nhất định sẽ trèo. Dĩ nhiên điều này khiến chị thường xuyên bị té và bị thương khắp người. Chị chạy ào vào nhà khi được dạy là không được chạy và làm đổ vật đồ tung tóe. Chị thích chạy ngang qua con đường rải sỏi bên nhà hàng xóm dù chị biết sẽ bị đòn và những viên đá cuội sẽ làm đầu gối chị trầy xước.

Nhưng chị tôi đã qua đời, khi chỉ mới bốn tuổi, trong một tai nạn xe hơi do chính chị lái. Đường như đó là cách của chị.

Mọi người nghĩ tôi sẽ khóc khi nói về chị, nhưng sự thật là tôi chưa bao giờ khóc vì lúc đó tôi mới chỉ sáu tháng tuổi. Tôi hoàn toàn không biết gì về chị hay về tai nạn đó. Khi có ai đó hỏi tôi về chị, tôi cảm thấy giống như tôi đang kể lại chuyện của người khác hay bàn tán về chuyện gì đó trên phim ảnh. Ý tôi là tôi cảm thấy chuyện này chưa bao giờ xảy ra và chị tôi chưa bao giờ tồn tại, dù cho đến bây giờ, đó vẫn là nỗi đau lớn nhất trong gia đình tôi.

Hôm đó, mẹ chở tôi và chị đi đón anh Alan bảy tuổi, ở bữa tiệc sinh nhật nhà bạn anh. Khi ấy tôi mới khoảng sáu tháng tuổi, được mẹ đặt ngồi và thắt dây an toàn ở ghế sau. Còn chị tôi, bốn tuổi, ngồi ở ghế trước. Khi đến nơi, mẹ đi vào trong nhà để gọi anh và nói vài câu với mẹ của bạn anh tôi. Ngay khi mẹ chuẩn bị trở lại xe thì có một tiếng nổ lớn và tiếng hét thất thanh. Mẹ tôi lao ra đường và chứng kiến cảnh tượng kinh khủng nhất mà bà từng thấy: chiếc xe của bà đâm mạnh vào gốc cây bên đường. Chị gái tôi nằm sõng soài trên đường nhựa. Chị ấy đã tắt thở.

Có lẽ vì lúc đó còn quá nhỏ nên tôi luôn có cảm giác rằng câu chuyện này không có thật. Khi nghe tôi kể chuyện, vài người bạn đã cười:

- Vậy chị cậu đã lái xe và đâm vào gốc cây à?
- Phải, dù chị ấy chỉ mới bốn tuổi thôi.
- Làm sao chị cậu khởi động xe được?
- Mẹ tôi đã để quên chìa khóa xe trên ghế.
- Vậy à?

Cha mẹ tôi đã trải qua khoảng thời gian kinh khủng sau vụ tai nạn đó, nhưng rồi họ cũng vượt qua. Tôi thấy tự hào về điều đó vì tôi biết không dễ gì vượt qua một nỗi đau và mất mát như vậy.

Sau vụ tai nạn, dì tôi đã từ Missouri đến Nevada để chăm sóc cho anh trai và tôi. Dì ấy ở nhà với tôi khi cha mẹ và anh tôi đến đám tang. Dì là người duy nhất chơi với tôi trong suốt thời gian mẹ tôi khóc lóc, tự trách, buồn khổ và suy sụp. Cha tôi thậm chí còn tệ hơn. Ông bắt đầu lao vào rượu. Ông tự nhốt mình trong phòng và nghe những bản nhạc đồng quê buồn bã. Thời gian đó cha mẹ tôi cãi nhau liên tục và lần nào cũng vô cùng căng thẳng. Nhưng thời gian trôi qua, tôi nghe kể lại rằng nhờ được sự giúp đỡ của bạn bè và bác sĩ tâm lý, cha tôi đã ngừng uống rượu, mẹ tôi cũng ngừng tự trách bản thân. Cuộc sống bắt đầu lại. Nhưng một thời gian dài của tuổi thơ, tôi cảm thấy như mình đang sống trong một ngôi nhà bị ma ám. Có những người chưa bao giờ thấy cha mẹ họ khóc, tôi thì không có cái may mắn đó. Nhưng đôi khi chính nỗi đau lại làm người ta gần nhau hơn và nghĩ về nhau nhiều hơn.

Tôi thích nghĩ về chị như một đứa bé liều lĩnh và tình nghịch, nhưng quả thật tôi không

quan tâm đến chị lắm. Mỗi lần đạp xe đến nghĩa trang, tôi thường mất ít nhất một tiếng để tìm mộ chị vì nơi này quá rộng và quá nhiều mộ. Khi đến được mộ chị, tôi đã ướt đầm mồ hôi và bức bối, vì vậy tôi chỉ đặt lên mộ những bông hoa, chạm tay vào bề mặt đá nhẵn nhụi, lướt đầu ngón tay lên dòng chữ khắc tên chị và đi khỏi. Tôi không khóc khi tôi kể về tai nạn đó, và không khóc trong ngày giỗ của chị gái mình: 24 tháng 4. Nhưng đôi lần, khi bất ngờ đọc một câu chuyện về hai chị em hay một người bạn nói về chị gái. Tôi cảm thấy là lạ: hình như tôi cũng từng có một người chị.

Càng nghĩ về chị tôi càng muốn biết nhiều hơn về người chị bốn tuổi này, về những điều nhỏ nhặt của riêng chị. Có lần tôi nói với mẹ tôi cảm thấy ghen tị với anh trai vì anh có nhiều kỷ niệm với chị hơn. Mẹ nhìn tôi một lúc lâu rồi đi vào phòng lấy ra một chiếc hộp đựng hình. Toàn bộ là hình của Sarabeth: hình Sarabeth mặc tã và đội cái nón cao bồi nhỏ xíu, đang nhìn vào máy chụp hình, hình Sarabeth ở lớp mầm, mỉm cười đứng giữa bạn bè. Trước đây có lần tôi đã xem qua những hình này, nhưng trong chiếc hộp này đặc biệt có hai tấm hình mà tôi chưa bao giờ thấy. Trong một tấm, chị đứng cạnh một chiếc xe đẩy em bé, tay đặt lên xe như thể đang bảo vệ nó. Chỉ cao ngang với chiếc xe nôi nhưng chị đã đứng như người canh giữ nó. Trong chiếc xe là một em bé với đôi mắt mở to. Tôi hỏi:

- Đó là con à?

- Dĩ nhiên là con rồi. Chị con rất thích đẩy con đi xung quanh. Chị không bao giờ leo trèo hay chạy nhảy khi có con bên cạnh. Chị con thích giúp mẹ chăm sóc con hơn bất cứ thứ gì khác.

Đây là lần đầu tiên tôi thấy một tấm hình tôi và Sarabeth chụp chung. Tôi không nghĩ là tôi có chụp chung với chị vì tôi còn quá nhỏ khi chị mất. Trong tấm hình thứ hai, chỉ có mình Sarabeth. Chị mặc áo đầm ca-rô trắng và vàng, không mang giày, và có một cái nơ nhỏ hình bướm trên tóc. Mẹ tôi có vẻ ngẫm nghĩ:

- Mẹ không nhớ lúc này chị con mấy tuổi? Có lẽ hai tuổi rưỡi.

Mẹ lật tấm hình lại, sau đó đưa tay che miệng cười và lắc lắc đầu.

- Sao vậy mẹ? Có chuyện gì vui à?

- Con và chị con giống nhau quá!

Mẹ đưa tấm hình cho tôi. Tên của tôi được viết hoa ở mặt sau. Đây là hình của tôi, không phải của Sarabeth.

- Đây là con à?

Tôi nhìn kỹ cô gái nhỏ trong hình. Nó có thể là tôi, mà cũng có thể là chị tôi. Trong đầu tôi lặp đi lặp lại ý mẹ đã nói: Con và chị con, con và chị con, con và chị con. Tôi cảm thấy nhói đau: trước đây, tôi thật sự đã có một người chị!

Cầm chặt tấm hình trong tay, lần đầu tiên tôi cảm thấy tất cả mọi chuyện là thật. Tôi từng có một người chị. Lần đầu tiên tôi bật khóc.

- **Danielle Collier**

Nhật ký

Kéo theo hai chiếc vali nặng trĩu, chúng tôi đến phi trường, vừa kịp giờ cho chuyến bay. Em tôi buồn bã nói:

- Cuối cùng cũng đến nơi.

Tôi mỉm cười nhìn em giúp tôi bỏ hành lý xuống với dáng vẻ uể oải. Tôi biết chuyện này không dễ dàng với em, và cả với tôi nữa. Suốt tuần qua, chúng tôi đã cầu nguyện cho ngày này từ từ hãy đến, nhưng cuối cùng thì nó cũng đến. Chỉ sau cái ôm và lời tạm biệt cuối cùng này thôi, tôi sẽ đến một xứ sở xa lắc, sống một cuộc sống khác, đi trên con đường khác, không có em.

Tôi vốn rất thích sân bay. Với tôi, chúng là những cánh cửa ma thuật để bước ra thế giới, là nơi mà từ đó bắt đầu những kỳ nghỉ tuyệt vời và những cuộc phiêu lưu. Nhưng hôm nay với tôi, sân bay chỉ còn là một nơi lạnh lẽo mang theo cảm xúc chia ly. Trên đường đến cổng, chúng tôi đi ngang một nhóm người đang phàn nàn gì đó về kỳ nghỉ của họ. Tiếng bọn trẻ la hét. Tôi nhìn em. Mắt em đầy nước, nhưng vẫn cố giữ gương mặt cứng rắn.

- Tốt hơn là chị nên đi đi, nếu không chị sẽ bị trễ chuyến bay đó.

- Chị sẽ đi thẳng và không nhìn lại! – Tôi ghen ngào. – Chị không muốn nhìn lại!

Khi tôi ôm em lần cuối, em thì thầm:

- Đừng lo lắng về em, em sẽ ổn thôi.

- Chị sẽ nhớ em lắm. – Tôi trả lời, và đó là những lời cuối cùng của tôi.

Như đã hứa, tôi cố gắng không nhìn lại, nhưng ngay khi đến chỗ nhân viên hải quan, tôi chợt thổn thức. Người nhân viên hải quan cao lớn nói với một nụ cười:

- Cười lên nào, cô bé! Chỉ là sự xa cách tạm thời thôi mà!

Tôi cố gượng cười, nhưng tôi biết với tôi đó là sự xa cách thực sự.

Em tôi và tôi đã cùng lớn lên bên nhau, cùng chia sẻ niềm vui nỗi buồn với nhau. Cách nhau đúng mười lăm tháng, chúng tôi không chỉ giống nhau về dáng vẻ bề ngoài, mà còn giống nhau về tính cách. Cả hai chúng tôi là sự pha trộn giữa hiếu kỳ và tò mò về những điều chưa biết. Một ngày mùa hè nắng đẹp khi tôi đang chơi trên bãi cỏ ngoài sân thì em đến và hỏi:

- Muốn lên gác mái chơi không chị?

Cả hai chúng tôi đều biết rằng câu trả lời luôn luôn là có. Sự thật thì chúng tôi rất sợ căn gác mái nhưng lại bị hút hồn bởi thứ mùi ngai ngái và những tiếng động trên đó. Bất cứ khi nào một trong hai chúng tôi muốn điều gì đó thì người kia cũng nhanh chóng ủng hộ. Chúng tôi đã càn quét mọi góc ngách trên căn gác mái cho tới khi cả hai tìm được thứ mình thích.

Thời gian trôi qua, những chuyến khám phá căn gác mái không còn là điều thu hút chúng tôi nữa, nhưng chị em tôi vẫn luôn thân thiết với nhau. Khi lên đại học, chúng tôi cũng học cùng nhau. Cha mẹ rất hài lòng vì bằng cách đó chúng tôi có thể “để mắt đến nhau” và tất nhiên sẽ báo cáo lại những điều mà người kia làm. Nhưng giờ đây những năm tháng đại học đã kết thúc, tôi ra nước ngoài làm việc, bỏ lại mọi kỷ niệm sau lưng. Tôi phải học cách sống không có em bên cạnh.

Máy bay bị rung mạnh làm mớ hành lý tôi nhét vội lên ghế bên cạnh rơi xuống sàn. Khi cúi xuống nhặt đồ, tôi chợt thấy một cuốn sổ nhỏ lạ. Nhìn kỹ tôi mới nhận ra đó là một cuốn nhật ký. Cuốn sổ được khóa cẩn thận. Ngay khi vừa mở ra, tôi lập tức nhận ra nét chữ của em.

“Chào chị, hôm nay là một ngày tồi tệ, đầu tiên chị nói rằng chị sẽ đi nước ngoài, sau đó ông chủ của em ...”

Chỉ sau này tôi mới biết em đã bắt đầu viết và giữ cuốn nhật ký suốt một tháng trước khi tôi đi, rồi kín đáo cho nó vào túi xách của tôi vào ngày tôi lên đường. Tôi biết em từng dự định viết nhật ký vào năm ngoái, nhưng có vẻ như em đã không làm được chuyện đó cho tới ngày biết tin tôi đi. Tôi mỉm cười, tự nhủ sẽ viết vào đó cuộc sống của tôi trong vài tháng tới rồi gửi nó lại cho em.

Tôi đã dành hết thời gian còn lại của chuyến bay đọc tất cả những gì em viết, những vui buồn, thành công, thất bại của em. Mặc dù đang bị chia cắt giữa hai bờ đại dương bao la nhưng tôi vẫn cảm thấy em đang ở đâu đây. Ngay khi tưởng rằng đã mất đi người bạn thân nhất, tôi lại nhận ra em sẽ mãi mãi ở bên tôi.

- Martine Klaasen

Những tấm hình kỳ diệu

Thánh nhân là những người tin và thấu hiểu ánh mắt trẻ thơ.

- Khuyết danh

Tôi không có chị hay em gái, chỉ có hai thằng em trai. Tôi nhớ không lầm thì nỗ lực duy nhất ngày tôi còn nhỏ là tổng khứ lũ em trai, nhưng giờ đây, khi tất cả đã trưởng thành, chúng tôi sống rất hòa thuận bên nhau. Chắc chắn tôi không phải là một người chị rộng lượng, nhưng ngày ấy, tôi luôn cho rằng mọi rắc rối đều bắt nguồn từ hai thằng em trai của tôi. Với chị em gái, tôi nghĩ mọi chuyện sẽ khác. Bởi vậy, tôi luôn ghen tị với những ai có chị hoặc em gái. Sau này, khi lập gia đình, tôi sinh hai bé gái và hy vọng rằng chúng sẽ có những gì trước đây tôi mơ ước.

Nhưng mọi chuyện không đơn giản như vậy. Khi còn nhỏ, mặc dù rất hòa thuận nhưng chúng có vẻ không thân thiết với nhau. Có lẽ do sự cách biệt về tuổi tác (khi Ilana chào đời thì Shoshana đã gần năm tuổi), hoặc do khác biệt về tính cách. Khi hai đứa ngày càng lớn hơn, giấc mơ của tôi về một mối quan hệ đặc biệt giữa chị em chúng dường như không còn quan trọng nữa. Xét cho cùng, hai đứa con gái của tôi là những đứa trẻ xinh đẹp, thông minh và mặc dù không thân thiết như bình thường nhưng chúng thật sự yêu thương nhau. Nhưng khi tôi gần như quên hẳn giấc mơ ngày xưa thì mọi chuyện bắt đầu thay đổi.

Đó là vào tháng sáu, Shoshana đã mười bốn tuổi và bước vào trung học. Như bao thanh thiếu niên khác trong vùng, con bé quyết định sẽ đi học ở Chicago. Đó là một trường trung học thuộc một đại học có tiếng, vì vậy chúng tôi đồng ý cho con gái bé nhỏ của mình đi xa cả 100 dặm, và chỉ về nhà vào những ngày cuối tuần. Thật ra tôi không yên tâm khi để con đi học xa như vậy, nhưng chồng tôi và tôi biết đó là điều tốt cho con bé. Dần dần chúng tôi cũng quen với ý nghĩ đó. Tuy nhiên, với Ilana lại khác.

Thật sự, tôi không nhận ra sự thay đổi của Ilana. Vì quá bận tâm đến việc sắp xếp đồ dùng cần thiết cho Shoshana nên tôi gần như không còn thời gian cho Ilana và không hề nhận ra sự ra đi của Shoshana ảnh hưởng đến Ilana như thế nào. Con bé mới chỉ chín tuổi. Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng nó sẽ phản ứng mạnh trước chuyện này. Xét cho cùng, thì chuyện này cũng chẳng có gì là ghê gớm lắm. Chỉ bốn năm sau, Shoshana sẽ rời trường về nhà. Nhưng Ilana lại không nghĩ vậy.

Không hiểu tại sao dù rất hay nói chuyện với Ilana về vấn đề này nhưng tôi vẫn không phát hiện ra. Đó là chưa kể Ilana rất tin tưởng vào tôi và hay nói với tôi những suy nghĩ của con bé về Shoshana. Nhưng tôi chỉ biết được chuyện này một cách tình cờ.

Buổi sáng, một tuần trước khi Shoshana đi học, tôi đi vào phòng Ilana để cất quần áo đã giặt xong. Lúc ấy, Ilana đang ngồi trên sàn, xung quanh con bé là một mớ hình. Tôi nhìn kỹ hơn và nhận ra đó là những tấm hình được chụp khi cả nhà đi cắm trại vào mùa hè. Thậm chí tôi chưa xem chúng lần nào. Chắc chắn chúng chỉ mới được gửi đến vào buổi sáng hôm đó. Tôi nhẹ nhàng hỏi Ilana xem tại sao con bé mang những tấm hình này vào phòng mình mà không nói với tôi. Nhưng những gì Ilana làm khiến tôi thật sự giận dữ. Nó đang cắt từng gương mặt trong những tấm hình ra, rồi lấy keo và hồ dán chúng vào một tờ giấy cứng màu hồng.

- Con đang làm gì vậy? - Tôi hét lên. - Dừng lại ngay! Tại sao con lại cắt những tấm hình này ra?

Không đợi câu trả lời. Tôi giật lấy những tấm hình rồi đi ra khỏi phòng. Tôi giận dữ và không muốn nghe bất kỳ lời giải thích nào của con bé. Sau đó tôi bỏ những tấm hình vào bàn trang điểm phòng mình rồi đi ra ngoài.

Suốt buổi sáng hôm đó, Ilana đã ở lại trong phòng. Đến bữa trưa, tôi biết là tôi nên nói chuyện với Ilana. Lúc này, sự tò mò trong tôi lớn hơn sự giận dữ. Tôi muốn biết tại sao con lại cắt những tấm hình ấy ra.

Khi tôi vào thì Ilana đang ngủ trên giường, cạnh con bé là tấm bìa cứng màu hồng. Tôi nhặt nó lên và mang ra ngoài. Khoảng một nửa tấm bìa đã được trang trí bằng những hình ảnh mà Ilana cắt từ những tấm hình mới và cả những tấm hình cũ cách đây vài năm. Tất cả hình dán trên tấm bìa đều là Ilana và Shoshana. Hình chúng khi còn nằm nôi và mới biết đi, cùng tấm với nhau trong bồn. Hình chúng đứng trước gương với cây son môi và đôi giày cao gót của tôi. Hình Shoshana nắm lấy đuôi chiếc xe đạp của Ilana khi con bé tập xe mà không có hai bánh hỗ trợ. Tôi vẫn còn nhớ ngày đó, Ilana đã chạy xộc vào nhà, tươi cười hét lên sung sướng: *"Mẹ ơi, con làm được rồi! Shoshana đã dạy con đấy!"*.

Tôi ngồi xuống giường, Ilana cựa mình và mở mắt.

- Chào, con yêu! – Tôi vuốt má con. Môi Ilana mấp máy run run:

- Mẹ, con xin lỗi!

- Mẹ biết, con yêu! – Tôi nói. – Mẹ cũng xin lỗi vì đã giận dữ. Nói mẹ nghe xem, con đang định làm gì?

Ilana cầm lấy tấm bìa hồng từ tay tôi và nhìn nó thật kỹ.

- Con làm cái này cho Shoshana, để chị treo nó lên tường trong phòng mới của chị.

- Hay quá! – Tôi cười.

- Chị sắp phải đi xa. – Ilana nói, có vẻ buồn bã. – Chị chắc chắn sẽ rất bận, sẽ có nhiều bài tập và có nhiều bạn mới nữa.

Tôi kéo con lại và ôm thật chặt. Tôi hiểu những gì Ilana bé bỏng của tôi cảm nhận lúc này, nhưng không biết phải nói với nó thế nào. Phải nói sao để bảo đảm với con rằng mọi thứ sẽ không thay đổi nhiều? Phải nói như thế nào để con tin rằng chị Shoshana sẽ không bao giờ quên con? Vì thật sự thì bản thân tôi cũng cảm thấy như vậy. Tôi không biết dùng từ nào để an ủi con, nhưng may mắn là câu trả lời nằm ngay trong câu hỏi tiếp theo của Ilana.

- Chị có thích tấm bìa này không mẹ? Lẽ ra con không nên dùng màu hồng. Shoshana ghét màu hồng. Nhưng con lại thích màu hồng. Đó là lý do tại sao con chọn nó, nhưng cái này không phải cho con.

- Chắc chắn chị con sẽ rất thích nó. – Tôi ân cần. – Shoshana sẽ nhìn nó mỗi ngày và nghĩ đến con vì con thích màu hồng.

Tôi không nói dối vì tôi biết chắc chắn Shoshana sẽ như vậy. Khi chuyển đến nơi mới, Shoshana sẽ phải mất vài tuần để ổn định, và sắp xếp hết đồ đạc, nhưng tôi biết con bé sẽ treo tấm bìa hồng lên ngay ngày đầu tiên dọn đến.

Quả thật trong những tháng đầu, Shoshana rất bận. Chúng tôi chỉ nói chuyện điện thoại vào mỗi tối và gặp nhau vào cuối tuần. Sau đó Shoshana có nhiều bài tập hơn và nhiều bạn bè hơn. Nhưng ngay trong lúc bận rộn, tấm bìa hồng vẫn nhắc con gái tôi về gia đình. Tôi cũng chỉ biết được điều này một cách tình cờ. Vào một buổi tối, vài tuần sau khi bắt đầu năm học mới, tôi vào phòng Ilana. Con bé đang ngồi trước máy vi tính và cười khúc khích.

- Có chuyện gì vui vậy con?

Ilana chỉ vào bức thư Shoshana gửi. Trong thư viết: *“Nhớ lần chị dạy em chạy xe đạp mà không có hai bánh hỗ trợ không? Chị đã thả tay ra. Em không lái được và đâm thẳng vào vườn hoa của bà Parker. Hoa tulip của bà ấy bị nát hết, nhớ không?”*.

Lòng tôi tràn ngập hạnh phúc khi thấy số thư Shoshana gửi cho Ilana ngày một nhiều thêm. Mỗi lá thư đều kể về một kỷ niệm nào đó trong những tấm hình.

Ngạc nhiên là sự xa xôi cách trở đã làm cho chúng thân thiết hơn. Trong bốn năm Shoshana đi học xa, Ilana đã trở thành thiếu nữ. Hai chị em phát hiện ra rằng chúng có nhiều điều để tâm sự với nhau hơn chứ không chỉ là những kỷ niệm thời thơ ấu. Nhưng chính những kỷ niệm ấy đã trở thành nền tảng cho tình bạn giữa chúng. Trong lúc tôi dường như quên mất điều hằng mong ước về sự gắn kết giữa các con gái mình thì nó vẫn đang diễn ra, ngay bên cạnh tôi.

Khi Shoshana vào đại học, cũng là lúc Ilana bắt đầu những năm tháng trung học. Hai chị em chúng tiếp tục trao đổi với nhau qua e-mail. Ilana đã in từng lá thư một ra và lưu giữ tất cả. Và khi Shoshana chuyển đến phòng tập thể ở trường đại học, thứ đầu tiên mà nó treo lên tường chính là tấm bìa màu hồng.

Mùa hè năm ngoái Shoshana đã kết hôn. Ilana làm phù dâu. Chúng tôi đã có nguyên một cuốn album dày với những tấm hình đẹp, rất nhiều hình hai chị em chụp cùng nhau. Ilana đưa cho chị và anh rể một khung ảnh lồng tấm bìa có những bức ảnh hai chị em chụp trước nhà vào một sáng mùa xuân êm dịu. Trên khung hình khắc dòng chữ: *“Chị là một người bạn tâm giao, luôn yêu thương, quan tâm, che chở và chia sẻ với em những điều bí mật. Giữa chúng ta không chỉ có tình chị em, mà còn có một tình bạn thực sự, được vun đắp bằng những kỷ niệm”*.

Khi Shoshana và chồng dọn vào căn hộ mới, chúng tôi đến để giúp chúng sắp xếp đồ đạc. Căn hộ thật lộn xộn với đầy những thùng đồ, vali, những món quà đã mở và một nửa hộp pizza. Shoshana bắt đầu giở hành lý ra, con bé cẩn thận sắp xếp những thứ quan trọng và cần thiết nhất cho cuộc sống mới: bàn chải đánh răng, khăn tắm, một cái chảo, và tất nhiên, cả khung ảnh màu hồng của Ilana.

Trong cuộc đời, mỗi người chúng ta sẽ phải đảm nhận nhiều vai diễn khác nhau. Nhưng khi bắt đầu một vai diễn mới – người vợ hay người mẹ, điều đó không có nghĩa là chúng ta sẽ từ bỏ những vai diễn trước đây – người con, người chị, người em. Giờ đây Shoshana đã là vợ. Một ngày nào đó, nó sẽ làm mẹ. Và để có được sự trưởng thành ấy, Shoshana đã chịu ảnh hưởng rất nhiều từ một Shoshana thời thơ ấu. Con bé mang về đầy nhà mình những thứ chính nó chọn, những thứ làm cho nó hạnh phúc nhất, mang đến cho nó niềm vui và nhắc nó nhớ về những người yêu thương. Nó và Ilana vẫn dành nhiều thời gian bên nhau, cùng cười khúc khích, cùng chia sẻ những bí mật mà chỉ những chị em gái với nhau mới hiểu. Shoshana và chồng đang dự định viết một cuốn nhật ký, cùng nhau tạo nên những kỷ niệm - những điều mà chúng sẽ chia sẻ với con cháu mình sau này.

Nếu may mắn, một ngày nào đó, Shoshana của tôi sẽ bắt gặp con mình đang ngồi trên sàn phòng ngủ, hí hoáy cắt cắt, dán dán những tấm hình. Và rồi, Shoshana sẽ nhìn lên tấm bìa hồng đã phai màu được đóng khung, treo trên tường của một phòng nào đó trong nhà, nó sẽ làm điều mà lẽ ra ngày xưa tôi nên làm.

Đó là mỉm cười với chính mình và nhẹ nhàng đóng cửa lại.

- Phyllis Nutkis

Những đầu bếp tài ba

- Thêm hai quả mận nữa!

Tôi nói với đứa em khi đang khuấy nồi xúp giả trong nhà chơi. Chúng tôi là những cô gái nhỏ may mắn. Từ năm 1958, chúng tôi đã có được một căn nhà chơi tuyệt vời mà không đứa trẻ nào trong nông trại có được.

Cha tôi đã lấy ngôi nhà nhỏ tám cạnh trước đây từng là chuồng gà, chùi rửa thật sạch, rồi đem nó ra một góc trước sân giữa những bụi tử đinh hương và những cây mận. Mẹ giúp chúng tôi trang hoàng bên trong với những tờ giấy dán tường còn dư. Mẹ còn cho chúng tôi một cái bồn rửa chén cũ, nồi, chảo và một chiếc điện thoại treo tường bằng gỗ từ những năm 1920. Những vật dụng còn lại của ngôi nhà được cung cấp từ mương, chính xác là con mương trong cánh đồng đối diện với con đường nơi mà những người xung quanh thường ném các đồ dùng cũ hay hư xuống. Trưa đến, chị em tôi thường chơi trong căn nhà nhỏ bé hoặc đi tìm kiếm những báu vật bỏ đi. Chúng tôi đã có được một cái ghế bằng gỗ óc chó, một cái bàn gỗ sồi với chân có hoa văn, và một cái máy hát có tay quay bên cạnh.

Vào những ngày hè rực rỡ, chúng tôi hầm một nồi xúp bằng thứ mà chúng tôi mới tìm được – một cái ấu sủi lớn màu trắng.

- Nó còn có cả nắp! – LeAnn - em tôi đã kêu lên khi chúng tôi tìm thấy nó.

Chúng tôi đã đặt cái ấu vào bồn rửa chén và cọ rửa thật kỹ.

- Mẹ sẽ đến dùng bữa trưa với tụi con chứ? – Chúng tôi chạy đi tìm mẹ và hỏi.

- Tất nhiên! – Giọng mẹ chắc chắn. Dù có bận rộn với vô vàn công việc: làm vườn, nấu nướng, giặt giũ, dọn dẹp và vô số việc lặt vặt khác của một bà mẹ nuôi tám đứa con, mẹ vẫn dành thời gian tham dự các buổi tiệc trà và những cuộc trình diễn thú vị của chúng tôi. Những buổi chiều mùa hè, mẹ và thậm chí là cả cha nữa, thường ngồi trên chiếc ghế mây, thích thú xem chị em tôi trình diễn nấu nướng trên chiếc bàn dài.

Tôi bỏ thêm hai quả mận vào trong cái ấu mới bóng loáng, sau đó thêm vài lá tử đinh hương và khuấy mạnh. Chúng tôi trải một tấm khăn trải bàn có ren cũ trên bàn gỗ sồi, xếp những cái đĩa đã tìm được từ cái mương và những đồ bạc cũ của mẹ lên trên. Một bình cắm đầy hoa bồ công anh và hoa sao nhái làm cho trung tâm bàn trở nên hoàn hảo hơn.

- Chị đi báo với mẹ là chúng ta đã sẵn sàng đi! – LeAnn đề nghị. – Chúng ta có một nồi xúp dành cho nhà vua!

Tôi chạy vào nhà và nắm tay mẹ kéo đến nhà chơi của chúng tôi.

- Chúng con đã nấu xúp mận. – Tôi nói. – Mẹ sẽ được thấy cái chảo tuyệt vời mà tụi con nhặt được!

Mẹ ngồi xuống chiếc ghế sồi thiếu mất vài sợi mây trên mặt ghế, tôi ngồi trên ghế dài cạnh mẹ. LeAnn tự hào đặt ấu xúp của chúng tôi lên bàn. Mẹ há hốc miệng.

- Sao vậy mẹ? – Chúng tôi cũng há hốc miệng. Mẹ che miệng lại nhưng không giấu nổi tiếng cười:

- Đây là cái nồi à?

- Dạ, thì sao mẹ?

- Đây là một cái bô mà. – Mẹ cười lớn.

- Một trong những thứ của nhà vua hả mẹ? – Tôi cố vớt vát.

Mẹ lắc đầu và cố gắng lấy lại giọng bình thường:

- Trước đây, chúng ta không có phòng vệ sinh trong nhà. Thay vì phải đi ra ngoài vào giữa đêm, chúng ta dùng những cái nôi giấu dưới gầm giường.

- Những cái nôi? – Chúng tôi đồng thanh kêu lên.

- Những cái bô! – Mẹ gật đầu.

Ôi, không thể tưởng tượng được! LeAnn và tôi đổ nôi xúp mận ra ngoài cửa sổ rồi đi đến cái mương.

- Thử tìm xem có cái chảo nào khác để chiên không!

- Marry Panosh

Quà của anh

Trái tim - khởi nguồn của những bản giao hưởng tuyệt vời.

- Calvin Miller

Sau khi bố qua đời, mẹ đăng ký cho tôi vào lớp học khiêu vũ và múa ba-lê. Ngày ấy, tôi mới bảy tuổi, nhưng tôi đủ hiểu những khó khăn về tài chính trong gia đình, đặc biệt từ ngày mẹ trở thành góa phụ và phải bươn chải kiếm sống cho cả gia đình. Khi được mẹ thông báo, dường như tôi không thể tin nổi. Tôi không tin có ngày ước mơ của tôi trở thành sự thật như thế! Tôi hỏi mẹ:

- Mình có đủ tiền đóng học phí sao?

Mẹ chỉ mỉm cười và nói:

- Chúng ta sẽ tiết kiệm mỗi thứ một chút.

- Cảm ơn mẹ! Con sẽ nhớ mãi điều này! – Tôi ôm lấy mẹ.

Mỗi sáng thứ bảy, mẹ và tôi đi xe buýt từ đại lộ South Orange đến trường khiêu vũ Greta Reilly's. Thỉnh thoảng khi mẹ phải làm việc thì Sonny - người anh mười bảy tuổi của tôi sẽ đưa tôi đi. Không như nhiều thanh niên khác khi phải giữ trẻ, anh Sonny chưa bao giờ phàn nàn. Ngược lại, anh có vẻ rất thích khi được giao nhiệm vụ đưa đón này. Tôi nghĩ chắc trách nhiệm khiến anh ấy cảm thấy mình như một người trưởng thành.

Sonny không chỉ ngồi một tiếng rưỡi xe buýt với tôi mà còn ngồi chờ trong phòng cho tới khi giờ học kết thúc. Anh luôn ngồi trên chiếc ghế trong góc phòng nhảy, nơi anh có thể quan sát cả lớp khởi động, học điệu nhảy mới và luyện tập cho buổi trình diễn cuối năm. Anh không nói gì nhiều về các hoạt động của lớp, nhưng anh đã khen tôi và bạn tôi nhảy đẹp và có tinh thần tập luyện chăm chỉ.

Một ngày kia trên đường về nhà, anh hỏi tôi:

- Những chiếc túi mà hầu hết các bạn em đều mang đến lớp là gì vậy?

Lúc đó tôi không có những cái túi như thế, chẳng trách mà anh không biết. Tôi giải thích cho anh biết rằng đó là những chiếc túi chuyên đựng quần áo và giày để thay đổi giữa các bài học.

- Tại sao em không có? – Anh tôi buột miệng. Nhưng rồi ngay sau đó anh có vẻ buồn bã và nói:

- Xin lỗi em!

Tôi an ủi anh rằng đó không phải là chuyện quan trọng. Cái túi giấy xách tay mà tôi đang dùng rất tốt, và tôi thật sự thích nó. Đó không hẳn là lời nói dối. Chiếc túi giấy của tôi thể hiện được cá tính của tôi, từ màu sắc cho đến những hoa văn bắt mắt. Tuyệt nhất là tôi có thể thay đổi cái mới bất cứ khi nào tôi muốn vì chúng đơn giản chỉ là túi đựng đồ trong siêu thị.

- Ừ! – Cuối cùng anh đồng ý. – Anh cũng thấy nó đẹp.

Được đến lớp học múa và có đôi giày để múa, với tôi thế là đủ. Tôi không cần thêm bất cứ đồ dùng đẹp đẽ, xa xỉ nào khác.

Nhưng sau đó vài tuần, khi tôi trở về nhà sau buổi học thì phát hiện ra chiếc túi giấy trung

thành của mình đang nằm trên bàn trong phòng ăn với dáng vẻ kỳ lạ, nó đựng gì đó đầy cứng. Tôi mở ra và thấy một chiếc túi chuyên dùng màu đen bóng với đường viền bạc. Tôi ngỡ ngàng dán mắt vào nó. Vậy mà trước đây tôi đã nghĩ tôi không thích nó. Không biết ánh mắt tôi đã dừng ở đó bao lâu, chỉ biết rằng, khi nghe tiếng anh Sonny tôi mới ngược mắt lên:

- Hy vọng em thích nó hơn cái túi giấy!

- Thích nó? Không chỉ thích mà là em yêu nó! – Tôi cực kỳ phấn khích. – Nhưng nó ở đâu ra vậy?

- Quà của anh!

Tôi ôm lấy anh và hôn lên má anh.

- Cảm ơn anh rất nhiều! Món quà đẹp nhất mà em từng thấy!

- Anh hay cái túi? – Sonny cười dí dỏm.

- Cả hai.

Mặt anh rạng ngời hạnh phúc.

- Tiền đâu mà anh mua vậy? – Tôi tò mò.

- Anh bắt chước mẹ, mỗi thứ tiết kiệm một chút.

Niềm vui của anh đến từ việc làm cho tôi hạnh phúc; niềm vui của tôi đến từ việc anh làm cho tôi cảm thấy mình đặc biệt như thế nào.

- Em sẽ giữ gìn nó như một báu vật. – Tôi nói với anh.

- Anh đã để quần áo và giày khiêu vũ của em vào bên trong. Em xem thử chúng có vừa vặn không?

Tôi mỉm cười. Chiếc túi đó đã theo tôi suốt sáu năm trong các lớp học khiêu vũ, múa ba-lê và những buổi trình diễn. Kỷ niệm và cảm giác được yêu thương sống mãi trong tim tôi. Và tôi biết, đó chính là nơi tôi cất giữ những báu vật của đời mình.

- Helen Colella

Sẻ chia

Chúng ta có thể lựa chọn bạn bè nhưng không thể lựa chọn chị em.

- Evelyn Loeb

- Con phải biết chia sẻ chứ!

Đã có những lúc tôi rất bức bối khi phải nghe những lời đó của mẹ. Chia sẻ với một người đã mệt, vậy mà tôi lại có tới ba người chị em. Tệ hơn nữa là tất cả chúng tôi đều sinh năm một. Mọi thứ thường ít và không đủ cho tất cả chúng tôi.

Chúng tôi sinh ra và lớn lên vào khoảng những năm 50, thời đó một đứa trẻ có phòng riêng, có đồ chơi giải trí hay điện thoại... sẽ bị mọi người cho là không bình thường. Bốn chị em tôi cùng ở một phòng với hai giường đôi. Có thể bạn cho rằng thật bất tiện, nhưng thật ra là rất dễ chịu và ấm áp khi có ai đó ngủ cạnh bạn trong những đêm giá lạnh.

Không gian riêng là điều không tồn tại trong nhà tôi. Chiếc điện thoại duy nhất được đặt giữa hành lang tầng trệt. Sự riêng tư là một thứ xa xỉ, nhưng đó cũng không phải là vấn đề lớn bởi vì chúng tôi chẳng có gì để che giấu, chúng tôi luôn nói với nhau mọi thứ, không chỉ chị em mà hàng xóm với nhau cũng vậy.

Chiếc ti-vi độc nhất của nhà tôi nằm trong góc phòng khách (chờ ai đó chọn một kênh trong ba kênh bắt được sóng). Phòng ngủ của chúng tôi không có bất cứ thứ gì để giải trí, không video game, không máy vi tính. Thay vào đó chúng tôi có một máy hát và một chồng đĩa. Chị em tôi hay khiêu vũ trong phòng, những chiếc đĩa hát được nghe đi nghe lại đến nỗi đường rãnh của nó bị mòn rất sâu.

Chúng tôi có một chiếc đồng hồ radio, nó vừa được dùng để giải trí vừa là đồng hồ báo thức. Khi một người trong chúng tôi phải dậy sớm thì tất cả sẽ phải dậy theo. Sau đó sẽ là cuộc chiến tranh giành phòng tắm duy nhất trong nhà. Một phòng tắm cho bốn chị em gái! Thật là một thảm họa khi phải chờ đợi! Nhiều lần tôi phải đá vào cửa để chị tôi kết thúc việc làm móng trong đó. Cánh cửa già nua cũ kỹ, nhưng lại chắc chắn vô cùng. Nó phải chịu biết bao ngược đãi trong suốt những năm chúng tôi ở nhà vậy mà vẫn không hề lung lay.

Ở trường, chúng tôi kể cho giáo viên nghe chuyện về chị em mình.

Chúng tôi chơi trong một ban nhạc. Không những thế, chúng tôi còn có một ban nhạc nhỏ cho riêng mình, gồm một tay sáo, một tay clarinet, một tay kèn cornet và một tay kèn tuba. Tất cả những gì chúng tôi thiếu là một tay trống.

Khi chúng tôi đủ tuổi lái xe thì sự chia sẻ lại tiếp tục. Chúng tôi chỉ có một chiếc xe... và đó là xe của cha. Điều đó có nghĩa là chúng tôi phải xin phép cha trước khi sử dụng nó. Tôi có thể tưởng tượng ra sự hốt hoảng của cha khi có một bầy con gái đến hỏi xin ông cùng một lúc. Thật tội nghiệp, có lẽ cha tôi sẽ bị hói đầu mất!

Dùng chung đã trở thành điều tất yếu trong cuộc sống của chị em tôi. Quần áo, đồ trang điểm, thức ăn... chúng tôi chia sẻ với nhau mọi thứ. Đến nỗi khi tôi đi xuống hành lang bên dưới hay đi lên hành lang bên trên tôi đều thấy cái áo len yêu thích của mình phất phơ trước mặt. Tôi đã mất hàng giờ để tìm đôi vớ mới của mình và cuối cùng phát hiện ra nó nằm bẹp gí dưới đồng quần áo dơ của chị tôi. Màu kẻ mắt của tôi đã biến mất và nó chỉ xuất hiện một cách bí ẩn vào ngày hôm sau. Lọ nước hoa mà tôi thích nhất cũng có số phận tương tự.

Tuy nhiên, vấn đề quần áo luôn là vấn đề “nóng bỏng” nhất của chúng tôi. Hai trong số bốn

chị em tôi có dáng người thấp, trong khi đó tôi và người chị còn lại có dáng cao hơn. Hai chị thấp thì có thể mượn váy của chúng tôi và xắn cạp váy lên cho vừa với mình. Nhưng trước khi váy ngắn phổ biến, chúng tôi, những kẻ cao hơn, lại không thể mặc váy của hai người còn lại. Nếu không chúng tôi sẽ bị đuổi khỏi trường vì dám mặc váy ngắn.

Thời gian dần trôi qua, chúng tôi trưởng thành và có cuộc sống riêng, nhưng sự chia sẻ vẫn diễn ra. Chúng tôi vẫn tiếp tục chia nhau những chiếc xe đẩy em bé, cùng tổ chức sinh nhật cho con cái, cùng tham dự ngày tốt nghiệp, ngày cưới, và cùng kỷ niệm những ngày lễ. Chúng tôi luôn giúp đỡ nhau khi có thể và lo lắng cho nhau khi chúng tôi gặp khó khăn.

Đơn giản vì, chúng tôi không chỉ là chị em mà còn là những người bạn thân thiết!

- Lana Brookman

Theo chị

- Nhanh lên. Đi nào!

Chris gọi thầm khi chị đang trèo một chân qua cửa sổ. Khung bảo vệ đã bị tháo ra bằng tua vít và đang nằm trên sàn nhà. Hối.

- Em không thể. Bố mẹ la chết! – Tôi e dè, sợ

- Thì đã sao! Thú vị lắm đấy! – Chị cười.

Thế là tôi đưa đôi chân dài khằng khiu của đứa con gái mười hai tuổi qua cửa sổ và chạy theo chị vào bóng đêm. Chris quả quyết rằng không gì tuyệt hơn đi bộ trên bãi đất trống bỏ hoang. Thế là chúng tôi đi chân trần.

- Ở đây không có bò cạp chứ? – Tôi hỏi chị. lo!

- Có thể có, nhưng không sao đâu, em đừng Chị hơn tôi ba tuổi và thông minh hơn. Mái tóc nâu dài ngang vai đừng đưa khi chị chạy trong bóng tối đen như mực.

- Chị biết một chỗ mà chúng ta có thể đến chơi.

Chúng tôi đi đến đường quốc lộ. Một lúc sau, chúng tôi gặp thêm vài người bạn của Chris. Chúng tôi đi một lát thì thấy ánh sáng. Ánh sáng ngày càng gần hơn cho tới khi chúng tôi nhận ra đó là đèn trước của một chiếc xe hơi. Nhưng đây không phải là một chiếc xe hơi bình thường. Đây là xe cảnh sát.

- Này, lũ nhóc! – Người đàn ông lộ đầu khỏi chiếc xe tuần tra. – Đêm hôm, mấy đứa ra ngoài này làm gì vậy?

- Không gì cả, thưa ngài cảnh sát. – Chris trả lời. – Chỉ đi dạo thôi.

- Tránh xa đường cao tốc ra. Ta không muốn phải xức các cháu ra khỏi đường vào sáng ngày mai đâu.

Sau khi cảnh sát bỏ đi, chúng tôi lại tiếp tục hành trình. Chúng tôi đã đi qua một bãi cát trống. Nó không nóng như ban ngày, nhưng tôi vẫn lo lắng về những con bò cạp, tôi đã thấy chúng khi cha dừng xe bên đường. Suốt đêm hôm đó chúng tôi đã không đến được nơi mình muốn. Cuối cùng chúng tôi trèo qua cửa sổ vào phòng, lên giường và ngủ say sưa cho đến sáng hôm sau.

Tôi không quen làm những điều không được phép. Ngày ấy, tôi ngoan ngoãn và luôn được mẹ tin tưởng giao trông coi thằng em trai nhỏ. Em ấy kém tôi mười tuổi. Mẹ hay đón tôi ở trường sau giờ học rồi chở tôi và em ra công viên. Những lúc tôi không phải làm công việc của một người giữ trẻ, chị tôi sẽ hăm dọa chỉ cho tôi những thứ trong cuộc sống mà tôi bỏ lỡ. Và, chị đã làm rất tuyệt!

- Hãy đến gặp Marvin và Robbie. Tụi nó đang làm bè ở ao Pickle! - Chị thì thầm với tôi, rồi quay sang mẹ nói lớn. - Tạm biệt mẹ. Tụi con sang nhà bạn chơi một lát.

- Nhớ về ăn tối đấy. - Mẹ đáp lại.

- Ao Pickle là gì? - Tôi nói khi chúng tôi đã ra ngoài.

- Nó ở đối diện với cửa hàng rượu. Nó có rất nhiều nước nhờ vào những trận mưa rào.

Chúng ta sẽ làm một chiếc bè để chèo ra đó.

- Tuyệt! - Tôi đáp.

Khi chúng tôi đến nơi, Marvin và Robbie đã cột xong những khúc gỗ lại với nhau và đặt một tấm ván rộng bên trên. Chúng tôi leo lên và chèo ra giữa ao. Nước trông có vẻ rất sâu. Thật sự thì cũng không sâu lắm. Tôi biết nhưng tôi vẫn lo sợ vì chúng tôi đang làm điều mà chúng tôi không nên làm.

- Lũ nhóc kia, ra khỏi chiếc bè nhanh lên!

Đó là ông chủ cửa hàng rượu.

- Ra khỏi đây ngay. Đây là nhà riêng, không phải công viên! Cút đi, hoặc tao sẽ gọi cảnh sát đấy.

Marvin và Robbie chèo vào bờ bên kia. Chúng tôi nhảy xuống, lội vào bờ, hai chân ướt sũng, vừa cười lớn vừa co giò chạy vào những bụi rậm.

- Ông ta đang đến gần! - Robbie nói.

- Chúng ta sẽ nói gì với mẹ nếu mẹ thấy quần áo chúng ta bị ướt thế này? - Tôi hỏi nhỏ Chris.

- Đừng lo. Chúng ta sẽ cho chúng vào máy giặt ngay khi về nhà. Mẹ sẽ không bao giờ biết đâu. - Chị thì thầm lại.

Chris là chị lớn của tôi. Chị ấy biết tất cả mọi thứ, biết khi nào phải làm việc gì và làm như thế nào. Tôi luôn làm theo chị. Như lần mà chúng tôi nhảy từ trên cao xuống hồ bơi.

- Chạy thật nhanh và nhảy thật mạnh thì em sẽ nhảy qua được! - Chris hướng dẫn.

- Em không làm được đâu.

Tôi bắt đầu run trong đôi chân trần, quần soọc và áo thun dính sát vào cơ thể gầy gò của tôi. Sau đó đột nhiên tôi bay lên, tôi đã nhảy thật mạnh và làm nước bắn tung tóe trong hồ.

- Em làm được! Em đã làm được! - Tôi la lên.

Khi ra về, các bạn chị và chị đã đập tay vào nhau như một cách ăn mừng chiến thắng. Thật may mắn cho tôi, tôi đã không làm bể thứ gì khi chui vào nhà. Không lâu sau, cha mẹ về. Chúng tôi đã không nói một tiếng nào về việc chúng tôi đã làm.

Khi nhớ lại, tất cả những việc đó quả là nguy hiểm. Chúng tôi có thể gặp rắc rối và tệ hơn nữa là chúng tôi có thể bị thương. Nhưng phải thừa nhận rằng rất vui, và chị đã dạy tôi những bài học về cuộc sống theo cách riêng - không an phận ở một chốn an toàn, mà dám đối đầu với những nguy hiểm. Cũng nhờ đó, lớn lên, tôi đã quyết định theo học một khóa ở trường cao đẳng khi rời trường trung học sớm. Tôi dám tìm một công việc mới. Tôi dám yêu cầu tăng lương khi cần.

Giờ đây mỗi khi có dịp ăn tối cùng Chris trong các ngày lễ, chúng tôi thường chia sẻ những kỷ niệm đặc biệt đó, gắn bó với nhau trong mối liên kết của một người chị và một cô em gái nhỏ luôn bám theo chị. Chúng tôi cứ huyền thuyên cho đến khi đứa em trai phiền toái la lên rằng:

- Đã có khi nào các chị nói với mẹ và cha về cái lần mà các chị...?

Chúng tôi chỉ nhìn nhau và mỉm cười. Vào cuối bữa, trong khi chúng tôi rửa chén, Chris nói:

- Chị đã làm em gặp phải nhiều rắc rối khi còn nhỏ.

- Đúng vậy, nhưng nó xứng đáng!

Tôi giơ bàn tay lên, đập vào bàn tay chị mừng chiến thắng.

- B. J. Taylor

Tiếng cọt két trên mái

Mẹ vừa kéo chị Betty và tôi từ dưới đồng chăn gối lộn xộn do chúng tôi vật lộn xáo trộn vừa nói:

- Đứa nào không ngủ sẽ không được nhận quà của ông già Noel đâu!

Tôi ngăn người khi nghĩ đến điều đó:

- Quà nhỏ xíu cũng không được hả mẹ?

Mẹ mỉm cười:

- Phải, ông ấy chỉ thích những ngôi nhà yên ắng, thích tiếng thở đều đều và những giấc ngủ say của các cậu bé cô bé. Nhớ nói với ông già Noel điều con muốn!

- Con nói rồi.

- Được rồi, vậy thì các con ngủ đi.

Mẹ hôn chúng tôi và mang đèn dầu ra ngoài. Lập tức căn phòng nhỏ của chúng tôi chìm vào bóng tối.

Tôi tin vào ông già Noel, như thể tin vào mẹ vậy. Nên cái ý nghĩ làm ông không vui vì tôi còn thức thật kinh khủng. Tôi bắt đầu lo lắng, không biết ông có tặng tôi con búp bê mà tôi mong ước không? Tôi nhắm mắt thật chặt và kéo chăn trùm qua đầu. Nhưng ngay lúc đó chị Betty lăn từ bên kia giường qua và thúc khuỷu tay vào tôi:

- Này, Bonnie!

Tôi đá chị dưới chăn:

- Suyt! Ông già Noel có thể nghe thấy chị đó!

- Cái gì? – Chị cười khúc khích, thì thầm hỏi, bắt chước giọng người lớn. – Em thật sự tin có ông già Noel à?

- Dĩ nhiên rồi! Chị nói nhỏ thôi. Coi chừng ông ấy nghe thấy đó.

Chị tuôn ra một tràng với giọng kẻ cả:

- Bonnie! Không có phòng nào trên mái nhà cho xe trượt tuyết của ông già Noel và các con tuần lộc hết. Với lại, chúng nặng như vậy, nếu chúng ở trên đó, chúng sẽ làm lủng mái nhà ngay. Còn nữa, bố đã khóa cả cửa trước lẫn cửa sau. Em nghĩ ông già Noel sẽ vào bằng cách nào?

Ngay lập tức tôi cãi lại:

- Ống khói, ngốc. Chị không nhớ sao?

- Nhà có lò sưởi lớn, ống khói lớn thì không nói. Nhưng nhà mình thì sao? Nếu ông ấy đến bằng ống khói nhà mình, chị cá là ông ấy sẽ bị kẹt cứng trong đó.

- Nhưng năm ngoái ông già Noel đã đến được còn gì. Và năm trước nữa, đúng không? Đó là ông già Noel mà. Ông ấy nhất định sẽ tìm được cách để vào.

Chị cố nén tiếng cười lớn:

- Ai đó đã ở đây. Nhưng không phải là ông già Noel, hiểu chưa?

- Ý chị là sao?

- Em cứ chờ đi! Lắng tai nghe và tự em sẽ tìm thấy câu trả lời.

Lúc đó, cả ngôi nhà ở nông trại của chúng tôi hoàn toàn chìm trong yên lặng. Bobby, đứa em trai ba tuổi của tôi, đang cuộn tròn trên giường trẻ em. Paula, nhỏ xíu, rúc vào chăn trong nôi. Lửa trong lò sưởi củi đã chuyển thành những cục than hồng. Những con vật trong chuồng nằm im trong đêm tối. Đột nhiên, tôi nghe thấy chính xác điều mà tôi đã chờ đợi – tiếng cọt két và tiếng bước chân – ngay phía trên đầu tôi. Tôi thúc cùi chỏ vào chị, kêu thầm:

- Betty! Nghe không? Đó là xe trượt tuyết của ông già Noel!

- Sao em biết? – Chị châm chọc.

- Chị không nghe thấy tiếng ồn trên mái nhà sao, cả tiếng bước chân nữa? Chị cũng có thể nghe thấy mà. Em hy vọng ông ấy không quên búp bê của em! – Tôi lo lắng. – Betty, đừng có cười! Ông ấy sẽ nghe thấy chị!

Nhưng Betty càng cười lớn, đến nỗi tự chị ấy phải lấy gối bịt miệng lại:

- Vậy em có nghe ông ấy nói gì không?

Tôi đứng trên giường và tập trung hết mức để có thể nghe thấy tiếng gì đó trong thời khắc kỳ diệu này. Và tôi đã nghe thấy – giọng nói của bố tôi. Tôi vẫn cố chống chế:

- Bố đang giúp ông già Noel.

- Xì! – Betty trề môi. – Bố mẹ chính là ông già Noel. Bây giờ thì hãy lớn lên và chấp nhận nó đi.

Mặt tôi ỉu xiu. Tôi rất buồn và nghĩ rằng tôi sẽ không bao giờ ngủ được, nhất là ngay sau đó tôi nghe tiếng bố gõ và làm gì đó trong phòng khách. Nhưng tôi đã thiếp đi lúc nào không hay, cho đến khi Betty lay tôi dậy:

- Dậy đi, đồ ham ngủ! Giáng sinh rồi kìa!

Tôi lao nhanh vào phòng khách trong hơi lạnh. Những cây nến và đèn dầu đã tắt, lửa cũng tắt ngấm, nhưng những chiếc hộp và túi xinh xắn được đặt khắp phòng, trong cả những chiếc vớ lủng lẳng phía trên.

- Gọi bố mẹ dậy đi! – Tôi giục. – Để bố mẹ thấy ông già Noel đã tặng gì cho tụi mình.

- Theo chị thì bố mẹ phải là những người biết đầu tiên ấy chứ!

Chị tỏ vẻ hồ hởi, nhưng vài phút sau, chúng tôi đã ở trên giường của bố mẹ.

- Giáng sinh đến rồi! – Betty la lên làm bố mẹ giật mình. – Bố mẹ dậy coi quà ông già Noel tặng cho tụi con nè!

Tôi nhìn chăm chăm vào chị: ...

- Ông già Noel? Nhưng đêm qua chị đã nói

- Suyt! – Chị ngắt lời tôi. – Quên chuyện đó đi. Hôm nay là Giáng sinh mà!

Và chúng tôi đã có một Giáng sinh tuyệt vời. Vớ của chúng tôi nhét đầy các loại hạt, táo, và thêm những viên kẹo đẹp nhất mà tôi từng thấy. Màu sắc của chúng lấp lánh như đồ trang sức. Chúng đẹp như những cây thông, ông già Noel và các ngôi sao. Tôi còn nhận được năm nụ hôn.

Tôi có một cây viết chì, một cái bảng to màu vàng và một con búp bê. Một con búp bê thật sự với đôi mắt nhắm mở, mặc một chiếc áo đầm rất đẹp, tôi biết chắc cái áo là do mẹ may, với viền bằng ruy băng màu xanh. Đó cũng là màu tôi thích nhất. Tôi đặt tên nó là Công chúa Patty. Búp bê của Betty cũng mặc áo đầm, với ruy băng đỏ - màu mà chị thích nhất. Chúng tôi đặt búp bê của mình vào trong xe nôi với em Paula cũng nhỏ xinh như búp bê của chúng tôi rồi kéo chiếc xe vòng quanh nhà, vừa đi vừa cười khúc khích.

- Compton Hanson

Tình yêu của chị

Tôi đang chơi thì nghe tiếng quát giận dữ của bố. Ông gọi tất cả chúng tôi vào một cái sân nhỏ. Đây là cách ông nói chuyện với chúng tôi khi có ai đó trong chúng tôi làm chuyện sai trái. Bố hỏi bằng giọng nghiêm khắc:

- Ai trong các con đã viết cái này?

Tất cả chúng tôi nhìn xuống những chữ viết tay bằng phấn trên sàn. Tôi đứng đó, run rẩy và hy vọng không ai biết sự thật. Cha sẽ biết đó là mình? Tôi lo sợ. Sợ những lời trách móc và trừng phạt, tôi chỉ biết lắp bắp:

- Không phải... con.

Cả anh và chị gái đều trả lời như tôi. Nhưng tất cả chúng tôi đều biết rằng một người nào đó trong ba anh em làm điều này. Tôi là em út, có lẽ vì thế tôi đã không có đủ can đảm để nói ra sự thật. Thực ra, nói dối không phải là thói quen của tôi, chỉ vì vẻ mặt của bố chiều hôm đó khiến tôi sợ hãi và trở nên hèn nhát. Bố là vậy, ông luôn có cách riêng trong việc dạy con cái. Nhưng tôi cũng yêu ông vì điều đó, rất nhiều, bởi vì đó cũng chính là cách đã giữ tôi không vượt qua những giới hạn không được phép. Tôi muốn làm bố vui lòng. Tôi quyết định sẽ giữ kín sự thật đó, vì tôi không muốn làm người tôi kính trọng thất vọng.

Không thấy đứa nào chịu nhận, bố tôi đi vào trong rồi trở ra với một tờ giấy và một cây viết chì. Ông quyết tâm tìm ra đứa con nghịch ngợm. Bố đưa tờ giấy cho chúng tôi:

- Bố muốn mỗi đứa hãy viết chính xác những gì các con thấy trên bậc thang.

Tôi không phải là một đứa ngốc nghếch. Khi đến phiên mình, tôi đã cố ý thay đổi nét chữ. Vì thế khi so sánh với những chữ trên sàn, bố tôi vẫn không thể tìm ra ai trong chúng tôi làm chuyện đó. Thất vọng, bố tôi nhìn xuống ba đứa con láu cá. Lỗi.

- Bố sẽ cho các con một cơ hội nữa để nhận

Bố tôi đứng im lặng một lúc, nhưng với tôi khoảng thời gian này dường như vô tận. Tôi không ngạc nhiên khi cả anh và chị tôi đều không nói gì. Tại sao họ phải nói? Chính tôi mới là người làm điều đó. *Tôi có nên nói gì đó không? Có quá trễ không? Nói ra có sao không?* Cứ mỗi lần tôi lấy hết can đảm để nhận tội thì một giọng nói khác lại vang lên: Chắc chắn bố sẽ rất giận, rất giận. Thế là tôi lại nín lặng. Cuối cùng bố tôi thở dài:

- Nếu như ngay khi bố hỏi lần đầu tiên, mà tụi con dám nhận lỗi thì bố đã không phạt.

Ôi, tôi đã đánh mất cơ hội của mình! Bây giờ thì quá trễ rồi! Ngu ngốc, ngu ngốc, ngu ngốc! Tôi nên thú nhận từ sớm! Bây giờ thì trễ rồi! Tôi tự mắng bản thân mình.

Tôi bắt đầu rơm rớm nước mắt. Bố tôi nói bằng giọng nghiêm khắc:

- Vì không ai trong các con nhận lỗi nên bố sẽ đánh cả ba.

Tôi vẫn đứng im và không nói gì hết. Tôi không muốn bị đánh, nhưng tôi không biết phải làm gì.

- Là con! Con đã viết! – Ai đó lên tiếng và chắc chắn đó không phải là tôi.

Tôi nhìn thấy Sue - chị tôi tiến hẳn lên phía trước.

Chị ấy đã viết sao? Không, không phải chị. Là tôi! Tại sao chị lại nhận tội thay cho tôi?

Tôi bắt đầu cảm thấy có lỗi, nhưng vẫn không dám lên tiếng. Biết chị sắp bị đánh vì lỗi của mình nhưng tôi vẫn đứng đó. Nếu đây là một phim Disney hay một câu chuyện cổ tích, tôi sẽ nhảy lên phía trước và tự thú, ngăn chị nhận lấy hình phạt thay tôi. Nhưng đây không phải là phim, cũng không phải một câu chuyện hư cấu, đây là sự thật và tôi không có đủ can đảm để làm điều đó. Sự hèn nhát của tôi đã khiến chị phải chịu đòn thay.

Sau chuyện đó, tôi vẫn không dám nói gì với chị. Cứ như thế trong suốt nhiều năm liền. Giờ đây, khi đã trưởng thành, cùng nhau ngồi ôn lại những kỷ niệm quá khứ, tôi mới kể lại chuyện đó. Bố tôi ngạc nhiên nhìn tôi:

- Con đã để chị con bị phạt thay con?

Tôi im lặng. Bố tôi lắc đầu cười:

- May là bố đánh chị con nhẹ đấy!

Điều bất ngờ là Sue không hề ngạc nhiên trước sự thú tội của tôi. Ngay từ đầu chị đã biết chỉ có thể là anh tôi hoặc tôi. Sue là người bảo vệ và là bạn tốt nhất của tôi. Chị thà nhận lấy hình phạt còn hơn thấy tôi bị đau. Chính những gì chị làm đã trở thành bài học theo tôi suốt những năm tháng sau này!

- Lynn M. Lombard

Báu vật của tôi

Tôi luôn ao ước được làm những việc vĩ đại, trong khi thầy tôi lại vui vẻ với những việc nhỏ bé như thế đó mới thật sự là những việc vĩ đại vậy.

- Helen Keller

Năm mười sáu tuổi, chị tôi - Cynthia, bắt đầu tham gia phong trào tình nguyện mùa hè cho một bệnh viện nhỏ gần nơi tôi ở. Lúc đó, tôi rất thích được đến bệnh viện chơi với chị. Một ngày nọ, tôi đến bệnh viện sớm hơn bình thường và đi thơ thẩn dọc theo hành lang cho đến khi tìm thấy chị trong phòng bệnh nhân. Chị ngồi cạnh giường, vừa nói vừa hướng tầm mắt ra ngoài cửa sổ.

Bệnh nhân của chị là một cậu bé khoảng bảy tuổi, nằm trên giường, cả hai mắt quấn chặt băng. Lúc đầu tôi tưởng họ nói chuyện với nhau, nhưng sau tôi nhận ra chị tôi đang kể cho cậu bé nghe những gì chị thấy ngoài cửa sổ:

- David à, hôm nay trời rất đẹp. Bên dưới cửa sổ là khu vườn nhỏ đầy nắng, những bông hoa rực rỡ sắc màu, vàng, hồng, đỏ đan xen nhau giữa màu xanh non của những chiếc lá.

Cậu bé im lặng, gương mặt đầy vẻ thích thú và liên tục thay đổi theo từng lời nói của chị. Một thể giới tràn đầy hương sắc như được tái hiện trước mắt cậu bé. Đột nhiên, Cynthia đứng dậy và đi đến gần cửa sổ. Chị cau mày nhìn rồi bật cười thích thú:

- David, có một con chó đốm nâu trắng vừa nhảy vào trong vườn. Cái mũi nâu hồng của nó đang ngửi ngửi như đánh hơi tìm kiếm thứ gì đó!

Cậu bé mỉm cười thích thú. Tôi cố nhướn chân lên, nhưng vị trí tôi đứng không thể thấy được con chó. Thế là tôi nhắm mắt lại và tưởng tượng theo lời kể của chị. Một khu vườn nhỏ đầy hoa, nắng, và chú chó đốm. Chị tôi tiếp tục kể và trí tưởng tượng của tôi tiếp tục bay bổng.

-Ồ, con chó đang chạy chung quanh khu vườn. Chị không hiểu sao nó cứ quay vòng vòng như thế, nhưng mà... khoan, nó dừng lại rồi kìa!Ồ, thì ra nó muốn đào lỗ ở bụi cây, David à! Xong một cái rồi. Nó lại đang tiếp tục cái khác kìa! Chị không biết là nó muốn gì, nhưng nó có vẻ say mê lắm.

Đang mơ màng tưởng tượng theo lời của chị, tôi bỗng giật mình mở mắt ra vì một tiếng cười lớn. Bệnh nhân của chị tôi đang cười. Cậu bé cười toét miệng, nụ cười dưới lớp băng khiến gương mặt cậu sáng rõ. Bất giác tôi cũng mỉm cười. Chị Cynthia bắt đầu nói. Tôi vội nhắm mắt lại và tiếp tục lắng nghe:

-Ồ... có vẻ như trò chơi đã kết thúc. Một chú bảo vệ vừa đến và đuổi người bạn nhỏ ra ngoài rồi. Nhưng em biết không, David? Nó đang chạy trốn chết, và vẫn ngậm chặt một bông hoa trong miệng. Chắc chắn là tên trộm nhỏ này sẽ thoát thôi.

Tôi mở mắt ra nhìn. Cậu bé đang mỉm cười hạnh phúc. Chị tôi vẫn đang ngồi bên cạnh. Bình thường thì tôi đã nhào vào ôm lấy chị Cynthia rồi, nhưng hôm nay tôi lặng lẽ quay đi, không muốn chị phát hiện ra mình. Đường như thế giới ấy chỉ thuộc về hai người họ.

Tôi quay về phòng nghỉ của y tá chờ chị. Ít phút sau chị về đến, vẫn vui vẻ như mọi khi. Tôi hỏi chị hôm nay làm việc thế nào và háo hức chờ câu trả lời, nhưng chị chỉ mỉm cười và nói:

- Tốt!

Tôi cũng nhoẻn miệng cười. Chị lại nắm tay tôi đi bộ về nhà như mọi khi, thảnh thơi bật cười vì thấy tôi nhìn chị lạ lẫm. Chị không biết rằng đứa em gái của chị đang xao động về những gì nó vừa phát hiện ở chị: một tâm hồn tuyệt đẹp. Khi cùng cậu bé nhìn thế giới qua đôi mắt của chị, tôi nhận ra mình đang nhìn vào trái tim chị, một điều mà tôi đã không nhận ra trong bao nhiêu năm ở cùng chị. Những năm sau đó, tôi chưa bao giờ nói gì với chị về ngày hôm ấy, nhưng chị gần như đã trở thành “một kho báu” của tôi. Chị làm tôi hiểu rằng chính những hành động nhỏ của những tình nguyện viên như chị đã giúp các bác sĩ một phương thuốc hiệu quả để chữa lành cho bệnh nhân.

- Robert C. Fuentes

Chị đang nói đó!

Tôi còn nhớ lúc nhỏ, mẹ hay chở chị em tôi đến cửa hàng tạp hóa mua đồ. Cứ mỗi lần như vậy, chúng tôi lại tranh nhau ngồi ghế trước. Cuộc chiến chẳng bao giờ kết thúc cho đến khi mẹ tôi ra quyết định cả hai đứa cùng ngồi ghế sau. Nhưng làm gì có cuộc chiến nào kết thúc dễ dàng như thế. Chỉ vài phút sau, chúng tôi lại tiếp tục tranh cãi.

- Này, em lấn qua chỗ chị rồi đấy! – Chị tôi lên tiếng.

- Chị đụng vào em trước thì có! – Tôi vênh mặt cãi.

- Này, chị đang nói em đó! – Chị tôi cáu lên. Những tranh chấp trẻ con đó theo chúng tôi suốt quãng đời tuổi thơ. Chúng tôi lớn lên bên nhau, cùng nhau trải qua những niềm vui, nỗi buồn, sự may mắn và những rủi ro. Sự gắn bó đó kéo dài hơn bốn mươi năm.

Giờ đây chúng tôi không còn giành ghế ngồi như trước, nhưng có vẻ như cuộc “đấu khẩu” giữa chúng tôi đã chuyển sang một hình thức mới:

- Tóc của em bắt đầu bạc rồi nhĩ! – Chị bắt đầu trước.

- Tóc của chị rụng hết rồi kìa ! – Tôi đáp trả.

- Này, chị đang nói em đó! – Chị cáu lên.

- Penny Perrone

Ước gì...

Là hai chị em ruột nhưng Carol và Helen lại có những sở thích hoàn toàn khác nhau, từ thức ăn đến quần áo, sách vở và cả mẫu người yêu cũng khác biệt. Tuy vậy, cả hai luôn gắn bó và dành cho nhau một tình yêu thương đặc biệt. Thời thơ ấu, Carol và Helen thường hay chơi trò “*Em ước cho chị...*” và “*Chị ước cho em...*”. Cứ như thế, họ mơ ước những điều tốt đẹp nhất sẽ đến với nhau.

Carol và Helen như hình với bóng cho đến khi tốt nghiệp. Carol kết hôn và bận rộn với cuộc sống gia đình. Helen vẫn độc thân và làm việc trong ngành quảng cáo ở đại lộ Madison. Nhiều năm trôi qua, cho đến một ngày bác sĩ thông báo Carol bị ung thư.

Carol không phải là một người bi quan, thậm chí cô là người lạc quan. Nhưng trong đêm hôm đó, Carol đã nằm co người trên trường kỷ, để nước mắt lăn dài và gọi cho Helen. Ngay trưa hôm sau, họ gặp lại nhau tại sân bay. Helen ở lại cùng Carol. Đơn giản vì Carol muốn như thế và Helen biết cô không thể bỏ em gái một mình lúc này. Helen cố gắng làm cho Carol vui vẻ, giúp Carol dũng cảm đối mặt với sự thật, thậm chí cô còn đem chính bệnh tật của Carol ra đùa. Khi Carol sút cân, Helen hay hát nhêu ngoa: “Carol còm gầy Helen heo...”

Nhưng sự thật thì bệnh của Carol ngày một xấu đi. Nhìn ánh mắt tuyệt vọng của Carol, Helen biết Carol không nữa để gia đình mình lại và ra đi. Vào một sáng tháng mười hai khô lạnh, Helen trở về sau cuộc đi dạo buổi sáng, Carol nắm lấy tay chị run rẩy:

- Em sợ!

Helen ôm Carol trong lòng, bình tĩnh, không khóc và thậm chí cảm thấy một sự bình yên kỳ lạ. Tối đó, Helen đột ngột thông báo rằng cô sẽ về nhà. Carol tủi thân: “Làm sao mà chị ấy có thể bỏ đi lúc này?”. Carol buồn bã nghĩ rằng có lẽ Helen muốn tìm đến một nơi mà ở đó chị sẽ không phải chịu đựng đũa em sắp chết này. Ngày ra đi, Helen ôm lấy Carol và đặt một tay lên má em gái mình. Cả hai không nói gì với nhau ngoài những lời tạm biệt thông thường.

Helen ra đi. Carol ở lại, một mình tiếp tục cuộc chiến đấu với bệnh tật. Một hôm trong lúc đang ngồi chờ bác sĩ, Carol nhìn chăm chú vào một bức tranh trong phòng. Trong tranh là hai bé gái tay trong tay đi dạo giữa đồng cỏ. Carol nhắm mắt lại, dường như cô cảm nhận được mùi cỏ dại ngai ngái quanh đây.

- Carol!

Carol mở mắt nhìn bác sĩ. Vị bác sĩ mỉm cười nhìn cô, từ tốn nói:

- Tôi không hiểu tại sao nhưng kết quả xét nghiệm vừa rồi cho thấy không còn một tế bào ung thư nào. Chúng đã biến mất như chưa bao giờ tồn tại. Cô đã khỏi bệnh.

Nhảy lên, bước vài bước rồi lại nhảy lên, Carol thật sự không biết mình đã làm gì lúc đó. Carol lao về nhà, báo tin cho chồng. Chồng cô hạnh phúc ôm cô vào lòng, siết chặt đến mức Carol phải la lên:

- Anh à...

Nhưng chồng cô vẫn ôm chặt cô trong lòng, thì thào:

- Em yêu à, chị Helen... vừa bị tai nạn giao thông. Và bác sĩ nói e rằng chị ấy...

Tiếng anh tắt ngấm. Carol dựa hẳn vào anh. Suốt buổi tối hôm đó, cũng như những năm

tháng còn lại, Carol sống trong những khoảnh khắc buồn vui lẫn lộn.

Theo bạn, điều gì đã xảy ra? Helen đã làm gì trong lần đi dạo vào buổi sáng hôm ấy? Có lẽ cô ấy đã quay lại trò chơi ngày xưa: “Chị ước cho em...”, có lẽ Helen đã làm một cuộc trao đổi với một người nào đó - người có đủ sức mạnh để thực hiện những điều ước. Những điều ước cho chị em của mình. Những điều ước chân thành nhất.

- Robert Strand

Xin chào và tạm biệt

Chúng ta giống nhau nhiều hơn là khác nhau.

- Maynard Jackson

Tôi luôn ao ước có một người chị – một người chị đúng nghĩa. Thực ra thì tôi đã có một, nhưng đó không phải người chị như tôi mong đợi. Người chị mà tôi có hiếm khi nào về nhà ăn tối, và điều này khiến tôi luôn có cảm giác rằng mình chính là nguyên nhân cản trở cuộc sống tự do của chị.

Ngày chị đi lấy chồng, tôi mới năm tuổi. Lúc ấy, trong suy nghĩ của tôi, việc Gloria kết hôn chẳng khác nào chị rời bỏ tôi. Chị và anh rể yêu nhau từ thời trung học. Sau khi cưới, anh chị dọn ra ở riêng. Tôi ao ước được gần gũi, thân thiết với chị nhưng đó là điều không thể.

Tôi nài nỉ mẹ sinh cho tôi một đứa em trong khi tôi không hề biết rằng mình là một đứa con ngoài kế hoạch của cha mẹ, và sẽ không có thêm bất cứ một đứa trẻ nào nữa trong gia đình. Tuổi thơ của tôi trôi qua cùng những người bạn tưởng tượng và một vài người bạn thật. Và một trong những điều khiến tôi luôn ghen tị đó là những người bạn có chị gái.

Nhiều năm trôi qua, cuối cùng Gloria cũng trở về Los Angeles cùng chồng và hai con. Lúc này tôi đã là học sinh trung học, cuối tuần tôi thường đến giúp chị chăm sóc bọn trẻ. Với tôi, chị là một người phụ nữ mẫu mực, tôi thực sự nể phục chị. Tôi không kể bất cứ điều gì về cuộc sống của mình với chị - những cuộc hẹn hò, các chàng trai, và những bữa tiệc.

Khi tôi kết hôn, chị có đứa con thứ tư. Chúng tôi không còn sống gần nhau nữa. Cuối cùng tôi cũng có ba đứa con và ra ngoài làm việc, trong khi chị trở thành một bà nội trợ chăm sóc cho sáu đứa con. Chúng tôi gặp nhau vào những ngày lễ, tụ tập tại bữa tiệc của một người họ hàng.

- Xin chào... Tạm biệt! Chị sẽ gọi cho em.

- Xin chào... Tạm biệt! Em sẽ gọi cho chị.

Chúng tôi luôn nói như thế, nhưng chúng tôi chưa bao giờ làm như thế.

Tôi thường nghe mẹ kể về cuộc sống của Gloria và ngược lại. Dường như mẹ chính là sợi chỉ mong manh nối kết giữa hai chúng tôi. Có lẽ không ít lần mẹ đã cầu mong một ngày nào đó hai đứa con gái của bà sẽ thân thiết với nhau hơn.

Rồi mẹ tôi qua đời. Vài năm sau đó là cái chết của cha. Sợi dây liên kết giữa chúng tôi không còn nữa. Khoảng cách giữa chị em tôi ngày một xa hơn. Một tấm bưu thiếp và một lá thư vào Giáng sinh không đủ lấp nổi khoảng trống. Nhưng đó là tất cả những gì chúng tôi đã làm.

Thời gian trôi qua, những đứa con của chị trưởng thành và chuyển ra ngoài sống. Chúng lên đại học, kết hôn và có một cuộc sống riêng. Tôi thì chìm đắm trong không gian của mình, tự do bay cao hơn trong công việc khi giờ đây các con tôi cũng có tổ ấm của riêng chúng. Chị cũng không còn chơi golf với chồng trong những vùng lân cận. Tôi tưởng tượng rằng, nếu chị có gọi cho tôi, chị sẽ nói:

- Này em gái, chị đã chơi lần cuối cùng và chao ôi, thật tuyệt vời!

Suốt tuần đó tôi hứa sẽ gọi cho chị, nhưng rồi lại vô tình quên mất. Sau đó, chúng tôi gặp nhau vào dịp đám cưới, ngày lễ, đám tang, nhưng vẫn chỉ là "Xin chào... Tạm biệt! Em sẽ gọi

cho chị!”.

Vì công việc, tôi phải kê khai một số điều liên quan đến lý lịch bản thân, trong đó có những câu hỏi mà tôi biết chỉ có chị mới có thể trả lời giúp tôi. Đây là cơ hội tốt nhất để gọi cho chị. Không biết chị có chào đón tôi sau bao nhiêu năm như thế không?

“Chào Gloria, em không muốn làm phiền chị, nhưng chúng ta có thể gặp nhau để nói chuyện không?... Được, chắc chắn em sẽ đến vào bữa trưa ngày thứ ba. Mười một rưỡi? Em sẽ ở đó”.

Tôi bị kẹt xe ba lần trước khi đến được gần nhà chị. Cuối cùng thì tôi cũng gặp được chị.

- Chào em!

Chị nói khi mở cửa cho tôi. Giọng chị mới thân thiện làm sao. Trước khi đến tôi từng sợ rằng đây sẽ là cuộc nói chuyện chớp nhoáng, một bữa trưa nhanh chóng, sau đó lại là “Tạm biệt! Em sẽ gọi cho chị”. Nhưng lúc này, nỗi lo lắng ấy nhanh chóng bị xua tan như chưa bao giờ có.

Chúng tôi ngồi xuống, bắt đầu nói, và dường như không thể dừng lại. Những tâm sự cứ tuôn ra như những hòn đá lăn tròn. Tôi gần như nghẹn thở khi chị nói:

- Em biết không, chị đã ghen tị với em vì em là một phụ nữ luôn tự lập, có công ăn việc làm ổn định.

Ôi, chị ấy biết tất cả những gì tôi làm trong những năm qua. Sau đó đến lượt tôi:

- Thú thật là em từng rất ghét khi mẹ khen chị là một người mẹ hoàn hảo. Em ghen tị vì chị chỉ việc ở nhà chăm sóc con mà không phải bươn chải ở ngoài như em!

Gloria nhìn tôi như thể không tin được.

- Em ghen tị với chị, và chị ghen tị với em!

Cả hai chúng tôi nhìn nhau mỉm cười trêu mếu. Sáu tiếng đã trôi qua khi tôi quay lại xe. Tôi mỉm cười vì cuối cùng cũng có được người chị mà tôi hằng mong ước. Sau bữa đó, chúng tôi gặp nhau thường xuyên hơn, cùng ăn trưa trong khu mua sắm, chiếm một bàn trong khu ẩm thực, cười đùa và nói chuyện phiếm hàng giờ. Chúng tôi tiếp tục những buổi ăn trưa và trò chuyện suốt những năm còn lại cho đến lúc chị ra đi.

Hôm đó tôi rời bệnh viện, lòng thổn thức. Sẽ chẳng còn bất cứ một cuộc trò chuyện nào với chị nữa. Tim tôi quặn thắt khi nhận ra tôi đã mất người chị mà tôi tìm kiếm suốt bao năm trời. Nhưng chính lúc ấy tôi lại nghe thấy một giọng nói đâu đó quanh mình:

- Xin chào, và không tạm biệt nữa! Bây giờ em có thể nói với chị bất cứ lúc nào. Chị luôn luôn ở đây để lắng nghe.

Tôi mỉm cười để chị nằm yên trong trái tim mình. Tôi biết rằng từ đây tôi có thể chia sẻ với chị tất cả những suy nghĩ, những bí mật mà chỉ chị em gái mới hiểu. Và tôi có thể làm việc đó bất cứ khi nào, dù ngày hay đêm.

- Sallie A. Rodman

Sự khác biệt

Không chỉ đồ vật, mà ngay cả con người cũng cần được sửa chữa, thay đổi và làm mới, vì thế không một ai đáng bị vứt bỏ cả.

- Audrey Hepburn

Là chị em thân thiết không có nghĩa là phải giống hệt nhau trong mọi chuyện. Từ khi sinh ra cho đến lúc lớn lên, hai chị em tôi luôn có những sở thích khác nhau, tính cách khác nhau, chọn lựa và mơ ước khác nhau. Nhưng quan trọng là chúng tôi mãi mãi là chị em của nhau.

Chị tôi là một người vô cùng sạch sẽ. Chị sạch đến mức sàn nhà của phòng chị lúc nào cũng sạch bóng. Tôi thì hoàn toàn ngược lại. Tôi bê bối đến mức ngay cả bàn học cũng luôn bừa bộn vì sách vở, hóa đơn chưa thanh toán, hàng đồng giấy ghi số điện thoại và đủ mọi thứ linh tinh khác. Tủ quần áo của chị luôn được sắp xếp gọn gàng theo màu và theo loại. Trong khi với tôi, đừng nói là tủ mà tìm khắp phòng cũng không thấy một cái móc treo quần áo. Tóc của chị lúc nào cũng gọn gàng như thể chị vừa bước ra khỏi tiệm làm tóc, nhưng thật sự thì cả đời chị chưa bao giờ phải bước vào những chỗ đó. Tóc của tôi thì không bao giờ biết đến lược là cái gì. Quần áo chị mặc luôn được ủi thẳng thớm, thớm tho cứ như chị chuẩn bị đến dự một hội nghị thượng đỉnh nào đó. Còn quần áo trên người tôi là những thứ chắp vá đại với nhau, chuyện quần nọ áo kia là điều hết sức bình thường. Chị luôn nổi bật và xinh đẹp. Tôi thì bình thường và luôn chìm ngấm.

Cuộc sống cứ diễn ra như thế cho đến khi những biến cố liên tiếp xảy đến trong cuộc sống khiến chúng tôi nhận ra mình quan trọng với nhau như thế nào. Đó là khi mẹ tôi qua đời, còn chị thì được tin mình mắc phải căn bệnh ung thư phổi quái ác. Sau đám tang của mẹ, chúng tôi đã làm tổn thương nhau chỉ vì những chuyện không đâu. Tôi và chị tranh cãi nảy lửa về việc chia nhau vật kỷ niệm của mẹ:

- Của em! Cái này là của em!

- Không! Của chị chứ! Chắc chắn mẹ muốn chị là người giữ cái này!

Sau sự ra đi của mẹ, hai chị em tôi đã khóc rất nhiều. Chỉ có điều, đó là những giọt nước mắt lặng lẽ khi đêm về. Suốt thời gian ấy, chúng tôi chẳng nói gì với nhau. Rồi một ngày, chị chủ động tìm đến tôi. Tuy không nói ra, nhưng tôi thấy vui vì điều đó. Tôi có cảm giác như mình vừa chiến thắng trong một cuộc đua vậy.

Sau khi chúng tôi làm lành không lâu, chị phải đến bệnh viện để cắt bỏ khối u ở chân. Cả hai chúng tôi đều lo rằng đó là khối u ác tính, nhưng may mắn đó chỉ là một khối u bình thường. Tưởng rằng mọi chuyện đã bình yên, ai ngờ trong lần khám sức khỏe định kỳ sau đó, kết quả X-quang cho thấy một bên phổi của chị chứa rất nhiều tế bào ung thư. Chị chấp nhận phẫu thuật, hy vọng có thể loại bỏ hết những tế bào ấy, nhưng chúng đã lan sang cả bên kia phổi.

Chị tiếp tục làm hóa trị, chống chọi với căn bệnh, nhưng cả hai chúng tôi đều biết rằng thời gian không còn bao lâu nữa. Đến lúc đó chúng tôi mới hiểu chúng tôi cần nhau như thế nào và thời gian còn lại quý giá biết bao. Tuy nhiên, cho đến lúc đó, chúng tôi vẫn rất khác nhau, vẫn bất đồng với nhau trong nhiều chuyện. Chúng tôi vẫn cãi qua lại những câu kiểu như:

- Em giữ lấy đi! Cái này của em!

- Không, chị phải giữ chứ! Của chị mà!

- Jane Eppinga

Nguồn sức mạnh

Có một người chị em giống như có một người bạn *tốt nhất*.

- Amy Li

Vào một sáng thứ ba ảm áp, tôi rời khỏi văn phòng và lái xe đến phòng khám nơi em gái song sinh của tôi có hẹn với bác sĩ. Gần đây nó có những cơn đau lạ ở một bên vú. Gayle đã khẳng khái rằng tôi không nên đến, nhưng tôi sẽ chẳng thể yên tâm nếu không có mặt ở đó. Không chỉ tôi mà Elaine - chị lớn của tôi, cũng đến. Thậm chí chị đã lái xe từ Tyler đến đêm hôm trước. Chúng tôi đều lo sợ cho điều xấu nhất. Và nếu quả thật điều đó xảy ra, chúng tôi muốn có mặt bên em lúc đó.

Khi tôi đến, Gayle đã vào khám, Elaine đang ngồi lật qua lật lại những tờ báo cũ. Chúng tôi ôm nhau và nói chuyện một chút. Chưa bao giờ tôi thấy thời gian trôi qua chậm như thế. Nhưng cuối cùng thì Gayle cũng bước ra nói rằng:

- Bác sĩ muốn em đến bệnh viện để chụp nhũ ảnh và X-quang ngực.

Tôi nghe tim mình thót lại. Nhưng tôi không cho phép mình hoảng loạn. Lúc này không thể để Gayle thấy sự hoảng sợ của tôi, nhưng sự thật thì bất cứ chuyện gì của Gayle cũng tác động đến tôi rất nhiều. Ngay còn nhỏ, tôi hay bị kích động mỗi khi có chuyện gì đó xảy ra với Gayle. Chẳng hạn, khi Gayle phải đến nha sĩ để nhổ răng, tôi đã la toáng lên trong phòng chờ. Khi em bị đánh, tôi đã nổi giận. Tôi không cho phép bất cứ ai làm Gayle đau.

Nếu từ *"bạn tâm giao"* để chỉ những người thực sự hiểu, yêu thương và đồng cảm với nhau, thì với tôi và Gayle, điều ấy vẫn chưa đủ. Không chỉ là *"bạn tâm giao"*, giữa chúng tôi còn có những giao cảm về mặt thể xác. Chúng tôi sinh ra cùng một thời điểm, lớn lên cùng nhau và chưa bao giờ xa nhau. Chúng tôi không thể hình dung ra cuộc sống của mình sẽ thế nào nếu thiếu nhau.

Khi cùng Gayle đến bệnh viện, tôi cố gắng kiểm soát bản thân để nhắc mình phải bình tĩnh. Gayle sẽ đi chụp X-quang ngực trước, sau đó chụp nhũ ảnh vào khoảng xế trưa.

Trong lúc cùng ngồi chờ với Gayle, hàng loạt câu hỏi cứ quay cuồng trong đầu óc tôi: *"Chuyện gì sẽ xảy ra nếu Gayle bị ung thư? Vài người bạn của tôi đã mắc phải căn bệnh này và họ đều không qua khỏi"*. Tim tôi thắt lại.

Cửa phòng mở ra. Một y tá dẫn Gayle vào trong. Nhìn em đi vào, một cảm giác nôn nao cuộn lên trong lòng tôi. Chị Elaine nắm lấy tay tôi. Tôi cũng nắm chặt tay chị như thể nếu buông ra tất cả sẽ chấm dứt. Vài phút sau, Gayle bước ra. Trong thời gian chờ kết quả, chúng tôi đi ăn trưa ở một nhà hàng gần đó. Vị giác của tôi đã biến đi đâu hết, nhưng tôi vẫn gọi món mà tôi thích. Ba chị em tôi ngồi bên chiếc bàn nhỏ. Sau khi cầu nguyện, chúng tôi ăn trưa và trò chuyện về những câu hỏi tôi đưa ra, về phương pháp chữa trị ung thư vú, về những cuộc phẫu thuật và cuộc sống sau đó. Chúng tôi vừa nói vừa đùa giỡn, cố gắng làm cho không khí dịu lại, nhưng sự thật thì tất cả chúng tôi đều cảm thấy lo lắng, bất an.

Chúng tôi lo lắng vì bệnh tình của Gayle, và đau đớn vì số phận của em. Chẳng lẽ sóng gió cuộc đời mãi không thôi xô đẩy em? Hai năm trước, cuộc hôn nhân kéo dài hai mươi năm của em đã đổ vỡ. Em ra đi với trái tim tan nát và lòng tự trọng bị chà đạp. Đến gần đây em mới có thể vui vẻ trở lại thì lại tới chuyện này. Đột nhiên, tôi muốn nắm tay em thật chặt. Tôi muốn nhìn vào mắt em để em biết tôi yêu em nhiều thế nào, và tôi tự hào về em ra sao trước những nỗ lực em đã làm để có một cuộc sống mới cho chính mình và cho con gái. Nhưng tôi sợ rằng tôi lại nói gì đó về sự chia ly và mất mát, vì thế tôi chọn cách im lặng.

Chúng tôi kết thúc bữa ăn, lái xe trở lại bệnh viện và ngồi trong phòng chờ. Mỗi người chúng tôi lấy một tờ tạp chí để giết thời gian. Ngày còn nhỏ, một trong những sự kiện khiến chúng tôi vô cùng háo hức đó là ngày phát hành cuốn tạp chí Sears & Roebuck mới. Mỗi lần cầm cuốn tạp chí trên tay, chúng tôi thường bày trò thể này: Elaine ngồi giữa tôi và Gayle trên salon, mở một trang bất kỳ, chị ấy sẽ chỉ vào trang đó và nói:

- Gayle!

Khi Elaine nói như vậy nghĩa là đến lượt Gayle nhìn vào những bức hình trong trang đó và tưởng tượng ra một câu chuyện về chúng.

- Em là người mặc đầm đỏ. Người đội nón len là bạn thân nhất của em. Tụi em vừa được gặp nữ hoàng Anh quốc! – Gayle nói.

Elaine lại lật trang thứ hai và nói:

- Dayle!

Bây giờ đến phiên tôi bịa ra một câu chuyện về những bức hình trong đó. Đến trang thứ ba, Elaine sẽ lại chỉ và nói:

- Elaine!

Sau đó chị bắt đầu thêu dệt câu chuyện sống động của chính mình.

Cứ như vậy các câu chuyện được thêu dệt, tương ứng với từng trang, lần lượt Gayle, Dayle, Elaine. Gayle, Dayle, Elaine. Những giấc mơ, hy vọng, sở thích của chúng tôi được tái hiện qua từng trang của cuốn Sears & Roebuck. Giờ đây, mong muốn duy nhất của tôi là Gayle được khỏe mạnh. Tôi thì thầm khẩn:

- Thượng đế, xin người che chở Gayle!

Lòng tôi nhẹ nhàng hơn đôi chút khi có chị Elaine bên cạnh. Nếu phải chờ đợi một mình trong lo âu có lẽ mọi chuyện sẽ kinh khủng hơn nhiều. Tôi biết, đâu đó trong các bệnh viện ở khắp nơi cũng có những chị em đang nắm tay nhau, hy vọng và cầu nguyện cho người thân của mình không phải bước vào giai đoạn khó khăn nhất của cuộc đời. Nhưng trung bình, cứ ba phút lại có một phụ nữ ở Mỹ được thông báo rằng mình bị ung thư vú. Tất cả chúng tôi đều sợ sự thật này. Chính nỗi sợ ấy đã kéo chúng tôi lại với nhau, tiếp thêm sức mạnh cho chúng tôi trong cuộc chiến chống lại bệnh tật.

Một y tá xuất hiện và vui vẻ dẫn chúng tôi qua cửa, bắt đầu cuộc xét nghiệm cho Gayle. Gayle vào trong phòng, tiến hành chụp nhũ ảnh, rồi đợi một bác sĩ chuyên X-quang đọc kết quả. Đây là giây phút kinh khủng nhất. Chúng tôi càng lo lắng hơn khi thấy những cái nhú mào trên khuôn mặt bác sĩ. Ông cho chúng tôi biết dù không có khối u nào, nhưng có một vài vùng mờ, và yêu cầu Gayle đi siêu âm.

Chúng tôi lại cùng nhau đưa Gayle đi siêu âm. Bỗng nhiên tôi cảm thấy can đảm kỳ lạ. Trong trường hợp xấu nhất, nếu Gayle có bị ung thư đi nữa, chúng tôi sẽ chấp nhận và cùng nhau vượt qua. Tôi nhớ lại tất cả những khó khăn mà chị em tôi từng gặp phải trong cuộc sống. Nếu chúng tôi đã có thể cùng nhau vượt qua những khó khăn đó thì lần này cũng vậy. Chỉ cần ở bên nhau, chúng tôi sẽ vượt qua tất cả, dù đó là chuyện gì đi nữa.

Một lúc sau, bác sĩ X-quang bước ra từ phòng siêu âm, mỉm cười. Tôi cảm thấy nhẹ lòng vô cùng vì đó là một dấu hiệu tốt. Ông ấy nói:

- Bây giờ mọi người có thể vào gặp cô ấy.

Chúng tôi bước vào trong. Gayle đang cười rất tươi. Kết quả hơn cả chúng tôi mong đợi, không có dấu hiệu nào của ung thư, chỉ là *“những thay đổi bình thường ở các mô liên kết”* trong vú. Những tiếng thở phào nhẹ nhõm tràn ngập căn phòng.

Khi ra về, chúng tôi chậm rãi đi bộ đến nơi đậu xe, im lặng bên nhau. Tuy không nói với nhau lời nào, nhưng cả ba chúng tôi đều hiểu rằng mỗi người trong chúng tôi đều có thể gặp phải những khó khăn, sợ hãi nhưng nếu biết bên nhau, sát cánh cùng nhau, chúng tôi sẽ tìm thấy sức mạnh để đương đầu với mọi thử thách và hướng về phía trước. Với nụ cười rạng rỡ trên mặt, tôi hít lấy không khí buổi chiều ấm áp, thầm tạ ơn Thượng đế vì chị em tôi vẫn ở bên nhau. Vòng tròn nhỏ của chúng tôi – Gayle, Dayle, Elaine – lại trở nên mạnh mẽ sau những khó khăn.

- Dayle Allen Shockley

Giáng sinh đẹp nhất

Giáng sinh luôn là thời điểm tôi thích nhất trong năm. Tôi đã lớn lên và trải qua rất nhiều kỷ niệm cùng gia đình trong dịp lễ ấy; nhưng với tôi lúc này, Giáng sinh dường như không còn như trước nữa. Hiện tại tôi đang sống cách nhà vài dặm và những gì tôi phải đối diện khiến mọi háo hức về Giáng sinh gần như bị dập tắt cả.

Sau khi bị phát hiện ung thư vú, tôi phải trải qua quá trình điều trị khắc nghiệt. Ngày lễ đến gần cũng là lúc quá trình xạ trị của tôi cũng đến trong lúc tôi hoàn toàn kiệt sức. Tâm trạng tôi như rơi xuống vực thẳm. Nhưng tôi tự nhủ rằng mình cần lấy lại sức khỏe và tinh thần cho dịp lễ trọng đại này. Tôi muốn các con có một kỳ nghỉ đáng nhớ. Tôi nói với chúng rằng:

- Đây là một năm khó khăn đối với gia đình mình vì mẹ bị bệnh. Nhưng chúng ta sẽ làm một bữa tiệc thật tung bừng để kỷ niệm giai đoạn khó khăn này được chứ?

Mắt bọn trẻ sáng lên. Robyn - mười bốn tuổi hỏi:

- Chúng ta sẽ làm gì hả mẹ?

- Mẹ sẽ nói cho con biết chính xác chúng ta sẽ làm gì. Chúng ta sẽ nấu những món ăn mà các con thích nhất. – Tôi vươn tay lấy một tờ giấy trên bàn. – Các con hãy viết một món chính và một món tráng miệng mình thích đi nào.

Ngày hôm sau, cầm danh sách món ăn trong tay, tôi lên đường đến cửa hàng thực phẩm. Kiệt sức vì những lần xạ trị và việc mua sắm, tôi kéo lê những túi thực phẩm cuối cùng vào nhà và bắt đầu lao vào làm. Căn bếp nhỏ nóng lên. Tôi bắt đầu đổ mồ hôi, thở hổn hển và tiếp tục công việc của một người nội trợ.

Kết thúc với bốn món tráng miệng theo yêu cầu, tôi bắt đầu món của mình. Trước đây mẹ hay làm món bánh trứng sữa cho tôi. Thậm chí sau khi tôi kết hôn và bắt đầu làm tiệc Giáng sinh tại nhà, mẹ vẫn đến thăm và kín đáo để tấm thiệp ghi công thức nấu ăn và làm bánh trứng sữa trong chiếc hộp đựng những công thức của tôi. Tôi mở chiếc hộp để tìm tấm thiệp của mẹ, nhưng không thấy. Tôi bắt đầu lục tung nhà bếp lên. Ngoài phòng khách, tiếng chuông điện thoại đổ dồn. Tôi đi ra, nhắc ống nghe. Nếu không có cuộc điện thoại này chắc tôi đã xới tung cái nhà lên rồi. Tôi ngạc nhiên khi nghe thấy giọng em gái mình, vì thường nó chỉ gọi cho tôi vào sáng Giáng sinh:

- Maureen, sao em lại gọi cho chị vào hôm nay vậy?

- Ngày mai em bận nên em sợ không gọi cho chị được.

Tôi cảm thấy ngạc nhiên. Việc gì quan trọng đến nỗi em không thể dành ít phút để nói chuyện với tôi vào ngày Giáng sinh chứ? Tuy không thân thiết với nhau lắm, nhưng nó chưa bao giờ quên gọi điện thoại cho tôi vào dịp Giáng sinh. Thật ra thì chúng tôi đã từng rất gần bó với nhau, nhưng sau cái chết của mẹ cách đây ba năm, chúng tôi gần như trở thành những người xa lạ. Từ đó mối quan hệ giữa em gái tôi và tôi giống như những mảnh vỡ vụn. Đến giờ chúng tôi vẫn đang cố gắng cải thiện mối quan hệ này.

Trong lúc lúng túng không biết nói gì, tôi nhớ mình đã làm nhảm gì đó về việc bị mất tấm thiệp ghi công thức nấu ăn của mẹ. Maureen bất ngờ cắt ngang:

- Em không có thời gian cho việc đó đâu! Tôi cảm thấy đau lòng. Tôi nghĩ em có thể chia sẻ với tôi cảm giác khi bị mất một thứ gì đó của mẹ. Tại sao bỗng nhiên em thay đổi đến vậy? Em không chỉ bận đến nỗi không có thời gian nói chuyện với người chị duy nhất vào Giáng sinh mà

còn không thèm lắng nghe chuyện của tôi. Tấm thiệp đó không chỉ đơn giản là một công thức nấu ăn mà còn là một kỷ vật của mẹ. Tấm thiệp đó do chính tay mẹ tôi viết. Bây giờ mẹ đã ra đi, nó càng trở thành một kỷ vật không gì có thể thay thế được.

- Chúc chị Giáng sinh vui vẻ!

Tôi chưa kịp hết ngỡ ngàng thì em đã vội cúp máy. Tim tôi chột nhối lên trước thái độ lạnh nhạt của em. Sau những tuần hóa trị và xạ trị mệt mỏi, điều cuối cùng tôi nhận từ em là sự vô tình ấy hay sao? Khoảng xế trưa, điện thoại lại reng lần nữa. Lại là Maureen, em nói:

- Em gọi vì cảm thấy hình như sáng nay chị không vui. Có phải vì em không gọi cho chị vào ngày Giáng sinh không?

Vừa nói chuyện tôi vừa thấy chồng tôi đang đi vào nhà bếp. Bình thường tôi cũng chẳng chú ý đến vậy, nhưng hình như có ai đó lấp ló sau lưng anh ấy. Tôi nghĩ: “Không lẽ anh lại đưa bạn bè về nhà lúc này sao?”. Tôi nhìn lại mình, quần đùi và áo thun ngắn. Sao tôi có thể tiếp khách trong bộ dạng này chứ? Tôi giơ ngón tay lên ra dấu giữ im lặng, rồi tiếp tục nói chuyện:

- Chị thấy hơi buồn. Chị không biết có chuyện gì quan trọng đến nỗi em không thể dành chút thời gian để nói chuyện với chị.

Tôi cố gắng hết sức để có thể nói nhỏ nhẹ. Paul - chồng tôi hình như đang cố gắng nói gì đó với tôi. Tôi vẫy tay rồi để mặc anh ấy đi. Lúc này tôi không còn tâm trí đâu mà nói chuyện với anh.

- Em thật sự muốn ôm lấy chị, ngay bây giờ! – Giọng Maureen nhỏ nhẹ. – Chị nhìn sang phòng khách xem ai đang đến thăm chị này!

Lúc này chồng tôi đã đứng bên cạnh tôi. Tôi không biết phải làm gì. Vẫn không bỏ điện thoại xuống, tôi lúng túng đẩy chồng tôi ra. Ngay trong phòng khách, Maureen - em gái tôi đang đứng đó. Paul lấy điện thoại ra khỏi tay tôi và cầm lấy di động của anh từ tay Maureen khi chúng tôi lao vào vòng tay nhau. Ngay sau lưng em là hai đứa cháu gái và cháu trai của tôi. Tôi giang tay ôm chúng vào lòng.

Tôi nhìn qua chồng tôi. Anh mỉm cười hài lòng. Cuối cùng chồng tôi giải thích mọi chuyện cho tôi. Anh thấy một quảng cáo khuyến mãi vé máy bay khứ hồi cực rẻ nếu bay vào trước lễ Giáng sinh một ngày và trở về vào ngày lễ Giáng sinh. Anh biết tôi đã có một năm khó khăn như thế nào và mệt mỏi ra sao nên anh muốn tặng cho tôi một món quà bất ngờ. Anh nghĩ ngay đến Maureen và hỏi xem cô ấy có thể bay đến với tôi được hay không. Maureen đã nhận lời không chút do dự. Em nói em sẽ đến ngay.

Đó là một buổi tối tuyệt vời, chúng tôi ngồi quây quần bên nhau rồi cùng đến nhà thờ tham dự lễ vọng Giáng sinh. Tôi vô cùng tự hào khi giới thiệu em và các cháu mình với bạn bè. Paul đưa cả nhà ra ngoài ăn tối, sau đó chúng tôi trở về nhà và thưởng thức món tráng miệng.

Đêm đó nằm cạnh chồng - người đã không ngừng làm tôi ngạc nhiên và hạnh phúc, trái tim tôi sống lại những nhịp đập rộn ràng của thuở mới quen nhau.

Sáng hôm sau, tôi thấy một tin nhắn của ông già Noel trên cây thông. Ông ấy nói ông rất ngạc nhiên khi thấy Jennifer và Nicholas ở Tennessee. Ông xin lỗi vì đã để quà của chúng ở Massachusetts, nhưng ông có để lại cho mỗi đứa một món quà nhỏ (chắc hẳn em gái tôi đã mang chúng đến vào giữa đêm). Chỉ có hai người vẫn tin vào ông già Noel sung sướng ngồi nhìn các con tôi mở những món quà.

Sau bữa sáng, Paul lái xe đưa em đến sân bay. Khi bình minh ló dạng cũng là lúc em đi. Chưa

bao giờ chị em chia tay nhau mà khóc nhiều như thế. Maureen nói:

- Dù trước đây, chúng ta có giận hờn, xa cách thế nào nhưng chúng ta sẽ mãi là chị em. Là chị em nghĩa là chúng ta sẽ luôn bên nhau trong Giáng sinh đúng không? Bây giờ và mãi mãi chúng ta sẽ là như thế.

Maureen và các con về đến nhà vào bữa tối. Sau đó các cháu điện thoại cho tôi, thi nhau khoe với tôi rằng chúng đã kể cho bạn bè nghe về chuyến đi như thế nào. Còn tôi, món quà bất ngờ khiến tôi vẫn chưa hết ngỡ ngàng. Tôi nhận ra rằng, gia đình và những người thân yêu chính là món quà Giáng sinh tuyệt vời nhất.

- Bonnie Davidson

Mối liên kết kỳ lạ

Là chị em gái, người ta thường chia sẻ với nhau rất nhiều điều, từ quần áo, bạn bè, phòng ngủ, xe cộ, đến các cuộc hẹn hò... Với chị em tôi, sự chia sẻ không chỉ dừng lại ở đó mà giữa chúng tôi còn có một mối liên kết kỳ diệu ảnh hưởng đến cả tính mạng.

Năm 1993, sau một lần khám sức khỏe định kỳ, tôi nhận được thông báo rằng thận của tôi có vấn đề. Lúc ấy tôi cũng không lo lắng lắm vì trước giờ tôi không có bất kỳ dấu hiệu nào cho thấy những bất ổn về thận. Nhưng chỉ ba năm sau đó, sức khỏe của tôi sút giảm một cách nghiêm trọng. Một bác sĩ chuyên khoa thận đã tìm ra nguyên nhân bệnh của tôi. Sau khi sinh thiết, tôi được biết chức năng thận của tôi chỉ còn dưới 10%.

Suốt thời gian chữa trị, tôi không ngừng cầu nguyện để có sức mạnh, niềm tin và sự bình an. Tôi tuyệt vọng đến nỗi có lúc tôi đã nói với Travis - chồng tôi, rằng hãy cầu nguyện cho tôi được chết. Sự tuyệt vọng không phải vì bệnh của tôi vô phương cứu chữa mà vì tôi quá đau. Những cơn đau khiến tôi không ngủ được và không còn thiết tha bất cứ điều gì nữa. Thậm chí không thể đi bộ đến hòm thư. Ban đêm, chân tôi bị chuột rút dữ dội. Và chỉ cần mùi thức ăn thôi cũng đủ khiến tôi buồn nôn.

Tháng hai năm 1997, tôi đi chạy thận. Bác sĩ khuyên tôi cân nhắc việc ghép thận. Ban đầu, tôi thật sự không nghĩ đến chuyện đó vì tôi không tin có ai đó sẵn sàng hiến một phần thân thể họ để cứu tôi. Hiến thận cũng đồng nghĩa với việc cho đi một phần cuộc sống. Tôi đã nghĩ tôi có thể sống được nhờ việc chạy thận, nhưng sau một thời gian chữa trị, tôi nhận ra rằng bệnh của tôi chẳng thuyên giảm chút nào. Tôi kiệt sức và thật sự không biết phải làm gì.

Đến lúc đó, tôi bằng lòng để những người thân trong gia đình làm xét nghiệm, chọn ra “người thích hợp” có thể hiến thận cho tôi. Con trai tôi thì không phù hợp. Con gái tôi thì đang mang thai. Chị tôi - Nancy, tỏ ý muốn được xét nghiệm. Nhưng tôi không bằng lòng. Tôi biết rằng cuộc phẫu thuật sẽ rất nguy hiểm và thời gian bình phục của người cho còn lâu hơn người nhận. Tôi không muốn chị mạo hiểm cuộc sống của mình vì tôi. Tôi thấy mình không xứng đáng được nhận điều đó. Nhưng ngay khi tôi quyết định ghi tên mình vào danh sách những người cần ghép thận trên cả nước, Nancy gọi cho tôi:

- Em sẽ phải chờ rất lâu! - Chị nói. - Làm ơn, làm ơn, hãy để chị cho em thận. Chị thật sự muốn mà.

Cho đến bây giờ - chín năm sau khi được ghép thận, tôi vẫn khóc khi nhớ lại cách Nancy thuyết phục rằng chị là người duy nhất có thể cho tôi thận. Chị nhắc tôi rằng trước khi chết cha đã dặn chị “Hãy chăm sóc Kat!”, vì thế chị muốn giữ lời hứa của mình.

Chúng tôi lớn lên trong nghèo khó. Ngày nhỏ, tôi còn bị bệnh thấp khớp. Nancy đã luôn che chở cho tôi, hơn cả bốn phần của một người chị đối với đứa em gái nhỏ. Chính việc Nancy cương quyết giữ lời hứa với cha đã thuyết phục tôi. Ngày 25 tháng tư năm 1997, chúng tôi vào bệnh viện ở Memphis, Tennessee để kiểm tra và bắt đầu quá trình ghép thận.

Ngoài việc có cùng cấu trúc gen, Nancy và tôi còn có cùng trạng thái cảm xúc - đó là niềm hạnh phúc. Theo đúng quy trình, chúng tôi được đẩy vào cùng một phòng hồi sức, nằm cạnh nhau trên hai giường riêng. Khi hết thuốc mê, chúng tôi tỉnh dậy, nhìn nhau và gượng cười. Cả hai chúng tôi đều đau đớn vì vừa trải qua cuộc phẫu thuật sinh tử.

Trước khi tiến hành phẫu thuật, tôi chỉ biết cầu nguyện để mọi chuyện tốt đẹp. Thượng đế đã mang lại cho tôi một cảm giác bình an lạ thường. Tôi cảm thấy Ngài đang ở đâu đó bên tôi, động viên tôi rằng chị em tôi sẽ bình an.

Nancy và tôi có rất nhiều điểm giống nhau, từ cách suy nghĩ, hành động đến cách nói chuyện, ăn mặc. Vì thế tôi biết thận của chị chắc chắn sẽ rất hợp với tôi. Thậm chí tôi vẫn cảm thấy tự tin ngay cả khi lần xét nghiệm máu đầu tiên sau phẫu thuật cho thấy cơ thể tôi có thể sẽ đào thải quả thận mới ghép. Ngược lại, lúc đó Nancy rất lo sợ. Chị sợ chị không giúp được tôi. Mọi chuyện còn tồi tệ hơn khi chúng tôi được biết Nashville - một bệnh nhân ghép thận gần đây, đã đào thải bộ phận mới của cô ấy. Tuy nhiên, lòng tin của tôi vào Thượng đế đã được chứng thực khi máu của tôi trở nên ổn định. Cả Nancy và tôi nhanh chóng hồi phục.

Năm 2002, Nancy gặp vấn đề về dạ dày, tôi đã đùa rằng sẽ tặng túi mật của tôi cho chị. Tôi cảm thấy mình nợ chị rất nhiều. Nhưng điều làm cho Nancy trở nên đặc biệt chính là sự khiêm tốn của chị.

- Em không biết cảm ơn chị thế nào! – Tôi nắm tay chị và nói, nhưng chị lắc đầu:

- Với chị, cho em một khúc bánh mì hay một trái thận cũng như nhau thôi.

Chị nói như thế về chuyện cứu mạng tôi. Nhưng tôi biết đằng sau câu nói nhẹ nhàng, khiêm tốn ấy là cả tình thương bao la chị dành cho tôi. Tôi luôn nhớ mãi gương mặt tươi cười khi chị nói với tôi:

- Em là em gái chị. Không bao giờ chị phải suy nghĩ có nên làm điều này cho em hay không?

Đó là một điều hiển nhiên nên em cũng đừng suy nghĩ gì cả.

Nhưng nghĩa cử của chị và bệnh tình của tôi đã giúp tôi học được rất nhiều điều. Không chỉ dạy tôi cách biết cho đi, chị còn dạy cho tôi cách biết nhận lại. Phải trải qua điều này, bạn mới hiểu được nó ý nghĩa đến thế nào. Trước đây, cả hai chị em chúng tôi từng chia sẻ nhiều điều: niềm tin, mơ ước, khó khăn, hạnh phúc, và giờ đây chúng tôi còn cùng nhau chia sẻ một phần cơ thể của nhau. Tôi đau đớn vì bệnh tật nhưng lại hạnh phúc vì được trải cảm giác yêu thương, hiểu được sức mạnh của niềm tin và sự bình an là như thế nào.

- Kathy Clenney

Những con bò biển

Năm 1959, khi tôi học hết lớp tám thì Catherine - em gái tôi, mới ra đời. Ngày em ra đời cũng là ngày tôi nhận được quà mừng tốt nghiệp của cha mẹ qua bưu điện: một chiếc radio báo thức lớn màu xanh ngọc. Tôi sướng run người vì cuối cùng tôi cũng có thể một mình trong phòng nghe chương trình Rock&Roll của Dick Biondi trên đài Chicago.

Khi ấy tôi mười ba tuổi – lứa tuổi luôn đặt sự quan trọng của bản thân lên hàng đầu, bởi vậy sự ra đời của đứa em đương nhiên bị đặt sau chiếc radio mới và kế hoạch sau khi tốt nghiệp. Hơn nữa, sự thật là sau khi trở về, tôi sẽ phải chia phòng với đứa em gái khi em đủ lớn. Tất nhiên, đó không phải là điều tôi mong chờ. Joe - đứa em trai bốn tuổi duy nhất đã tuyên bố rằng mình là chủ nhân của phòng ngủ thứ ba trong nhà.

Vậy là suốt thời trung học tôi phải ở chung phòng với Catherine sau khi em rời khỏi chiếc nôi nhỏ xíu. Tôi phải chia sẻ giường nằm của mình với em, phải chịu đựng những cái vung tay, những cú giầy đập, lẫn lộn, tương tác năm càng queo của em khi ngủ. Em là một cô bé xinh xắn, dễ thương, ngoan ngoãn. Tôi yêu em, nhưng vì cách nhau tới mười ba tuổi nên ngoại trừ việc chung họ, giữa chúng tôi dường như chẳng có điểm gì chung.

Khi Catherine lên bốn, tôi rời khỏi nhà để đi học đại học. Bốn năm sau, tôi chuyển đến Colorado làm việc và kết hôn. Sau khi sinh đứa con đầu lòng, chúng tôi chuyển đến Missouri, sau đó tôi có thêm Illinois, Wisconsin và cuối cùng là Florida. Chớp mắt, tôi đã trở thành một bà già gần sáu mươi tuổi, yên phận nghỉ hưu và chào đón đứa cháu thứ tám bước vào thế giới. Catherine sống ở Illinois, đã kết hôn và làm giáo viên dạy lớp một. Hầu hết con của em vẫn còn ở tuổi thiếu niên. Cuộc sống của chúng tôi gần như không có gì giống nhau, kể từ ngày tôi đặt mỗi quan tâm về sự ra đời của đứa em gái duy nhất sau chiếc radio báo thức cho đến bây giờ.

Nhưng mọi chuyện thay đổi vào một ngày năm 2005 khi Catherine đến thăm tôi. Đó là lần đầu tiên Catherine đến thăm tôi mà không đi cùng chồng cũng như các con. Chúng tôi hơi ngỡ ngàng khi nhận ra đó thật sự là lần đầu tiên trong đời chúng tôi một mình ngồi bên nhau. Thỉnh thoảng chúng tôi cũng đến thăm nhau, nhưng chưa bao giờ đi mà không có gia đình theo cùng.

Trong tuần đó, chúng tôi đã đi dạo, đi bơi, cùng nhau nấu ăn, đi xem phim, cười nói, tâm sự. Chúng tôi đã nói với nhau rất nhiều điều mà trước chưa bao giờ chúng tôi kể cho nhau nghe. Tôi hỏi em có thích chèo thuyền kayak không. Em reo lên:

- Em rất thích!

Catherine chưa bao giờ ngồi trên thuyền kayak, chưa từng sử dụng ống thở, mặt nạ và thậm chí còn không thích bơi lội. Ngược lại, các môn thể thao dưới nước là niềm đam mê của tôi. Tôi chuyển tới Florida cốt là để có thể bơi và tận hưởng cảm giác tuyệt vời khi ngâm mình trong nước ấm áp.

Ngày hôm sau, tôi và Catherine lái xe về hướng Bắc. Chúng tôi đi mất hai giờ. Khi đến nơi, chúng tôi thuê một chiếc thuyền kayak dành cho hai người trên khúc sông cạn Weeki Wachee - nơi sẽ đổ vào vịnh Mexico. Sau khi cùng nhau tận hưởng không khí thoáng đãng giữa khung cảnh tuyệt vời, chúng tôi chèo đến cạnh một chiếc thuyền khác. Giữ nhiệm vụ chèo thuyền là một người đàn ông trung niên. Dường như ông ấy biết rất rõ về dòng sông này và cả những vùng phụ cận. Vừa bơi cùng với cháu gái và con gái, người đàn ông vừa nói về hệ thực vật, về những loài cá và lịch sử của dòng sông. Nửa giờ sau, ông vẫy chúng tôi:

- Này, lại đây! – Ông nói lớn. – Có một con bò biển lớn lắm! Nếu các cô đến nhanh và đừng làm ồn, các cô có thể lại gần nó đấy.

Ngay sau đó con gái và cháu gái ông nhảy xuống khúc sông sâu. Con gái ông đeo mặt nạ và ống thở để lặn sâu hơn tìm bò biển. Tôi nhảy khỏi thuyền và bơi đến chỗ cô ấy vừa nhô đầu lên. Tháo mặt nạ ra, người phụ nữ ấy cười rạng rỡ:

- Chị dùng cái này lặn xuống đi. Con bò biển rất lớn. Nó ở ngay dưới đó.

Cô ấy chỉ vào một vùng nước có vẻ sâu, chằng chịt rong biển và rễ cây. Tôi bơi nhanh đến đó, lặn xuống. Phía trước tôi là sinh vật to lớn tôi chưa từng thấy bao giờ. Sinh vật hiền lành đó dài ít nhất ba mét, đường kính thân một mét rưỡi. Tôi bơi nhẹ nhàng đến phía đầu nó và bắt đầu vuốt ve thân mình nó, tôi để ý thấy trên người nó có vài vết thương.

Một phút sau tôi trồi lên, nói hỗn hển:

- Catherine, em đến đây đi! Em phải thấy cái này mới được.

Em buộc thuyền lại và xuống nước, bơi đến chỗ tôi. Tôi đưa cho em mặt nạ và ống thở:

- Đây, đeo cái này vào! Con bò biển ở ngay đó. Nó to khổng lồ, chậm chạp nhưng tuyệt đẹp.

Catherine vô cùng hào hứng. Em cố gắng đeo chiếc mặt nạ cho vừa với khuôn mặt nhỏ của mình, sau đó nhét ống thở vào miệng. Tôi chỉ cho em cách thở. Nước phía trên đầu và rễ của những cây được nhô nhấp phía dưới làm cho em trông thật kỳ dị. Em bơi tệ hơn tôi nghĩ. Em hoảng sợ la lên khi xuống sâu hơn:

- Em không làm được! Mặt nạ đầy nước. Em không thở được.

Tôi nhất quyết không để đưa em gái duy nhất của mình lỡ mất cơ hội tuyệt vời như vậy trong đời. Tôi bước đến gần em:

- Leo lên lưng chị! Chị sẽ đưa em đến chỗ con bò biển, em chỉ cần úp mặt xuống nước và mở mắt là thấy được nó.

Em gái tôi thấp người, xương nhỏ và nhẹ ký hơn tôi, nhảy lên và bám chặt lấy lưng tôi. Tôi cùng em bơi đến chỗ con bò biển. Em nhúng đầu xuống nước, sau đó ngẩng lên, hét một cách phấn khích:

- Em thấy nó! Em thấy nó rồi!

Em lại cúi xuống để vuốt ve sinh vật kỳ lạ, tay chân em quẫy nước như điên. Tôi nắm chặt tay em mỗi lần em cúi xuống. Em trồi lên và thối phì phì:

- Tuyệt quá! Em muốn kể cho tụi học trò của em nghe về chuyện này ngay bây giờ!

Con bò biển bắt đầu chuyển động về phía trước một cách chậm chạp. Chúng tôi bơi theo nó khoảng mười mét trước khi nó lặn sâu hơn. Đến đó thì chúng tôi mất hẳn dấu sinh vật biển tuyệt nhất mà chúng tôi từng thấy. Lát sau, hai chị em tôi trở lại thuyền rồi ung dung chèo quanh một khúc sông rộng. Đi được một lúc thì Catherine hét lên:

- Chị, nhìn kìa chị! Có một con khác ngay bên cạnh thuyền của chúng ta! Nó là con bò biển con. Nhìn kìa, ở bên trái đó! Trời ơi!

Tôi quay qua đúng lúc thấy một sinh vật nhỏ hơn rất nhiều, dài gần một mét, lặn xuống dưới thuyền của chúng tôi và lại trồi lên ở bên kia. Con bò biển con bơi nhẹ nhàng qua lại dưới thuyền của chúng tôi khoảng mười phút trước khi lặn mất. Catherine và tôi quá bất ngờ đến nỗi không nói được tiếng nào. Đó là một trong những khoảnh khắc tuyệt vời nhất mà tạo hóa đã ban tặng cho chúng tôi. Sau một hồi im lặng, Catherine quay qua tôi nói:

- Pat, hôm nay là ngày tuyệt vời nhất trong đời em.

Tôi gần như nín thở vì hạnh phúc. Tôi nhớ lại tôi đã cảm thấy mình khéo léo và mạnh mẽ đến thế nào khi giữ em trên lưng để em yên tâm lặn xuống ngắm bò biển. Rồi tôi lại nhớ ngày em chào đời. Bỗng nhiên ký ức tuổi thơ trôi qua. Tôi chỉ còn nghĩ đến em – người em của hiện tại. Không biết tự bao giờ ngày đó đã trở thành ngày tuyệt vời nhất trong đời tôi, vì đó là ngày tôi trở thành người chị đúng nghĩa của em.

- **Patricia Lorenz**

Không ai bắt tử

Tôi vừa mất đi một kho báu, một người em, một người bạn, một điều mà không gì có thể sánh được. Em là mặt trời cuộc sống, là nụ cười trên môi, là bàn tay xoa dịu nỗi đau buồn. Tôi chưa bao giờ giấu em bất cứ điều gì, vì thế tôi cảm thấy mình như vừa mất đi một phần thân thể.
(Tâm sự của Cassandra Austen khi em gái qua đời)

Cơn gió lồng lộn trong nghĩa trang cuốn tung lớp tuyết trải dài như một tấm thảm tinh khôi. Tôi rùng mình vì lạnh và rúm người lại nghe lòng quặn thắt. Trong cái lạnh buốt giá, chúng tôi đưa tiễn người chị yêu quý về nơi yên nghỉ cuối cùng.

Đó là chị dâu của tôi. Nhưng sau chùng ấy năm chung sống, chị trở nên thân thiết chẳng khác nào một người chị gái. Sự qua đời của chị khiến tôi không tránh khỏi cảm giác hụt hẫng. Chị là người đầu tiên trong những người thân của tôi qua đời.

Tôi vẫn còn nhớ mới ngày nào đây khi anh trai tôi trở về từ căn cứ Không quân và thông báo rằng anh sẽ lấy vợ. Lúc ấy, chị còn là một cô gái trẻ, hiền lành, thật thà. Chị mười tám tuổi, còn tôi thì kém chị hai tuổi.

Tôi vô cùng háo hức và vinh hạnh được làm phù dâu trong đám cưới của anh chị. Đó cũng là lần đầu tiên tôi làm phù dâu. Tôi chưa bao giờ cảm thấy bản thân mình tuyệt vời và quan trọng như thế. Và hơn hết là tôi có thêm một người chị. Thật ra thì tôi có một người em gái, nhưng với một đứa con gái mười sáu tuổi thì đứa em gái mười tuổi chẳng khác gì một kẻ vương chân. Khi lớn lên, mọi chuyện thay đổi, nhưng quả thật lúc đó tôi chẳng thấy em gái mình có ý nghĩa gì cả. Vì thế tôi rất vui khi có thêm một người chị mới, một người gần tuổi tôi hơn.

Nhiều năm sau khi cưới, anh chị tôi luôn sống xa nhà. Khi anh chị trở về nhà sống thì đến lượt tôi lại đi xa. Tôi phải đi công tác hết nơi này đến nơi kia, mọi người trong gia đình gọi tôi là *"đôi chân không mệt mỏi"*. Tuy vậy, trong suốt thời gian đó, chúng tôi luôn dành thời gian đến thăm nhau. Khi con cái đã lớn, chúng tôi ngồi bên nhau cùng ăn tối, trò chuyện, xem những tấm hình cũ, kể chuyện về con cái khi chúng còn nhỏ. Cuộc sống cứ thế diễn ra và tôi chưa bao giờ ý thức được chúng tôi đang tiến gần đến cái chết. Nếu nhận ra điều đó, có lẽ tôi đã đến thăm chị nhiều hơn, sẽ cười nhiều hơn và khóc nhiều hơn cùng chị trong lúc ôn lại kỷ niệm xưa.

Tôi mừng vì mình vẫn có cơ hội nói lời tạm biệt với chị. Căn bệnh ung thư làm chị phải chịu đựng một thời gian dài trước khi ra đi. Sự sống của chị trở nên mong manh hơn bao giờ hết vào mùa hè và mùa xuân. Lần đầu tiên chị vào bệnh viện cấp cứu, tôi đã nghĩ tôi không còn được gặp lại chị nữa, nhưng chị vượt qua được. Chị đã nỗ lực, nỗ lực cho đến tận phút cuối cuộc đời. Tôi mừng vì mình có cơ hội nói lời giã từ với chị trong thời gian đó và cảm ơn chị vì chị đã là chị của tôi trong suốt 50 năm qua.

Chị và anh trai tôi vẫn tổ chức kỷ niệm đám cưới vàng vào mùa xuân năm đó. Một năm trước họ đã chuẩn bị ngày lễ này rất kỹ, từ địa điểm đến các nghi thức và khách mời. Không ngờ, buổi lễ ấy lại diễn ra trong một phòng bệnh. Khi chị và anh lặp lại lời thề, khuôn mặt chị thanh thản, bình an lạ thường. Chị đã ra đi trong bộ áo đẹp nhất mà chị đã chuẩn bị cho ngày kỷ niệm đám cưới vàng. Chị đã thể hiện sự dũng cảm tuyệt vời trong cuộc chiến chống lại từng tế bào ung thư giai đoạn cuối suốt 9 tháng. Cuối cùng thì cái chết cũng giải thoát chị khỏi sự chịu đựng đau đớn.

Chị không bắt tử, và tôi hiểu mình cũng vậy.

Rời khỏi nghĩa trang, tôi ra về, người cóng lạnh và tê tái vì nỗi buồn không thể diễn tả nổi. Nhưng cuộc đời tôi đã có một ý nghĩa mới. Mọi thứ xung quanh tôi trở nên quan trọng hơn bao

giờ hết.

Tôi miên man nghĩ: *“Có lẽ đây là lần cuối cùng tôi nhìn thấy bầu trời đỏ rực ánh hoàng hôn trước khi màn đêm kéo xuống”*. Những bài hát vốn quen thuộc bỗng làm tôi dâng trào cảm xúc, những giọt nước mắt chọt lấn dãi trên sống mũi cay cay. Bàn tay của chồng tôi hình như ấm áp hơn, nụ cười của cháu tôi trong trẻo hơn. Tôi chú ý đến từng thứ, từng thứ một xung quanh mình... Tôi nghĩ về những việc mà mình chưa hoàn thành. Tôi tự hỏi mình thứ gì là quan trọng hơn.

Trong những ngày cuối cùng của cuộc đời, chị tôi nhận ra sự ngắn ngủi của cuộc sống và thường khuyên mọi người. “Đừng thù hằn ai cả, hãy yêu thương nhau!”. Không biết chị đang nghĩ về ai khi nói những lời đó, nhưng tôi thích ý nghĩ rằng trong lời nói của chị có hình bóng của tôi.

Những ngày gần đây tôi hay nghĩ về những bất đồng trước đây giữa tôi với những người xung quanh. Có những bất đồng khiến tôi mất đi rất nhiều bạn. Tôi ước gì mình có thể làm lại.

Đúng là cuộc sống vô cùng ngắn ngủi, tôi biết một ngày nào đó tôi sẽ gặp lại chị. Và khi đó, tôi sẽ cảm ơn chị vì bài học này – chẳng ai bất tử, vì vậy hãy sống hết mình cho từng phút giây của cuộc đời.

- Sandra I. White

Người mẹ thứ hai

Chia sẻ niềm vui, niềm vui sẽ nhân đôi.

Chia sẻ nỗi buồn, nỗi buồn sẽ vơi bớt một nửa.

Tôi ghét chị!

Không có gì phải nghi ngờ về điều này. Tôi ghét chị đến mức ghét luôn từng mi-li-mét đất mà chị đặt chân lên. Chị cao ráo và xinh đẹp, tôi lùn tịt và xấu xí. Chị đối xử với tôi như thể tôi là đồ bỏ đi. Và tôi cho phép chị làm thế vì chị lớn hơn tôi. Chị hay chọc ghẹo tôi và làm tôi cảm thấy mình y như đứa giúp việc. Trong gia đình, tôi là đứa cuối cùng được phép làm mọi việc theo ý mình, và cũng là người đầu tiên vướng vào rắc rối. Tôi không hiểu tại sao, dường như số phận của tôi là như thế.

Tôi ghét chị. Và tôi luôn cố nhắc bản thân không được quên điều đó. Chúng tôi vẫn tiếp tục cuộc chiến không cân sức như thường lệ, cho đến một ngày bố mẹ tôi nói rằng họ sẽ ly dị. Làm sao có chuyện này được chứ? Đúng là thỉnh thoảng bố mẹ có cãi nhau, nhưng nhà nào mà chả thế, có gì lạ đâu. Mọi chuyện tưởng như bình thường nhưng đằng sau đó lại ẩn chứa những mâu thuẫn không thể dung hòa được. Ngay trước khi tôi có thể chấp nhận mọi chuyện thì mẹ tôi bỏ đi. Lúc đó tôi mới 12 tuổi. Chưa bao giờ tôi cảm thấy mình bé bỏng và bất lực như thế vào cái ngày mẹ ra đi. Bỗng nhiên, tôi như trở lại một mình.

Không, tôi không muốn chấp nhận điều này. Bạn bè bắt đầu xa lánh tôi vì cha mẹ chúng không muốn chúng chơi với một đứa trẻ không ai ngó ngàng trong một gia đình tan vỡ như tôi. Tôi bắt đầu một cuộc sống tự lập. Tôi tự giặt quần áo, mặc dù trước đó tôi chưa bao giờ phải làm việc này, cũng như không biết phải giặt thế nào. Tôi phải tự nấu ăn những lúc bố đi làm về muộn... Mọi thứ xung quanh trở nên đáng ghét trong mắt tôi. Tôi ghét mẹ vì mẹ đã bỏ rơi tôi, ghét bố vì bố đã để mẹ đi, và ghét chính bản thân mình vì quá vô dụng. Còn với Dana – người chị gái, tôi nghĩ tôi không còn đủ hơi sức để ghét chị nhiều như trước nữa.

Rất nhiều ngày sau khi tan trường, tôi phải trở về một căn nhà trống không, xem ti-vi, làm hỏng bữa ăn tối và ngồi khóc một mình. Dana có cuộc sống riêng của chị, cuộc sống của một người lớn, đầy bạn bè, vui chơi, hẹn hò và những buổi tiệc tùng. Bạn trai của chị thì gần như sống ở nhà chúng tôi. Và hai người đó thường đem tôi ra làm trò cười, nhưng tôi không mấy quan tâm.

Một ngày sau khi bị chọc đến phát khóc, tôi chạy vào phòng mình, nằm cuộn tròn trên giường và khóc tức tưởi. Khóc như chưa bao giờ được khóc. Tôi ước được quay trở lại cuộc sống như trước kia. Tôi sẽ đấu tranh, sẽ làm bất cứ điều gì để mọi việc trở lại như cũ. Tôi khóc cho đến khi nước mắt khô cạn, mệt lả và chỉ còn lại những cơn nấc liên hồi.

Bỗng nhiên tôi cảm thấy ai đó bên cạnh mình. Tôi quay lại và thấy Dana đang ngồi trên giường. Cơn giận dữ khiến tôi muốn hét lên đuổi chị ra ngoài, nhưng vẻ mặt chị làm tôi ngưng lại. Tôi cúi mặt xuống giường, gấu gồng:

- Đi đi! Ra ngoài đi!

Dana đưa tay vuốt mấy cọng tóc lòa xòa trên mặt tôi:

- Chị xin lỗi!

Tôi nín thở, chờ đợi tiếng cười giễu cợt của bạn trai chị. Thâm tâm tôi nghĩ rằng anh ta đang đứng đâu đó ngay cửa và chỉ chờ chị ra hiệu để phá lên cười. Mấy lời dịu dàng này chỉ là

một trò đùa khác của họ mà thôi. Nhưng Dana lại nằm xuống bên cạnh tôi và xoa lưng tôi:

- Sao vậy? – Chị dịu dàng hỏi. Sự dịu dàng của chị khiến nước mắt tôi chảy dài.

- Em ghét chị! Em chỉ muốn mẹ về nhà thôi. Em ghét chị! Chị cũng ghét em! Em ghét hết mọi thứ trên đời này.

- Không, em không ghét chị. – Dana nói.

Tôi muốn hét lên: “Em ghét chị nhất trên đời này!”. Tôi cố mở miệng ra nhưng câu nói ấy ứ nghẹn trong cổ. Sự thật là tôi không hề ghét Dana. Tất cả những gì tôi muốn là được chị yêu thương nhiều hơn. Có phải người chị nào cũng làm cho em mình khao khát được yêu thương đến thế không? Tại sao điều đó lại làm tôi khó chịu và đau đớn đến vậy? Dana là người gần gũi với tôi nhất, là người giống mẹ nhất. Nhưng trước nay dường như chị chưa bao giờ nhận ra tôi cần chị đến mức nào. Và chính vì chị không cần sự giúp đỡ cũng như tình yêu của tôi như tôi cần chị nên tôi mới ghét chị đến thế.

- Chị đâu có ghét em. – Dana dỗ dành.

- Có, chị có ghét em. – Tôi thốt thức. – Chị luôn tìm cách ăn hiếp em.

- Chị là chị của em, vì thế chị phải ăn hiếp em. – Dana vừa nói vừa cười, làm như đây là điều hiển nhiên tôi phải chấp nhận. – Nhưng điều đó không có nghĩa là chị ghét em.

Dana vòng tay ôm lấy tôi:

- Chị thương em lắm, Stacey!

Bỗng dưng mọi nỗi buồn và sự tủi thân trong tôi tan biến. Tôi không quan tâm ngày mai chị sẽ đối xử với tôi thế nào, có còn chọc ghẹo và ăn hiếp tôi nữa hay không. Tôi cũng không quan tâm đến việc những lời nói này của Dana có xuất phát từ đáy lòng chị hay không. Tôi không cần phải xa chị mười năm hay tìm đến một nơi ở khác cách nhà mình 600 dặm để tránh phải gặp chị hàng ngày. Ngay bây giờ, ngay lúc này đây, tôi muốn tin chị. Tôi cần chị. Tôi xoay người qua và chui vào lòng chị, để chị ôm ấp tôi, xoa dịu tất cả những vết thương trong lòng tôi.

Ngày đó đã trở thành ngày kỷ niệm, không bao giờ phai mờ trong tôi. Thỉnh thoảng tôi vẫn cảm thấy mọi chuyện như mới xảy ra vậy. Chị đã bên cạnh, ôm lấy tôi khi tôi cần, và cho đến bây giờ vẫn vậy. Chị vẫn luôn ôm lấy tôi khi tôi cần.

- Stacey Granger

Ký ức tuổi thơ

Mục đích sống của chúng ta là gì?

Nếu không đạt được những điều ấy, liệu cuộc sống của chúng ta có hạnh phúc hơn không?

- George Eliot

Tháng 11 năm 1957, tôi vào lớp một. Mỗi sáng, mẹ để tôi tự chọn áo đầm mặc đến trường, rồi giúp tôi chải chuốt gọn gàng và chuẩn bị đầy đủ những thứ cần thiết trước khi đi. Tôi rất thích đi học. Tôi thích nắm lấy tay chị Myra cùng đến trường. Những lúc đó tôi cảm thấy tự hào và thấy mình như lớn hẳn. Myra - chị tôi, mười một tuổi và đang học lớp sáu. Hai chị em tôi học cùng một trường. Lớp của chị ở tầng bốn, lớp tôi ở tầng hai. Mỗi sáng chúng tôi cùng rời nhà, tay trong tay. Trên đường đi, Myra kể cho tôi rất nhiều điều. Nào là về bạn bè của chị, lớp chị đang học, xe trượt tuyết cha sẽ mua cho chị em tôi, và cả những đám mây màu cánh vạc...

À, Myra còn nói về một buổi tiệc bất ngờ mẹ dự định tổ chức cho cha, mừng sự kiện cha được thăng chức.

- Chúng ta sẽ đến những khu vườn thực vật vào chủ nhật. Chắc chắn chị sẽ để quên một thứ gì đó và cần quay về nhà. Đố em chị sẽ quên gì nào?

Trước khi tôi đoán ra nó là cái gì thì chúng tôi đã đi qua sáu dãy nhà và đã đến trước sân trường. Đó cũng là nơi chị em tôi chia tay để ai về lớp nấy. Tất cả học sinh lớp một xếp thành hàng và chờ người hướng dẫn đến, thường thì một học sinh lớp năm hay lớp sáu sẽ dẫn chúng tôi vào lớp. Denise - người giám sát, đón chúng tôi như thường lệ và dẫn chúng tôi lên cầu thang.

Hôm nay là một buổi sáng đặc biệt, cô Cohen - cô giáo của tôi, phải ra ngoài một lát. Cô ấy nhờ Denise trông coi lớp và hướng dẫn chị ấy gọi từng hàng lên treo áo khoác và nón lên móc.

Tôi rất ngưỡng mộ giáo viên của tôi. Họ thật xinh đẹp. Cô Rubinstein chẳng hạn, cô rất đẹp. Tôi thích cách cô làm cho phần đuôi tóc đen bóng cong lên và cách cô trang điểm nhẹ nhàng nhưng đầy cuốn hút. Cô Cohen cũng dễ thương, dù cô trẻ hơn cô Rubinstein và hiện đại hơn. Nếu sau này tôi xinh đẹp, có lẽ tôi cũng sẽ làm giáo viên.

Trong khi đang miên man suy nghĩ, tôi nghe Denise nói:

- Hàng một, lên treo áo khoác.

Tôi bước lên và cẩn thận treo áo khoác của mình lên cái móc kim loại, ngồi xuống và tiếp tục nghĩ về những công việc mà một người phụ nữ xinh đẹp sẽ làm. Tiếp viên hàng không, ngôi sao điện ảnh...

Tiếng chị Denise loáng thoáng bên tai tôi:

- Hàng sáu, lên treo áo khoác!

Lúc đó tôi chợt nhận ra rằng tôi vẫn đội nón trên đầu. Tôi nhanh chóng bỏ nón xuống và đi đến góc phòng, treo nó lên giá. Denise nhìn tôi và la lên:

- Benita, hàng sáu đang treo áo khoác. Em ở hàng sáu à?

Tôi ngượng ngùng trả lời:

- Không, nhưng lúc này em quên treo nón.
- Em quên treo nón? – Denise nhại lại, rồi hỏi. – Em ngồi hàng nào?
- Dạ, hàng một. – Tôi trả lời. – Nhưng em quên treo nón.

- Trước đó chị đã gọi hàng một rồi. – Denise rít lên. – Vì em lơ đãng, không treo nón khi được gọi nên em sẽ phải đội nón hết buổi sáng. Bây giờ thì đội nón lên và ngồi xuống.

Cả lớp nhìn chăm chăm vào tôi, mặt tôi bắt đầu nóng lên. Tôi ngồi xuống, đội nón lên và cắn chặt môi dưới đến mức muốn bật máu. “Khi cô Cohen trở lại, cô sẽ để cho tôi bỏ nón ra và treo nó lên. Lúc đó Denise sẽ biết chị ngu ngốc thế nào”, tôi nghĩ. Thế nhưng ngay sau khi cô Cohen trở lại, Denise đã đến bên cô và thì thầm vào tai cô. Tôi biết đó là nói về tôi vì cả hai đều nhìn vào tôi.

Cô Cohen không bảo tôi bỏ nón ra. Không những thế, cô còn không nói bất cứ điều gì với tôi. Cứ vậy, tôi ngồi lặng im, ngượng ngùng trên chiếc ghế của mình, ở hàng đầu tiên, với chiếc nón trên đầu trong suốt buổi sáng.

Khi đón tôi về nhà ăn trưa, Myra nhìn một lúc vào sắc mặt tái xanh của tôi, nhăn mặt và hỏi:

- Có chuyện gì với em vậy Beni?

Tôi kể lại với chị chuyện đã xảy ra trong sự giận dữ, thốn thức và sứt sứt. Chị nói:

- Điều đó kinh khủng với em lắm phải không? Đúng là họ đã sai, và em phải nói điều này với mẹ.

Nhưng tôi không thể. Tôi cố ăn trưa, nuốt thức ăn một cách khó khăn. Bao tử của tôi bắt đầu đau. Tôi nằm trên ghế sofa, im lặng chịu đựng. Tôi không muốn trở lại trường, nhưng lại không thể nói với mẹ lý do tại sao. Mẹ sờ trán tôi lo lắng:

- Con không sốt, nhưng trưa nay mẹ sẽ cho con ở nhà.

Sáng hôm sau, tôi nói với mẹ bao tử tôi vẫn còn đau, nhưng mẹ không cho tôi ở nhà trừ khi tôi đến bác sĩ. Mẹ đưa tôi đến phòng khám. Sau khi bác sĩ Skodnick khám cho tôi xong, mẹ bảo tôi ngồi trong phòng chờ để mẹ nói chuyện với bác sĩ. Trong khi ngồi chờ, tôi đã nghĩ đến những cách để có thể ở nhà mà khỏi đến trường. Khoảng mười hai giờ trưa, chúng tôi về đến nhà. Tôi thắc mắc tại sao Myra không về nhà ăn trưa. Nhưng mẹ không trả lời mà lại hỏi tôi: - Benita, bác sĩ không thấy con có bệnh gì hết. Chắc chắn đã có chuyện gì đó ở trường làm con cảm thấy bệnh. Nào, giờ hãy nói cho mẹ nghe chuyện gì đã xảy ra.

Nhưng tôi không thể.

Sáng hôm sau mẹ cho biết mẹ sẽ đưa tôi và Myra đến trường. Tôi mặc cái áo đầm con nít nhất, cổ màu xanh bạc hà, cổ màu trắng - kiểu dành cho các bé gái. Mẹ biết tôi ghét cái áo đó, nhưng mẹ không nói gì hết. Mẹ chỉ kiểm tra để chắc chắn tôi đã sạch sẽ và gọn gàng.

Sự căng thẳng và im lặng kéo dài suốt quãng đường đến trường. Đến nơi, cả mẹ và Myra cùng dẫn tôi vào hàng. Sau đó tôi thấy họ bước lên cửa chính và đi vào trong tòa nhà. Tim tôi đập thình thịch đến nỗi tôi sợ rằng mọi người có thể nghe thấy tiếng trống ngực dồn dập trong tôi. Denise đến để đón và dẫn chúng tôi vào lớp như mọi khi. Chúng tôi ở trong lớp chưa đầy hai phút thì hiệu trưởng Rose xuất hiện trước cửa lớp với mẹ và Myra. Rồi cô Rose đi vào, yêu cầu cô Cohen và Denise ra ngoài. Đó là lần cuối cùng tôi thấy Denise.

Sáng hôm sau, Myra nắm tay tôi và chúng tôi cùng đi đến trường:

- Chị đã ở đâu vào giờ ăn trưa hôm qua vậy?

- Tôi hỏi.

- Chị đã nói chuyện với cô Gayrol, rồi có vài việc đặc biệt phải làm. – Chị trả lời. Cô Gayrol là cô giáo của Myra. Thỉnh thoảng khi mẹ không có nhà vào bữa trưa, Myra đã dẫn tôi đến phòng cô Gayrol, và chúng tôi ăn trưa ở đó với cô. Cô ấy không xinh đẹp như cô Cohen hay cô Rubinstein nhưng chắc chắn cô ấy là một người tốt và rất đáng yêu.

- Chị có một bất ngờ cho em đấy!

Myra nói, đưa tôi đến sân trường và thả tay tôi ra. Lần này chị không nói tạm biệt nữa. Chị đứng phía trước hàng và nói:

- Chị là Myra, chị sẽ là người giám sát mới của các em. Bây giờ yên lặng xếp hàng nào các cô cậu bé!

Rồi chị đến bên tôi và nói:

- Chị sẽ không để bất cứ chuyện gì xảy ra với em nữa đâu, Beni. Hãy nhớ là nếu em cần chị, chị luôn ở phòng 402.

Sau đó chị dẫn chúng tôi lên cầu thang. Tôi mỉm cười.

- Benita Glickman

Không ràng buộc

Yêu là tuyệt đối tin tưởng và không bao giờ tuyệt vọng.

- Robert T. Young

Chị Jackie luôn xem mình như người mẹ thứ hai của tôi. Từ nhỏ đến lớn, đặc biệt là thời niên thiếu, không lúc nào chị không để mắt đến tôi. Chị lảng vảng bên tôi như một bà mẹ nhỏ, mặc cho tôi tỏ ra bực bội. Mãi sau này, khi đã đi hết nửa cuộc đời, tôi mới cảm nhận được trong sự lảng vảng ấy là cả tình thương yêu chị dành cho tôi, một tình yêu không điều kiện và quý giá hơn bất kỳ điều gì trên đời.

Tôi nhận ra điều ấy vào ngày 31 tháng 8 năm 2001. Đó là ngày tôi phải nhận một cuộc điện thoại không mong đợi. Giọng khác thường của Jesse, đứa con trai út từ đầu dây bên kia khiến tôi lập tức linh cảm có điều gì đó không hay đã xảy ra. Đầu óc tôi bắt đầu chạy đua với một loạt giả thuyết.

- Có chuyện gì hả con? – Tôi hỏi.

Không có tiếng trả lời, chỉ có tiếng thốn thức dội vào tai tôi. Tôi càng thêm lo sợ và nghĩ đến những trường hợp xấu nhất có thể xảy ra. Tôi còn có ba đứa con trai nữa. Chúng đều đã lớn. Nếu có chuyện gì xảy ra với chúng, chắc chắn chúng sẽ gọi cho tôi. Tam thời tôi yên tâm về ba đứa còn lại. Và lúc này, trong đầu tôi lờ mờ đoán được chuyện gì đã xảy ra. Tôi hít một hơi dài rồi hỏi con trai một cách khó khăn:

- Cha con có chuyện gì phải không?

- Dạ! – Jesse đáp.

- Là chuyện gì vậy con? – Tôi hỏi.

Nỗi lo sợ lớn dần trong tôi, đánh thức những kỷ niệm mà tôi cất giữ suốt hai mươi lăm năm. Mười năm trước, tôi và Lee đã ly hôn. Chúng tôi vẫn sống trong cùng thị trấn và thường xuyên gặp gỡ vì công việc. Như nhiều cặp vợ chồng khác, sự tan vỡ của chúng tôi cũng có những nỗi đau, những sai lầm, và kéo theo là sự thất vọng của con cái... Tất cả khiến cho khoảng cách giữa chúng tôi ngày một xa thêm. Nhưng, anh ấy vẫn là cha của các con tôi và tôi luôn cầu mong mấy cha con luôn luôn vui vẻ với nhau. Anh là một người đàn ông tốt. Có nhiều điều ở anh khiến tôi thực sự ngưỡng mộ. Tôi hy vọng những đức tính tốt đẹp của anh sẽ xoa dịu nỗi đau mất mát của các con tôi.

- Cha con thế nào rồi?

Tôi hỏi Jesse lần nữa, sẵn sàng chấp nhận điều khủng khiếp nào đó đã xảy ra, có thể là tai nạn giao thông hoặc là cơn đau tim khiến anh ấy phải nhập viện. Chỉ duy nhất điều Jesse sắp nói là tôi không ngờ được.

- Cha chết đuối rồi mẹ ơi!

Giọng Jesse thốn thức. Sau đó thẳng bẻ kể cho tôi chuyện gì đã xảy ra, nhưng tôi gần như chẳng hiểu nó đang nói gì. Sau này, khi bình tĩnh hơn tôi mới biết anh gặp tai nạn vào lúc gần trưa trên hồ ở phía bắc Idaho. Anh bơi không giỏi, nhưng trong lúc cao hứng, anh đã nhảy xuống hồ mà không cần đồ lặn. Anh bơi quá xa thuyền và không thể quay lại. Trời lại bắt đầu nổi gió, chiếc thuyền càng lúc càng trôi xa. Anh kêu cứu nhưng không một ai nghe thấy. Và giờ đây các con trai tôi đã mất cha vĩnh viễn. Khi chúng tôi ly hôn, con tôi mất cha một lần, và lần

này chúng lại mất thêm một lần nữa.

Có lẽ khó có ai hiểu được cảm giác của tôi lúc này. Vì chính tôi cũng không hiểu được cái cảm giác của sự mất mát và nỗi đau kỳ lạ mà cái chết của anh đem lại cho tôi. Mười sáu tuổi, tôi kết hôn với anh. Chúng tôi đã có những tháng ngày hạnh phúc bên nhau, nhưng rồi cuộc lại chia tay ở tuổi ba mươi. Tôi có thể cảm thấy đau lòng, nhưng sao tôi lại khổ sở đến thế này chỉ vì người đàn ông mà tôi đã chọn chôn vùi trong quá khứ từ mười năm trước.

Sau khi bình tĩnh hơn, tôi lái xe đến nhà Jesse để ở bên con. Tôi gọi cho chị gái mình vì tôi cần ai đó trấn an tôi rằng “Mọi chuyện rồi sẽ ổn!”.

Tôi cần điều đó hơn bất cứ điều gì khác. Nhưng khi gọi và kể cho chị nghe chuyện đã xảy ra, chị lại dịu dàng nói:

- Chị hiểu cảm giác của em lúc này!

Tuy chị không nói đúng điều tôi muốn, nhưng tôi cảm thấy nhẹ nhàng hơn bao giờ hết vì tôi biết chị là người hiểu tâm trạng của tôi lúc này. Bốn năm trước, chồng cũ của chị cũng qua đời vì bệnh. Lúc đó anh ấy chỉ mới bốn mươi ba tuổi.

- Sẽ không có ai hiểu được cảm giác của em! – Chị nói. - Nhưng chị hiểu.

Những lời nói của chị nâng đỡ tôi rất nhiều trong hoàn cảnh đó. Nhiều tuần sau tang lễ, những lúc nhớ về chồng cũ của mình, tôi chợt nghĩ đến người anh rể đã qua đời. Lúc ấy khi chị gọi điện thông báo với tôi về cái chết của anh, tôi đã nói với chị:

- Đó không phải là một sự giải thoát sao?

Ôi, không hiểu sao lúc đó tôi lại nói như thế. Không những tôi không an ủi chị mà còn nghĩ cái chết của anh ấy là một dịp để ăn mừng. Đúng là anh rể của tôi không phải là một người chồng tốt. Sau khi ly dị, chị luôn lo sợ anh ấy sẽ làm tổn thương các con. Thời gian ba năm sau ly hôn, chị phải sống trong tâm trạng lo âu, sợ hãi và thất vọng. Vì thế ngay khi nghe tin anh ấy mất, tôi tin đó là một điều tốt đẹp cho chị. Nhưng đến bây giờ tôi mới hiểu rằng lúc đó chị đã đau buồn thế nào. Tôi vội vã đến gặp chị, chia sẻ với chị những cảm xúc trong lòng. Từ đó chúng tôi gặp nhau nhiều hơn, vừa đi dạo vừa nói chuyện về cảm giác đau đớn khi một người nào đó từng đóng một vai trò lớn trong cuộc đời mình đột ngột ra đi.

Khi bắt đầu biết quan tâm đến cuộc sống của chị và những gì chị đã làm cho tôi, tôi đã cảm thấy xấu hổ vì sự ích kỷ của mình. Ai đã an ủi chị khi chị đau buồn? Khi tôi và Lee mới ly dị, chị đã luôn bên tôi, nướng bánh cho tôi vào ngày sinh nhật, tặng tôi một món quà nhỏ để tôi vui lên. Chị đã gọi cho tôi khi tôi cảm thấy không ổn. Chị đã khuyên tôi khi tôi làm những điều không nên; an ủi, cổ vũ tôi bất cứ khi nào tôi yếu đuối. Vậy mà tôi đã ở đâu khi chị đau buồn?

- Chị hiểu cảm giác của em lúc này!

Chị đã nói như vậy vào ngày Lee mất, trong khi tôi chưa bao giờ để tâm xem chị thế nào - không chỉ lúc chồng cũ chị qua đời mà cả trong suốt những tháng ngày đã qua. Tôi chỉ biết luẩn quẩn trong cuộc đời và nỗi đau của chính mình mà chưa bao giờ dành vài phút để nghĩ về những gì chị chịu đựng. Trước đây, tôi luôn nghĩ chị là chỗ dựa vững chắc không bao giờ sụp đổ trong cuộc đời tôi, nhưng giờ đây tôi nhận ra rằng, chị cũng chỉ là một người phụ nữ, giống như tôi, nhưng chị khác tôi ở chỗ: chị luôn yêu tôi không điều kiện, bất chấp những nỗi đau của riêng chị.

Giờ đây tôi đã nhìn chị mình theo một cách khác. Chị vẫn luôn lãng xảng, dằn dò tôi đủ thứ và luôn cương quyết ngăn cản những lúc tôi mắc sai lầm. Hơn thế nữa, đằng sau đó, tôi còn

nhận thấy ở chị sự dịu dàng của một người chị, người mẹ. Tôi cũng hiểu rằng đằng sau những nghị lực của chị là nỗi đau chị từng gánh chịu. Năm tháng dần qua, khuôn mặt chị dịu lại cùng với sự chấp nhận và tha thứ cho tất cả những gì đã xảy đến. Lúc đó là lúc tôi biết rằng chị là người quan trọng nhất trong cuộc đời tôi, người chưa bao giờ đòi hỏi tôi bất cứ điều gì, người sẵn sàng cho tôi tình yêu thương mà không cần bất cứ sợi dây ràng buộc nào.

- Cheryl Ann Dudley

Em chồng

Khi ở bên một người bạn là lúc trái tim bạn trở về.

- Emily Farrar

Tôi là con một. Và tôi thích điều này. Có người nói tôi ích kỷ, có người nói tôi ngu ngốc. Tôi không quan tâm. Khi được hỏi là có thích có một người chị hay một người anh không, tôi sẽ nói với họ điều mà cha mẹ đã nói với nhau:

- Chúng mình đã có một cô con gái hoàn hảo ngay lần đầu tiên.

Tôi nghĩ rằng điều này làm tất cả chúng tôi hạnh phúc.

Sau đó tôi kết hôn với Bill. Anh ấy có một cô em gái. Tính tình họ hoàn toàn đối lập nhau. Bill trầm tính, chứng chạc bao nhiêu thì cô em gái của anh sôi nổi, nóng nảy bấy nhiêu. Joyce thường khiến những việc đơn giản trở nên rắc rối.

Rồi một ngày, quá trễ khi Bill phát hiện ra anh bị ung thư ruột. Joyce bắt đầu thăm chúng tôi thường xuyên hơn, ít nhất là một lần một tháng. Với hai đứa con nhỏ cùng trách nhiệm nặng nề trong công việc, tôi thấy mừng vì sự thăm nom của em ấy.

Vào thứ bảy, khi bọn trẻ đi cắm trại hết, Bill gọi chúng tôi đến bên giường. Lúc này khả năng điều khiển cơ thể của anh đã yếu đi nhiều, anh bắt đầu khẳng định sự kiểm soát của mình bằng những cách khác. Anh phác thảo cho đám tang. Giấy tờ ở đây, quần áo ở đó, mục sư và âm nhạc mình yêu thích. Anh muốn trở về quê nhà ở Pennsylvania. Rồi anh nói:

- Anh để lại cho hai em món quà quý giá nhất.

Chúng tôi ngạc nhiên nhìn nhau. Ý của anh là gì?

- Anh để lại cho mỗi người một người chị em - người sẽ luôn lo lắng, yêu thương cho người kia. Vì chính mình và vì anh, hãy hứa sẽ chăm sóc yêu thương nhau.

Joyce cũng như tôi chưa bao giờ từ chối anh bất cứ điều gì, vì vậy chúng tôi nắm chặt tay nhau và hứa.

Trên suốt quãng đường đưa Bill về từ New Jersey, nơi diễn ra lễ truy điệu của anh, chúng tôi luôn đi cạnh nhau. Suốt mười ba năm qua, chúng tôi đã tiếp tục đi cạnh nhau như thế. Những kỳ nghỉ, lễ tốt nghiệp, gian khổ và sung sướng, em và tôi đã chia sẻ tất cả.

Bill đã cho tôi hai đứa con. Anh đã mang đến cho tôi không chỉ vật chất mà còn rất nhiều niềm an ủi, ý chí, và tình thương yêu. Hơn cả thế, anh còn tặng tôi một người em gái. Chúng tôi yêu anh. Dù cuộc sống đưa chúng tôi xuống những thung lũng xanh tươi hay lên núi Rocky, chúng tôi vẫn yêu anh, ngày càng nhiều. Dù không còn nữa, nhưng anh đã mang lại cho chúng tôi điều quý giá nhất: không bao giờ để chúng tôi phải cô đơn.

- Lois Wencil

Trong một giây, ánh sáng đi được 300.000 km. 1. Mong sao nước mưa đều hóa rượu, chỉ hận kiếp này đã không còn là người nữa. Cây gậy và củ cà rốt: là một khái niệm được dùng để chỉ một hành động đồng khuyến khích điều tốt (củ cà rốt) và trừng phạt điều xấu (cây gậy). 58. Là một dạng của thuyết hấp dẫn lượng tử. 59. Siêu không gian. 60. <http://news.com.com/2100-1017-269594.html?legacy=cnet>. 61. Yêu cầu khách hàng trả tiền trước khi giao hàng có thể là một hành động phạm pháp - do đó chúng ta sẽ không yêu cầu khách hàng thanh toán - tuy vậy, đây vẫn là thông lệ thường thấy. Tại sao những quảng cáo thương mại thường có dòng chữ “giao hàng trong vòng 3-4 tuần” trong khi một chuyến hàng từ New York tới California thực tế chỉ mất có 3-5 ngày? Bởi vì các công ty sẽ có thời gian sản xuất sản phẩm và sử dụng những thanh toán từ thẻ tín dụng của khách hàng để trang trải cho quá trình này. Một việc làm rất thông minh, dù trái luật. 62. Pay-Per-Click. 63. Công cụ tìm kiếm thức trên website. 64. Công cụ tìm kiếm thức trên website. 65. Chỉ áp dụng được với sản phẩm của Sherwood. 66. Tôi đã nghĩ ra khẩu hiệu thành công nhất cho sản phẩm BodyQUICK bằng cách nào? Tôi đã mượn ý tưởng từ khẩu hiệu dài và sinh lợi nhiều nhất cho sản phẩm Rosett a Stone. Tự sáng tạo ra một vòng quay mới sẽ rất tốn kém - tốt nhất là ta nên khôn ngoan đứng ngoài quan sát và học theo. 67. Adobe Dreamweaver là một chương trình ứng dụng phát triển web do công ty Macromedia sáng tạo ra. Hiện nay, chương trình này thuộc sở hữu của Adobe Systems sau khi công ty này mua lại Macromedia vào năm 2005. 68. Sherwood đưa điều khoản này lên trước nhằm đảm bảo người sử dụng không truy cập vào chỉ với mục đích tham khảo mức giá cuối cùng. Anh muốn các “hợp đồng” phải phản ánh thực tế, chứ không chỉ là các công cụ tham khảo giá. 69. Tiếp tục đặt hàng. 70. CPC: Cost-per-click. 71. Lưu ý: Sử dụng 100 thuật ngữ tìm kiếm cụ thể, với chi phí 0.1 đôla cho mỗi lần click chuột hữu hiệu hơn nhiều sử dụng 10 thuật ngữ chung chung, với chi phí một đôla mỗi lần. Bạn càng bỏ ra nhiều chi phí, bạn càng thu hút được một lượng lớn người truy cập và kết quả thu về càng mang giá trị thống kê cao. Nếu ngân sách cho phép, bạn hãy sử dụng thêm nhiều thuật ngữ liên quan, chi phí/ngày cũng cần tăng lên sao cho mức chi phí thử nghiệm PPC đạt từ 500 tới 1.000 đôla. 1 Đây là một loại tài khoản ký gửi dùng để nhận các thanh toán qua thẻ tín dụng. 72. Đây là một loại tài khoản ký gửi dùng để nhận các thanh toán qua thẻ tín dụng. 73. Họa sĩ Mĩ Paul Jackson Pollock được coi là người tiên phong của trường phái Biểu tượng trừu tượng. Ông vẽ theo cảm hứng và sáng tạo tự nhiên. Là một họa sĩ tài năng, qua đời khi còn rất trẻ, tên tuổi ông đã trở thành huyền thoại trong giới mỹ thuật. 74. Công ty dịch vụ vận chuyển nổi tiếng có trụ sở tại Mĩ. 75. Bạn hãy đọc chương phụ thêm trực tuyến tại trang web www.fourhourworkweek.com để hiểu thêm về những thuật ngữ tôi sử dụng trên đây. 76. “Mua bán trên giấy tờ” dùng để chỉ việc dự thảo các ngân sách ảo, “mua” cổ phiếu (viết lại giá trị hiện tại của các cổ phiếu này lên một tờ giấy), sau đó theo dõi biến động giá trong một thời gian để xem khoản đầu tư của bạn có sinh lợi hay không. Đây là một phương pháp không rủi ro nhằm rèn luyện các kỹ năng đầu tư trước khi thực sự bước vào cuộc đấu. 77. Domain Name System là hệ thống phân giải tên được phát minh vào năm 1984 cho Internet, chỉ một hệ thống cho phép thiết lập tương ứng giữa địa chỉ IP và tên miền. 78. Số gọi miễn phí (Toll-free numbers): Cho phép người gọi điện thoại đến các doanh nghiệp, cá nhân miễn phí. Tổng đài miễn phí hiện đang được rất nhiều công ty sử dụng do nó rất hữu ích cho công tác dịch vụ khách hàng và tiếp thị qua điện thoại. Hộp thư thoại sẽ

được chuyển đến địa chỉ Email của bạn. 79. Theo bài The Remote Control CEO (Vị Giám đốc Điều hành từ xa), đăng trên tạp chí Inc., tháng 10 năm 2005. 80. Fulfillment services: Quy trình dịch vụ bao gồm tiếp nhận đơn hàng, lưu kho, bao gói và giao hàng tới tay người tiêu dùng cuối cùng. 81. Các Email mẫu được đăng tải trên trang www.fourhourworkweek.com. 82. Net-30 terms. 83. Trung tâm thực hiện: Một cơ sở nhận, đóng gói và chuyên chở các đơn hàng. 84. Dựa theo một tính toán khác (số lượng xe so với tổng doanh số), một số người cho rằng chiếc Volkswagen Beetle mới là mẫu xe giữ kỷ lục này. 85. Tổ chức chuyển tiền lớn nhất thế giới. 86. Ngân phiếu phổ thông: Phiếu gửi tiền qua bưu điện. 87. Vì lợi ích của khách hàng và cũng để tận dụng thói lười biếng của đa số mọi người (kể cả tôi), bạn hãy giới hạn khoảng thời gian này rộng, đủ để khách hàng xem xét cũng như quên đi sản phẩm. Nhân hiệu dao Ginsu đưa ra chế độ bảo hành trong 50 ngày. Liệu bạn có thể đưa ra chế độ bảo hành 60, 90 hay thậm chí 365 ngày hay không? Trước hết, bạn hãy tính toán tỷ lệ hàng bán bị trả lại trung bình khi áp dụng theo thứ tự từng chế độ, sau đó mở rộng dần khoảng thời gian này ra. 88. Time-out: Thời gian không tính (trong một trận đấu bóng đá đó cũng là thời gian hội ý hay ngừng đấu.) 89. Breakdance, hay còn được gọi là nhảy break, là một hình thức nhảy đường phố được phát hiện tại thành phố New York đầu thập niên 1970. Đây là một thể loại nhảy Hip Hop, hiện đang được giới trẻ nhiều nước rất yêu thích. 90. Interactive voice response: Là một hệ thống mới trong ngành điện thoại, được phát triển trên công nghệ CTI (công nghệ tích hợp máy tính và điện thoại), dùng để cung cấp thông tin hoàn toàn tự động. 91. Mailing Fulfillment Service Association. 92. Giá cả phụ thuộc yêu cầu và khả năng đáp ứng. 16. Nhà ngoại giao, nhà triết học, nhà thơ, nhạc sĩ nổi tiếng người Ý. 17. Tập đoàn bán lẻ lớn nhất thế giới của Mỹ. 18. Chương trình hưu trí 401(k) là một loại quỹ hưu được sắp xếp để người công nhân chọn cách thức cho phép chủ nhân trích một phần lương chưa đóng thuế của họ chuyển vào một quỹ hưu cho họ. 19. Một loại chất ngọt nhân tạo. 20. Một sản phẩm được cho thêm vào trong bánh để làm tăng độ phồng của bánh, làm cho những chiếc bánh trở nên ngon miệng và hấp dẫn hơn. 21. Dùng cho các loại bánh có độ nổi, xốp cần thiết, nhưng không làm thay đổi hương vị sản phẩm. 22. Đồng đôla trong chương này được tính vào thời điểm ngay sau cuộc tái bầu cử của Tổng thống Bush năm 2004 - thời điểm tỷ giá đôla thấp nhất trong vòng 20 năm qua. 23. Thành phố thuộc Hà Lan, đương nhiên ở đây tôi nói đến những cuộc dạo chơi thú vị bằng xe đạp và món bánh nướng nổi tiếng. 24. Cách chơi chữ tiếng Anh "two-week" (hai tuần) có cách phát âm tương tự "too weak" (quá yếu). 25. Bằng mọi cách, hãy tiến lên, có một kỳ nghỉ đáng nhớ và đi đến khi kiệt sức trong vài tuần. Tôi đã làm được như vậy. Cố lên nào! Tôi đã đến được Ibiza và những vùng quê rực nắng. Hãy ăn một chút ngải đắng và uống thật nhiều nước. Sau đó, ngồi xuống và lên kế hoạch cho một kỳ nghỉ hưu ngắn hạn thực sự. 26. American Express: Công ty tài chính nổi tiếng ở Mỹ chuyên kinh doanh thẻ tín dụng và séc du lịch. 27. Hai lĩnh vực đắt đỏ nhất là: Sản xuất và quảng cáo. Hãy tìm những nhà cung cấp sẵn sàng chấp nhận thanh toán bằng thẻ tín dụng và nếu cần thiết, hãy đàm phán về vấn đề này trước bằng cách nói: "Thay vì giảm giá, tôi chỉ đề nghị anh chấp nhận thanh toán bằng thẻ tín dụng. Nếu được, tôi sẽ chọn anh thay vì đối thủ X." Đây là một ví dụ khác của "lời đề nghị chắc chắn" chứ không phải một câu hỏi, và nó sẽ đưa bạn vào vị thế lớn hơn trong khi đàm phán. Hãy vào trang web: www.fourhourworkweek.com để hiểu rõ hơn cách tôi sử dụng các

thuật ngữ như “tái sử dụng” và “cười trên vai.” 28. Mixed martial arts. 29. Ý nhắc đến là vụ đâm máy bay vào tòa tháp đôi của Mĩ ngày 11 tháng Chín năm 2001. 30. Một cộng đồng trên mạng chuyên đăng tải các quảng cáo về việc làm, đồ dùng... 31. Một hòn đảo ở Thái Bình Dương. 32. Người sáng lập trang web www.nileproject.com. 33. Những khu nhà ổ chuột của Brazil. Hãy xem bộ phim *Cidade de Deus* (Thành phố của Chúa) để hiểu thêm về chúng. 34. Nhân vật nữ nổi tiếng độc ác trong game. 35. Đây là một bước cần thiết và không trao quyền cho những ai bạn không tin tưởng. 36. Bạn nên làm việc này nếu để máy tính ở nhà hãy gửi ở nhà ai đó khi du lịch. Bạn có thể bỏ qua bước này nếu mang theo máy tính, tuy nhiên việc đó giống như một người đang cai nghiện lại mang theo ma túy vậy. Đừng giết thời gian thay vì tận dụng nó để khám phá những điều mới lạ. 37. Một công ty hoạt động trong lĩnh vực thương mại điện tử, chuyên cung cấp các dịch vụ thanh toán và chuyển tiền qua Internet. 38. “Đã mở khóa” nghĩa là sử dụng thẻ trả trước thay vì trả sau với một nhà cung cấp duy nhất như 02 hay Vodafone. Nó còn có nghĩa là một chiếc điện thoại có thể sử dụng với nhiều nhà cung cấp ở nhiều nước (với băng tần như nhau) bằng cách thay SIM với giá 10 - 30 đôla. 39. Abraham Maslow, nhà tâm lý học người Mĩ nổi tiếng với “Kim tự tháp Maslow”, gọi mục đích này là “trải nghiệm đỉnh cao”. 40. Bialystok Hakuta, nói một cách khác: Khoa học và Tâm lý Theo đuổi Ngôn ngữ Thứ hai. 11. Hầu hết mọi người đều cho rằng điều này là không thể, nhưng tôi đã đăng một số bức ảnh mẫu lên trang web www.fourhourworkweek.com. XIN ĐỪNG THỬ làm như vậy tại nhà. Tôi chỉ làm như thế dưới sự giám sát của bác sĩ. 12. 401(k): Một dạng tài trợ cho nhân viên nghỉ hưu ở Mĩ và một số nước khác. Theo đó, nhân viên được phép trì hoãn khoản thuế thu nhập trên khoản tiền lương và tiền tiết kiệm cho đến khi rút ra. Số thuế đó được gửi vào tài khoản 401(k) để họ tham gia các quỹ tương hỗ hay đầu tư cổ phiếu, trái phiếu... IRA (Tài khoản nghỉ hưu cá nhân): Một loại tài khoản được hưởng ưu đãi về thuế để chuẩn bị cho thời gian nghỉ hưu, được áp dụng tại Mĩ. 13. Donald Trump: Tỉ phú bất động sản người Mĩ. 14. Joan Rivers: Diễn viên hài, phát thanh viên truyền hình Mĩ. 15. Đồ uống chế biến từ cà phê Espresso trộn với đá xay nhuyễn. 16. Trích từ cuốn *Less Is More*, Goldian VandenBroeck. 17. Cặp vợ chồng điệp viên thời chiến tranh có tên là John và Jane Doe. 18. Theo tiếng Bồ Đào Nha có nghĩa là “sông tháng Giêng”, thành phố phía nam của Braxin. 19. Vùng lân cận của thành phố Rio De Janeiro. 20. Victor Frankenstein - nhà khoa học, nhân vật trong cuốn tiểu thuyết Frankenstein của nhà văn Anh Meay Shelly. Ông có khả năng tạo ra cuộc sống và những sinh vật giống như con người nhưng cao lớn hơn và quyền lực hơn. Sau đó người ta thường gọi loài sinh vật này là “frankenstein”. 21. James Byron Dean: Diễn viên người Mĩ từng được đề cử hai giải Oscar. Ông mất năm 1955 - khi mới tròn 24 tuổi. 22. Công ty vận chuyển hàng hóa lớn nhất thế giới. 23. J. Lo, Bill Clinton, J.D. Salinger lần lượt là ca sĩ, cựu tổng thống và nhà văn nổi tiếng của Mĩ. 24. Một loại hormone do tuyến thượng thận tiết ra, có tác dụng làm tăng đường huyết và gây cảm xúc mạnh. 25. Súng Uzi được Uziel Gal, người Do Th ái, sáng chế vào thập niên 50, bắn đạn 9 ly thông thường của súng ngắn. 26. Target Daily Income. 27. Nguyên văn tiếng Anh: Eye Gaze. 6. Các thành viên thuộc dòng Anabaptist, Thiên Chúa giáo. Những người này nổi tiếng với lối sống đơn giản, trang phục giản dị. Họ còn được biết tới với việc từ chối sử dụng các tiện nghi hiện đại như ô tô, điện thoại... trong cuộc sống. 7. Nếu muốn biết thêm làm cách nào con người đọc được với tốc độ nhanh hơn 12.719%, hãy truy cập

trang web www.pxmmethod.com. 8. Với cương vị một người đã đọc rất nhiều tài liệu khoa học trong gần 15 năm qua, tôi có thể nói với bạn hai điều: Đọc hai cuốn sách kiến thức một lúc không hiệu quả (cuốn này cũng nằm trong thể loại đó), và sách văn học giúp loại bỏ những ưu phiền trong ngày còn tốt hơn những liều thuốc an thần. 9. Chỉ riêng thói quen này cũng có thể thay đổi cuộc đời bạn. Thói quen có vẻ nhỏ bé này lại có một tác dụng rất lớn lao. 10. Nguyên văn tiếng Anh: Puppy Dog Close. 11. Cuốn sách *The Cost of Not Paying Attention: How Interruptions Impact Knowledge Worker Productivity* của Jonathan B.Spira và Joshua B.Feintuch, Basex, 2005. 21. Công ty của Mỹ, thành lập năm 1964, chuyên sản xuất các dụng cụ nhà bếp. 22. PPC (Pay-Per-Click): Quảng cáo click thu phí. Đây là mô hình quảng cáo trên các công cụ tìm kiếm, các mạng quảng cáo, các website và blog, trong đó người quảng cáo phải trả tiền theo số lần truy cập website thông qua quảng cáo. 23. Drop-shipping: Kỹ thuật quản lý dây chuyền, trong đó người bán lẻ không lưu kho hàng hóa mà chuyển các đơn đặt hàng của khách hàng cho nhà bán buôn hoặc nhà sản xuất. Những người này sau đó trực tiếp giao hàng cho khách hàng. 24. Máy chơi điện tử thế hệ thứ bảy của tập đoàn Microsoft xuất hiện trên thị trường vào ngày 22 tháng 11 năm 2005 ở Mỹ và ngày 10 tháng 12 năm 2005 ở Nhật Bản. 25. Thương hiệu mỹ phẩm. 26. Thương hiệu thời trang. 27. Các “sản phẩm lý tưởng” giúp bạn được tự do về tài chính và thời gian, bạn có thể làm những gì mình thích. Sau đó, bạn có thể thành lập thêm những công ty khác phục vụ mục tiêu thay đổi thế giới hay để bán lại. 28. Kiểm soát giá bán sản phẩm của các nhà phân phối là bất hợp pháp. Tuy nhiên, bạn vẫn có thể đặt ra mức chi phí quảng cáo cho họ bằng cách thêm điều khoản đặt giá quảng cáo tối thiểu (MAP - Minimum Advertised Pricing) vào các điều khoản và điều kiện chung (GTC - General Terms and Conditions) của hợp đồng. Điều khoản này sẽ được tự động chấp nhận mỗi khi đơn đặt hàng bằng văn bản của nhà phân phối được gửi tới. Bạn có thể tham khảo thêm các mẫu GTC và mẫu đơn đặt hàng tại website www.fourhourworkweek.com. 29. Đây là một loại sản phẩm mới do tôi sáng tạo ra với mục tiêu loại trừ và đi trước các đối thủ cạnh tranh. Bạn hãy nỗ lực để trở thành công ty lớn nhất, tốt nhất hoặc là người tiên phong trong việc sản xuất một loại sản phẩm nhất định. Riêng tôi thích được làm người đi đầu hơn. 30. Nhãn hiệu máy nghe nhạc nén của hãng Apple. 31. Nếu bạn quyết định phân phối các sản phẩm cao cấp như của Doug, đặc biệt dưới hình thức phân phối thu gọn, thì rủi ro gặp phải sẽ ít hơn, bù lại lợi nhuận cận biên cũng nhỏ hơn. 32. Sản phẩm “hậu sản” (back-end) là những sản phẩm đi kèm được bán cho khách hàng sau khi khách hàng đã mua sản phẩm chính. Vỏ máy iPod và hệ thống GPS của xe hơi là hai ví dụ cho loại sản phẩm này. Những sản phẩm loại này có lợi nhuận cận biên thấp, do không đòi hỏi chi phí dành cho quảng cáo để thu hút khách hàng. 33. Cross-selling (bán hàng chéo) là hình thức bán một sản phẩm liên quan tới sản phẩm chính mà khách hàng đang đặt mua trên mạng hay qua điện thoại. Để tham khảo đầy đủ bảng từ chuyên môn về marketing và trả lời trực tiếp (directresponse - DR), xin hãy truy cập trang web: www.fourhourworkweek.com. 34. Smurfs. 35. Ban nhạc rock nổi tiếng của Mỹ, được thành lập vào tháng Giêng năm 1973 tại thành phố New York. Ban nhạc đã đạt 34 đĩa hát vàng và bán được trên 80 triệu đĩa. 36. Đây còn được gọi là người sở hữu bản quyền hay được bảo hộ sở hữu nhãn hiệu. 37. Nhân vật chú gấu Teddy ngộ nghĩnh. 38. Bài tập aerobic được phát triển từ môn tea-kwon-do. 39. Private labelling. 40. Một chương trình tư vấn về tài chính. 41. Chương

trình gồm 16 đĩa hướng dẫn cách loại bỏ sự lo lắng và thất vọng. 42. Chương trình phát triển kỹ năng cá nhân 43. M.D (Doctor of Medicine): Tiến sĩ y khoa. 44. Tạp chí dành riêng cho phụ nữ do Nhà xuất bản Condé Nast Publications ấn hành, ra đời từ năm 1939 tại Mỹ. 45. Doctor of Philosophy: Tiến sĩ. 46. Yoda là một nhân vật trong bộ phim truyền Star wars (Chiến tranh giữa các vì sao). Yoda là sư tổ của các hiệp sỹ Jedi, là bậc thầy cả về khả năng linh cảm, sử dụng sức mạnh và kỹ năng cận chiến bằng kiếm Laser. Ở đây, Yoda tượng trưng cho một người hướng dẫn, một chuyên gia. 47. Nếu bạn nói câu này thoải mái và tự tin, bạn sẽ dễ dàng được nổi máy tới người cần gọi hơn. Ngược lại, nếu bạn nói "Tôi muốn nói chuyện với ông/bà X", người nhận điện sẽ biết ngay bạn không hề quen biết ông/bà X. Còn nếu bạn muốn đảm bảo được gặp người cần gọi nhưng có thể hơi bị "quê" một chút, bạn hãy chỉ nêu tên thân mật của ông/bà X. 48. Tôi thường dùng cách mở đề này mỗi khi cần đưa ra những đề nghị ngoài lề. Cách mở đề kiểu này sẽ gây tò mò cho người nghe, khiến họ không lập tức từ chối được. 49. Câu nói này sẽ trả lời câu hỏi mà người nhận điện đang băn khoăn: "Người này là ai và gọi điện vì việc gì?" 50. Tôi gọi cho những người tôi quen thuộc. Nếu bạn không thể tự nhận mình là "người mến mộ từ lâu", hãy nói rằng bạn đã theo sát những bước đường sự nghiệp của ông/bà X một thời gian. 51. Đừng cố làm người cứng rắn. Hãy tỏ rõ bạn đang rất hồi hộp và người nhận điện sẽ thấy xúc động. Tôi thường dùng cách này ngay cả khi không thực sự thấy hồi hộp. 52. Cách dùng từ ngữ rất quan trọng. Hãy nhờ người nhận điện "giúp" bạn. 53. Bạn chỉ cần lặp lại đoạn hội thoại với người nhận máy trước đó và đừng lưỡng lự - hãy nhanh chóng đi vào vấn đề và xin phép được bắt đầu. 54. Hãy kết thúc cuộc hội đàm bằng cách mở ra cơ hội giao tiếp trong tương lai. Hãy khởi đầu mỗi quan hệ bằng cách viết Email. 55. Guthy-Renker Corporation. 56. United States Patent and Trademark office. 57. Là một loại dịch vụ trên mạng, luôn giúp kết nối các doanh nghiệp với các nhà báo khi họ cần thông tin. Dịch vụ này cho phép các công ty thiết lập các hồ sơ nhằm tự giới thiệu về bản thân và các nhân viên chuyên trách của công ty mà báo giới có thể liên lạc. 1. Seneca (04TCN - 655SCN): Ông là nhà hoạt động chính trị La Mã, nhà văn, nhà viết kịch, đại biểu của chủ nghĩa Xtôia La Mã. 2. Tác giả, nhà tự nhiên học, nhà triết học người Mỹ. 3. Một nhãn hiệu ô tô của công ty Nissan, Nhật Bản. 4. Initial Public Offering - Đợt phát hành cổ phiếu đầu tiên ra công chúng. 5. Work for work's. 6. Dây Andes, dài hơn 7.000km, là dãy núi dài nhất thế giới. 7. High-definition television: Hệ thống truyền hình kỹ thuật số có độ phân giải cao. 8. Chiếc xe hơi thể thao cao cấp của Ý. 9. Đội bóng khúc côn cầu trên băng chuyên nghiệp của Vancouver, Canada. 10. Một trong số những vị Tổng thống nổi danh nhất trong lịch sử nước Mỹ. 1. Nguyên lý này cho rằng: "Không nên cường điệu hóa thực tại một cách không cần thiết." 2. Những bài giảng về kinh tế chính trị. 3. Hay còn gọi là Công Phu, là tên gọi khái quát hệ thống chương trình luyện tập đặc biệt ở các môn phái võ thuật cổ truyền Trung Quốc. 4. Phần mềm để gửi và nhận thư điện tử. 5. Gửi tin nhắn hay trò chuyện qua mạng Internet. 1. Outsourcing: Việc một thể nhân hay pháp nhân chuyển giao việc thực hiện toàn bộ một chức năng sản xuất - kinh doanh nào đó, bao gồm cả tài sản vật chất và nhân lực cho một nhà cung cấp dịch vụ bên ngoài chuyên môn hóa trong lĩnh vực đó. 2. Geoarbitrage: Là khai thác triệt để việc đặt giá toàn cầu và khác biệt tiền tệ nhằm thu lợi nhuận hoặc phục vụ cho đời sống cá nhân. 3. Chú ếch bằng bông màu đỏ với đôi mắt to và cái mũi màu cam, xuất hiện trong loạt chương trình truyền hình Sesame Street từ giữa những

năm 1980, rất được trẻ em mến mộ. 4. Một môn nhảy. 5. Tiền tệ các nước châu Mỹ Latin. 6. Tiền Ấn Độ. 7. Tỷ lệ lợi nhuận trên số tiền đầu tư. 8. Frequently Asked Questions. 9. Mẫu xe do Henry Ford chế tạo năm 1908, là mẫu xe hơi bình dân đầu tiên trên thế giới, cũng là một trong những mẫu xe đầu tiên áp dụng công nghệ sản xuất hàng loạt. 10. Cửa hàng, dịch vụ cung cấp đa dạng chủng loại hàng hóa, do đó khách hàng chỉ phải tới một địa điểm duy nhất để mua tất cả mọi thứ họ cần. 11. Là một công ty và nhãn hiệu thời trang xa xỉ của Pháp. 12. Virtual Local Area Network: Một nhóm logic các thiết bị mạng, được thiết lập dựa trên các yếu tố như chức năng, bộ phận, ứng dụng... của công ty. 13. British Standard 799: Một phiên bản trong bộ ISO 17799 - bộ chuẩn toàn diện bao hàm các cách thức tốt nhất về an toàn và bảo mật thông tin. 14. Virtual Private Network (mạng cá nhân ảo): Mạng dành riêng để kết nối máy tính của các công ty, tập đoàn hay các tổ chức với nhau thông qua mạng Internet công cộng. 15. Tập đoàn hàng đầu thế giới trong lĩnh vực du lịch và dịch vụ tài chính. 16. Bạn đừng dùng từ “vấn đề” nếu có thể tránh được. 17. Không ai có thể tranh cãi về cảm giác của bạn, vì thế, hãy sử dụng cách nói này để tránh gây cãi vã về các tình huống bên ngoài. 18. Bạn hãy chú ý cách tôi không sử dụng từ “chị” trong câu để tránh chỉ ra đối tượng. “Thường thì chị đưa ra các ưu tiên rất rõ ràng” nghe hơi có ý xúc phạm. Nếu nói với cấp trên, bạn nên tránh cách diễn đạt này, cũng đừng bao giờ nói “anh/chị lúc nào cũng...” Nói như vậy chỉ gây tranh cãi mà thôi. 19. Bạn nên nói giảm nhẹ. Vấn đề đã được làm rõ ở trên rồi. 20. “À, em quên mất” là một cách tuyệt vời để khen ngợi trước khi kết thúc cuộc nói chuyện. Đây cũng là cách để chuyển đề tài, giúp bạn thoát ra vấn đề nhạy cảm một cách khéo léo. 1. Tập đoàn công nghệ thông tin có doanh thu lớn nhất thế giới. 2. Hướng đạo sinh Đại bàng di động: Thứ bậc cao nhất trong chương trình hướng đạo sinh của Hội Hướng đạo sinh Mỹ. 3. Nếu bạn là một doanh nhân thì cũng đừng bỏ qua chương này. Phần giới thiệu các công cụ và chiến thuật làm việc từ xa là không thể thiếu để giải quyết những bài toán mang tầm quốc tế sau này. 4. Phụ nữ Nhật cũng sử dụng động từ này mặc dù nhân viên nữ thường được gọi là “OL” - office ladies (những quý bà văn phòng). 5. Lễ hội bia được tổ chức vào cuối tháng 9 và kéo dài 16 ngày. 6. Bạn có thể nghĩ ra bất cứ lí do gì để xin nghỉ cũng được (lắp điện thoại hay thay cáp, sửa nhà...) hoặc nếu bạn không thích gian lận thì hãy làm bù vào hai ngày cuối tuần. 7. Computer-aided design (Thiết kế với sự trợ giúp của máy tính): Một phần mềm mà các kỹ sư, kiến trúc sư, nhà thiết kế... hay sử dụng. 8. Giải pháp điều khiển máy tính từ xa toàn diện nhất. 9. Đừng xao nhãng khỏi mục đích của mình. Khi bạn thấy có dấu hiệu phản đối hay lo lắng, hãy nhanh chóng kết thúc câu chuyện. 10. Thứ Sáu là ngày tốt nhất để đến văn phòng. Mọi người thường thư giãn và có xu hướng ra về sớm. 11. Đừng chấp nhận một lời phản đối không rõ ràng. Làm rõ chi tiết sẽ giúp bạn vượt qua nó. 12. Đừng phản bác ngay sau khi bị từ chối. Hãy hiểu những lo lắng của ông chủ để tránh tranh cãi. 13. Chú ý rằng lời thừa nhận này có tác dụng như một lời đe dọa gián tiếp. Nó có thể khiến ông chủ tiếp tục suy nghĩ về việc từ chối nhưng sẽ giúp bạn tránh được kết quả thắng - thua trong quyết định cuối cùng. 14. Việc này sẽ khiến ông chủ không thể gọi bạn đến văn phòng. Đây là khâu chuẩn bị quan trọng cho bước nhảy đầu tiên ra nước ngoài. 15. GotoMeeting là một giải pháp hỗ trợ khách hàng, giới thiệu sản phẩm trực tuyến. 1. Trong bộ phim viễn tưởng Chiến tranh giữa các vì sao, các hiệp sĩ Jedi là thành viên của một tổ chức danh giá thuộc tu viện. Họ gây ảnh hưởng cho người khác bằng cách sử dụng sức mạnh

Force - một trường năng lượng bao quanh tất cả các sinh vật sống và kết nối dải ngân hà. 2. Danh sách 500 công ty hàng đầu của Mỹ do tạp chí kinh tế Fortune bình chọn dựa trên tiêu chí tổng doanh thu. 3. Một nhãn hiệu xe thể thao của Italia. 4. John Davidson Rockefeller: Vua dầu lửa, tỉ phú người Mỹ. 5. Những thuật ngữ không phổ biến được định nghĩa trong cuốn sách này như những quan niệm mới. Nếu có điều gì chưa rõ ràng hoặc bạn cần tham khảo nhanh, hãy ghé thăm trang web www.fourhourworkweek.com để tìm danh mục thuật ngữ đầy đủ và các nguồn khác. 6. <http://www.peter-drucker.com/books/00887306187.html>. 7. Chỉ số đo ảnh hưởng của cac-bon hy-đrat lên nồng độ glucoza trong máu dựa trên các nghiên cứu sinh lý học. 8. Chương trình truyền hình chuyên về âm nhạc. 9. Môn võ Trung Hoa. 10. Còn gọi là Thần Đạo, đó là tín ngưỡng và tôn giáo của dân tộc Nhật. Tư tưởng của Shinto khác với các tôn giáo khác ở chỗ không cấm hay buộc con người làm gì, mà chỉ khuyên nên hướng tới sự trong sáng và tránh điều ác. 11. Bài kiểm tra SAT lý luận là một kì thi được chuẩn hóa dùng cho việc xét tuyển vào đại học tại Mỹ. 12. Tiếng Anh gọi là Triads: Hội kín củ a người i Hoa dí nh lí u đế n hoạt độ ng tộ i phạm. 13. Giáo chủ giáo phái Branch Davidian có trụ sở tại Texas, Mỹ. Anh ta tin rằng mình là nhà tiên tri cuối cùng trên thế giới. 14. Ngày lễ được tổ chức vào ngày 2/1 ở Mỹ và Canada. Trong ngày này, con chuột chũi bò khỏi hang, nếu nó không thể nhìn thấy bóng của mình vì trời có nhiều mây thì mùa đông sẽ kết thúc. Nếu không, mùa đông sẽ kéo dài thêm sáu tháng nữa. 15. Phi công, kỹ sư, nhà công nghiệp, nhà sản xuất phim, đạo diễn phim người Mỹ, một trong những người giàu có nhất trên thế giới. 1. Những nhà triệu phú sống và làm việc tự do, không bị giới hạn bởi thời gian hay không gian... Họ có thể tự Thiết kế Lối sống - Lifestyle Design (LD) cho riêng mình. 1. Một công ty đầu tư mạo hiểm lớn ở thung lũng Silicon. 2. Bộ trưởng trong Nội các không chịu trách nhiệm về một Bộ cụ thể nào.

Table of Contents

[LỜI GIỚI THIỆU](#)
[Chị Hoa hồng](#)
[Kế hoạch bảy ông già Noel](#)
[Chinh phục đỉnh cao](#)
[Chị chắc chứ?](#)
[Những người chị em của tôi](#)
[Đứa em mê ngủ](#)
[Hoàn thành nhiệm vụ](#)
[Joe và Molly](#)
[Kelly đáng yêu](#)
[Khu vườn hoàn hảo](#)
[Lời hứa với Roxanne](#)
[Món quà tình yêu](#)
[Người chị bất ngờ](#)
[Người chị tinh nghịch](#)
[Nhật ký](#)
[Những tấm hình kỳ diệu](#)
[Những đầu bếp tài ba](#)
[Quà của anh](#)
[Sẻ chia](#)
[Theo chị](#)
[Tiếng cót két trên mái](#)
[Tình yêu của chị](#)
[Báu vật của tôi](#)
[Chị đang nói đó!](#)
[Ước gì...](#)
[Xin chào và tạm biệt](#)
[Sự khác biệt](#)
[Nguồn sức mạnh](#)
[Giáng sinh đẹp nhất](#)
[Mối liên kết kỳ lạ](#)
[Những con bò biển](#)
[Không ai bắt tử](#)
[Người mẹ thứ hai](#)
[Ký ức tuổi thơ](#)
[Không ràng buộc](#)
[Em chồng](#)

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách : Fanpage :

<https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>